Sfântul mucenic Eustatie şi soţiaTeopista, cu cei doi fii: Agapie si Teopist († 118)

(s.v. 20 septembrie / s.n. 03 octombrie)

Materiale despre Sfântul mucenic Eustatie şi soţiaTeopista, cu cei doi fii: Agapie si Teopist

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Eustatie-%C5%9Fi-Teopista,-cu-fii

https://archive.org/details/@steaemy?query=Eustatie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Eustatie

***

Sfântul Eustatie a fost un vestit căpitan de oşti, pe vremea împăratului Traian (98-117). Înainte de a se boteza, numele său era Plachida, iar soţia lui se numea Tatiana. Mergând într-o zi la vânătoare, a văzut în coarnele unui cerb Crucea lui

Hristos, ce strălucea mai mult decât razele soarelui, iar pe Cruce era chipul Mântuitorului Iisus. Şi a auzit un glas care i-a spus: Pentru ce mă goneşti, Plachida? Eu sunt Hristos. Mergi la unul din preoţii mei creştini şi el îţi va arăta calea pe care s-o urmezi! Deci, s-au botezat el şi toată familia sa şi i s-a dat lui numele Eustatie, soţiei sale numele Teopista, iar copiilor, Agapie şi Teopist. Dumnezeu l-a îndemnat să își arate credința sa și să nu se teamă de încercările ce vor urma să vină asupra sa, căci El îl va păzi. Nu după mult timp, necazurile au început să apară, căci toți slujitorii și toate animalele lui Eustatie au început să se îmbolnăvească și să moară. Luându-și familia, a plecat din oraș și s-a urcat într-o corabie pentru a merge în Egipt. Pe drum își pierde soția și pe cei doi copii ai săi, Dumnezeu încercând credința și răbdarea sa prin grele încercări. Frumoasa sa soție îi este luată cu forța de către corăbier, care o dorea ca și slujnică a sa, iar copiii îi sunt furați de către animalele sălbatice în timp ce încerca să îi treacă un râu. Rămas singur, Sfântul mare mucenic Eustatie ajunge în satul Vadisie, unde la început a lucrat pentru o bucată de pâine, iar după ce a câștigat încrederea sătenilor a fost pus paznic al pământurilor satului. Ajuns general, Sfântul Eustatie avea printre ofițerii săi doi tineri pe care îi îndrăgea în mod deosebit, aceștia fiind, fără ca el să știe, chiar fiii săi. Fuseseră salvați din ghearele animalelor sălbatice de păstorii care se aflau în zonă. Dumnezeu o descoperă pe mama lor în timpul unui război, în locul unde ei își amplasaseră cortul. Ea nu fusese reținută de corăbier, căci acesta murise la scurt timp. După moartea împăratului Traian a venit la domnie Adrian (117-138), acest împărat obligând pe Sfântul mucenic Eustatie să jertfească idolilor. Refuzând acest lucru, Sfântul Eustatie a mărturisit credința în Mântuitorul Iisus Hristos, fapt pentru care a fost supus supliciilor și a suferit moarte martirică împreună cu soția și fiii săi. Sfintele lor moaşte se găsesc la Biserica Iancu Vechi - Mătăsari din Bucureşti.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (septembrie), ziua a douăzecea - Sfântul marele mucenic Eustatie şi cei împreună cu dânsul (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Eustatie şi a celor împreună cu dânsul: soția sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist 21
Acatistul Sfântului mare mucenic Eustatie (20 septembrie) 29
Imnografie 40
Sfinte moaşte 42
Viețile Sfinților - Viața şi pătimirea Sfântului marelui mucenic Eustatie Plachida, a soției şi fiilor lui († 118) 43
Sfinții Eustatie și Teopista cu cei doi fii, Agapie și Teopist - drumul spre sfințenie 62

Sinaxar - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Eustatie şi Teopista, soţia lui, şi cei doi fii ai lor: Agapie şi Teopist 63
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinții mari mucenici Eustatie şi soţia sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie şi Teopist 65
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mari mucenici Eustatie și soția sa, Teopista cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist; Sfântul cuvios nou mucenic Ilarion, criteanul..... 66
Proloage - Pomenirea Sfântului, marelui mucenic Eustatie, a Sfintei Teopista, soţia lui şi a celor doi fii ai lor: Agapie şi Teopist (†120)..... 70
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Eustatie (Plachida)..... 73
Sfântul mare mucenic Eustatie Placida 79
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Evstatie Plachida - un sfânt general..... 93
Pr. Ciprian Apetrei - Sfântul Eustatie, general al credinței mărturisitoare 94
Bogăția cea virtuoasă 97
Sfântul mare nucenic Eustatie, hramul bisericii parohiei Iancu Vechi - Matasari 99
Andrei Butu - Hramul Parohiei Iancu Vechi-Mătăsari din Capitală..... 101
Povestiri pentru copii - Sfântul mucenic Eustatie şi familia 105
Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântul Eustatie - Mylopotamos, Athos..... 106
Icoane 109

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

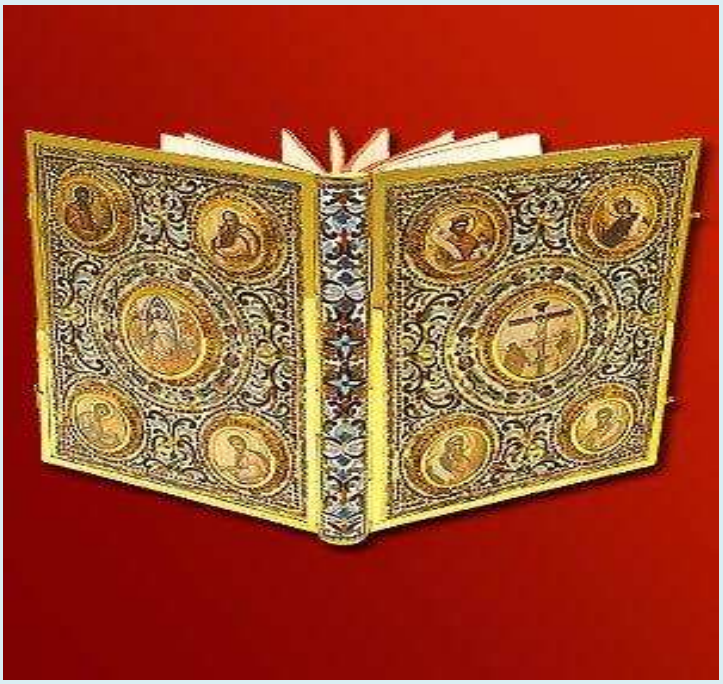

Ev. Matei 15, 21-28

21. Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.

24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Ev. Luca 21, 12-19

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14.Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Apostol

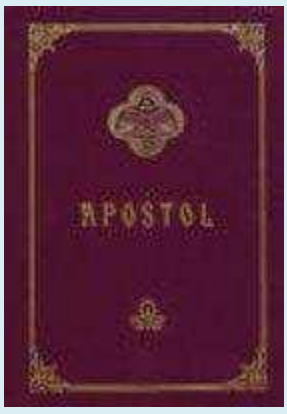

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 6, 10-17

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.

11. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea şi toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,
15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

În această lună (septembrie), ziua a douăzecea - Sfântul marele mucenic Eustatie şi cei împreună cu dânsul (Minei)

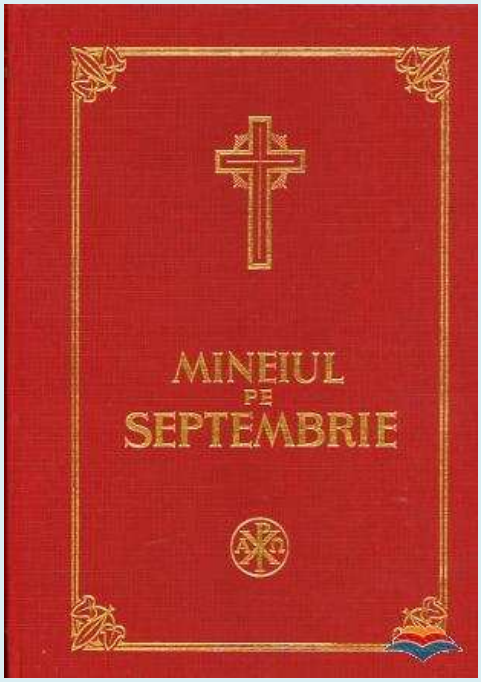

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale praznicului, şi 3 ale sfinţilor.

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Şarpe de aramă a înălţat pe stâlp odinioară Moise, văzătorul de Dumnezeu, spre uciderea şerpilor care muşcau. Iar Tu însuţi cu totul Te-ai înălţat pe lemn Mântuitorul meu, înviind pe toți, cu dumnezeiasca şi purtătoarea de viață Crucea Ta; care acum înălţându-se, arde taberele dracilor, şi răstoarnă neamurile şi semeţiile barbarilor.

Tu îmbrăcându-te cu stricăciunea şi omorârea mea Mântuitorule, din Fecioara şi dumnezeiasca Ta Maică, m-ai făcut nemuritor, şi m-ai tras către viață, şi către desfătarea cea fără de sfârşit, către care duci pe toţi cei ce Te laudă pe Tine Cu-

vinte, Hristoase Dumnezeule, dăruind credincioşilor împăraţi dumnezeiască Crucea Ta Stăpâne, armă tare în războaie.

Străluceşte-ne nouă lumină neapropiată, căci toţi suntem lucrul mâinilor Tale Hristoase Dumnezeule, şi cu armă încununează pe bine credincioşii împăraţi; dându-le lor Crucea Ta, zid şi ocrotire şi tărie, şi avuţie nerăpită, şi biruinţă împotriva vrăjmaşilor; prea înalte Mântuitorule, cela ce Te-ai zămislit în pântecele cel nestricat al dumnezeieştii Maicii Tale.

Alte **Stihiri** ale Sfinţilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Chemarea ta este de sus, iar nu de la oameni Eustatie, căci însuşi Hristos Iubitorul de oameni ţi s-a arătat ţie, şi te-a vânat în mrejele credinţei, fericite, şi cu botezul Său curăţindu-ţi păcatele, ţi-a dat ţie Stăpânul răbdare întru ispita vieţii, şi vestit biruitor te-a arătat.

Fără de cârteală ai răbdat în tinereţe nevoinţa bunătăţii Eustatie, lipsindu-te de fiii tăi şi de soţia ta, suferind robia cu îngăduială, şi răbdând slujba cea de necinste. Dar bărbăţia ta cea din războaie prea fericite, te-a arătat tuturor prea iubit, şi te-a întors iarăşi luminat.

Adusu-te-ai lui Dumnezeu prin foc, ca o dumnezeiască tămâie foarte cu miros bun, şi ardere de tot veselitoare, jertfă bine primită, şi prinos viu şi desăvârşit, jertfindu-te cu toată casa ta. Pentru aceasta acum te-a primit pe tine dimpreună cu ai tăi Eustatie, sălăşluirea cea cerească, şi cetele Sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al sfinţilor, glasul al 2-lea*

A lui Efrem Carias: Al doilea Iov, Eustatie, cu viaţa sa a pus înaintea noastră nevoinţele şi cununile, şi pe sineşi însuşi pildă de răbdare spre îndemnarea noastră către bunătăţi, întrecând cu adevărat pe Iov întru bunătate, ca unul ce a suferit împreună cu soţia sa şi cu fiii lui, mucenicia, cel ce este credincios întru viaţă, şi neclintit întru ispite, şi întru nevoinţe biruitor; pe care să-l punem rugător către Hristos, ca să dăruiască sufletelor noastre luminare, şi curăţire de păcate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului, asemenea*

Dumnezeiască comoara cea ascunsă în pământ, Crucea Dătătorului de viaţă, pe Cer s-a arătat credinciosului împărat, şi biruinţa cea împotriva vrăjmaşilor arătat închipuindu-o; de care cu credinţă bucurându-se, şi din dumnezeiasca râvnă,

spre privirea celor de sus înălţându-se, cu sârguinţă o a scos din sânurile pământului, spre mântuirea lumii, şi scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Crucea se înalţă şi dracii se izgonesc, tâlharului se deschide uşa Edenului, moartea s-a omorât şi s-a pierdut arătat; Hristos se măreşte, blestemul se dezleagă, pentru care se bucură toţi pământenii.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru, şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Veniţi toţi iubitorii de Dumnezeu, Crucea cea cinstită văzându-o înălţată, toţi să o mărim, şi slavă să dăm singur Mântuitorului şi Dumnezeu, strigând: Cel ce Te-ai spânzurat pe lemnul Crucii, nu ne lepăda pe noi cei ce ne rugăm Ţie.

Stih: Iar Dumnezeu Împăratul nostru mai-nainte de veac a lucrat mântuire în mijlocul pământului.

Moise de demult, a prefăcut îndulcind amărăciunea apei lui Israil, chipul Crucii însemnând. Iar noi toţi credincioşii, pe aceasta cu taină închipuindu-o, în inimile noastre ale fiecăruia, ne păzim cu puterea ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 6-lea*

A lui Efrem Carias: Diamantule cu sufletul, cum te vom lăuda după vrednicie pe tine? Căci ai covârşit slăbiciunea firii, şi lipsindu-te de avuţii şi de fii, şi de soţie, nicicum nu ai cârtit, ci ai strigat fericitul acela şi pururea pomenitul glas al lui Iov: Domnul a dat, Domnul a luat, precum a părut Domnului, aşa s-a şi făcut. Dar Dumnezeu pe care l-ai iubit, şi de care cu fierbinţeală ai dorit, iarăşi ţi-a dăruit ţie pe iubiţii tăi fii, purtându-ţi de grijă mai înainte, ca să se facă împreună cu tine mucenici. Cu care împreună ţi-ai şi împlinit fericitul sfârşit prin multe chinuri. Ci luându-i şi pe dânşii rugători cu tine Eustatie mult răbdătorule, roagă-te să ne mântuim noi de fărădelegile noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Astăzi înainte merge Crucea Domnului, şi credincioşii o primesc pe dânsa cu dragoste, şi câştigă tămăduiri de toată boala sufletească şi trupească. Pe aceasta o sărutăm cu bucurie şi cu frică. Cu frică pentru păcat, că nevrednici suntem, iar cu bucurie, pentru mântuirea care o dă lumii, Cela ce S-a pironit pe dânsa Hristos Domnul, care are mare milă.

Troparul sfinţilor, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul...

Troparul praznicului de 2 ori: Mântuieşte Doamne poporul Tău, şi binecuvântează moştenirea Ta, biruinţă bine credincioşilor creştini asupra celor potrivnici dăruieşte, şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al sfinţilor;* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *iar al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna** sfântului glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morţi...

În mijlocul Edenului lemnul a adus moarte, iar în mijlocul a tot pământul a răsărit lemnul, viaţa. Căci din lemnul cel dintâi mâncând, de unde eram nemuritori, ne-am făcut muritori. Iar cel de al doilea ne-a îndestulat de nestricăciune. Căci prin Cruce mântuieşte Dumnezeu neamul omenesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iar aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzân-

du-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Mai înainte a închipuit cu taină Isus al lui Navi chipul Crucii, mâinile întinzându-şi cruciş, atunci a stătut soarele până ce a surpat pe vrăjmaşii cei ce stau împotrivă Ţie Dumnezeule; iar acum a apus, pe Cruce văzându-te pe Tine, Cela ce ai stricat stăpânirea morţii, şi toată lumea împreună ai ridicat Mântuitorul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iar aceasta*

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6 şi al sfinţilor pe 6.

Canonul Sfinţilor

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Zburdările patimilor mele potolindu-le, prin rugăciunile tale mucenice al lui Hristos, învredniceşte-mă, a lăuda sfânta prăznuire a nevoinţelor tale prea fericite.

Chemarea ta nu s-a făcut de la oameni prea alesule; ci din Cer te-a chemat pe tine Hristos, ca mai-nainte pe Pavel, arătându-ţi-se ţie ca un cerb, şi scăpându-te de fiarele cele otrăvite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de înţelepciunea cea de sus mucenice, cu toată buna credinţă ai ales mai de cinste desfătarea cerurilor, decât averea, şi decât dezmierdarea cea pieritoare, încununându-te cu toată casa ta prin mucenicie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Aflându-te pe tine mai curată decât toată zidirea, Ziditorul şi Dumnezeul tuturor, bine a voit a se întrupa din tine Preacurată, voind mai-nainte să prefacă iarăşi pe om.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de tine Hristoase...

Răbdat-ai cu tărie, mărite, întreitele valuri ale supărărilor mucenice al lui Hristos, Eustatie lipsindu-te de fiii tăi şi de soţie.

Mântuindu-se de Dumnezeu fiii tăi, de la răpirea fiarelor, mucenice al lui Hristos, Eustatie, au biruit pe fiarele cele înţelegătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trecând marea vieţii cea cu supărări, mărite, ţi-ai păzit chipul cel dumnezeiesc al sufletului nevătămat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Veniţi credincioşilor să lăudăm cu cântări de bucurie, pe cinstitul lăcaş al fecioriei, şi al curăţiei.

Irmosul: Veselească-se de Tine Biserica Ta Hristoase strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea...

Între coarnele dobitocului văzând chipul Crucii, şi întru aceasta icoana lui Iisus, spăimântându-te de vedenie ai căzut la pământ, şi cu toată casa ai venit la dumnezeiescul botez, şi sărăcind, ca al doilea Iov te-ai arătat. Deci întărindu-te împreună cu soţia şi cu fiii, ai strigat, Domnul a dat şi Domnul a luat, Eustatie stratilate! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealnă**, asemenea: Vitejind întru ispitele vieţuirii, şi cu ostenelile răbdării strălucindu-te pentru buna credinţă, nou Iov te-ai făcut mucenice prea lăudate. Căci pătimind lipsirea celor veselitoare ale vieţii, ai mulţumit lui Dumnezeu dimpreună cu soţia şi cu fiii tăi. Drept aceea sfârşitul nevoinţelor tale, biruitorule Eustatie, l-ai încununat cu vărsarea sângelui pentru Hristos, căruia

roagă-te să dăruiască iertare greşalelor noastre, celor ce cu dragoste prăznuim sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului, asemenea*

Cinstita Elena aflând Crucea Mântuitorului ascunsă în pământ, o a luat; şi a umplut marginile lumii de bucurie, poruncind să se înalțe în Biserică; şi ca un Sceptru îl aduce la curţile împărăteşti. Pentru aceasta strigă către fiul său: Întinde-ți stăpâne mâinile tale, şi primeşte Crucea, care se arată tuturor, tărie ţie înţelepte şi biruinţă, şi cu darul învaţă neamurile să se închine Crucii, şi patimilor lui Hristos.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cu putere dumnezeiască mântuindu-se soţia ta din tirania vrăjmaşului, şi-a păzit ale curăţiei, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Ispitindu-te în multe feluri, te-ai cercat mucenice a lui Hristos Eustatie, şi ai alergat la lupta muceniciei, strigând Stăpânului tău: Slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Povăţuindu-te de porunca Stăpânului, te-ai arătat împodobit cu sângele mucenicilor, pururea pomenite Eustatie mărite, împreună cu soţia şi cu fiii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Neispitită de nuntă ai născut Fecioară, şi după naştere te-ai arătat iarăşi fecioriind. Pentru aceea prin glasuri netăcute cu credinţă strigăm ţie Stăpână, bucură-te.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Tu, Eustatie te-ai arătat asemenea cu Iov, petrecându-ţi viaţa fără de prihană, şi cu bună credinţă, şi cu îndelungă răbdare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cine va putea a te ferici Eustatie, şi a număra durerile inimii tale, care ai suferit mucenice, lipsindu-te de soţia ta şi de fiii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

O, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe prea bunul Cuvânt, care îmbunătăţeşte pe toţi, tămăduieşte înrăutăţirea sufletului meu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Iubit-ai, mărite, pe Hristos, care ţi S-a arătat, şi te-ai unit Lui cu dragoste. Deci te-ai arătat mucenic împodobit cu porfira sângiurilor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alergat-ai urmând dumnezeieştilor urme ale lui Hristos, şi te-ai arătat cu totul părtaş patimilor Lui şi împărăţiei Sale, încununându-te mucenice, cu toată casa ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Slujindu-ne acum cu cuvintele lui Gavriil, Fecioară fără prihană, strigăm: Bucură-te, ceea ce singură eşti Maică binecuvântată; bucură-te, uşă care porţi pe Soarele dreptăţii.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Aievea râvnind patimilor lui Hristos, şi cu credinţă bând paharul Lui, te-ai făcut părtaş, şi împreună moştean măririi Lui, Eustatie, de la însuşi Dumnezeul tuturor, luând dintru înălţime dumnezeiasca iertare.

Icos: Cântare dăruieşte-mi Dumnezeul meu, ca să laud şi să spun acum nevoinţele purtătorului Tău de chinuri Doamne, ca cu bună tocmire să laud pe viteazul întru nevoinţe Eustatie, care s-a făcut biruitor pururea întru războaiele vrăjma-

şilor, pe marele întru buna credinţă, şi care străluceşte în ceata mucenicilor; cu care cântă Ţie neîncetat, dimpreună cu îngerii prea înţeleptul, luând de la înălţime dumnezeiască iertare.

Sinaxar

Întru aceasta lună în 20 de zile, pomenirea Sfântului marelui mucenic Eustatie şi Teopisti soţia lui, şi doi fii ai lor: Agapie şi Teopist.

Stih: Boul de aramă arde pe Eustatie cu toată casa lui,
Şi tu cuvinte al lui Dumnezeu îl mântuieşti cu tot neamul lui.
La douăzeci de zile au ars Eustatie împreună,
Şi de la Cer au câştigat cunună.

Acest Sfânt mare mucenic Eustatie, a fost stratilat peste oşti la Roma, pe vremea împăratului Traian. El se numea Placid, iar femeia lui, Tatiana. Era om foarte bogat, şi era foarte milostiv spre săraci.

Deci fiind el elin; şi fiind într-o zi la vânat, i s-a arătat un cerb şi începu a-l goni, şi apropiindu-l să-l ajungă, văzu între coarnele lui cinstita Cruce a lui Hristos, strălucind mai mult decât soarele, şi pe dânsa chipul lui Hristos, şi veni glas de la Cruce zicând: O, Placido, pentru ce mă goneşti ? Că eu sunt Hristos. Deci de atunci s-a botezat, şi atât i-a dat război ucigaşul de oameni diavolul, cât şi-a pierdut şi averea şi pe femeia sa o văzu robită, şi pe copiii lui răpiţi de fiare sălbatice, şi pe sineşi la mare sărăcie. După aceea iarăşi a aflat şi pe femeie şi pe copii. Şi l-a cercat de la împăratul de şi-a luat cinstea cea dintâi, cu care silindu-l mai apoi ca să facă jertfă la idoli, şi nevrând a se supune, îl băgară într-un bou de aramă înfocat, şi îşi primi sfârşitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor părinţilor noştri şi mărturisitorilor, Ipatie, episcopul şi Andrei, preotul.

Stih: Pe Ipatie pentru prea cinstitele chipuri ale icoanelor,
Împreună cu Andrei îi junghie bărbaţii sângiurilor.

Aceştia fiind din Libia, de copii mici au mers la şcoală. Deci Ipatie iubi călugăria, iar Andrei se făcu sfinţit propovăduitor al Bisericii; însă întrecea pe alţii nu numai cu postul şi cu privegherile şi cu rugăciunile, încă şi cu toată smerita cugetare şi dragostea.

Deci aflând de dânşii episcopul Efesului, şi trăgându-i la sine, pe Ipatie îl hirotoni episcop, iar pe Andrei presbiter. Şi aflând de dânşii acel hulitor de Sfinţi, Leon împărat, trimis-a de i-au chemat şi i-a băgat în temniţă, trăgându-i.

Şi bătându-i. După aceea porunci de le despuiară capetele de piele şi sfintele icoane cele de mult preţ pe capetele lor le-a ars, care erau multe, şi ungându-le bărbile cu smoală i-a purtat prin mijlocul oraşului, şi i-a junghiat în părţile Zirolofului, dându-i câinilor să-i mănânce.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Artemidor şi Talu.

Stih: Pe Artemidor şi pe Talu sabia i-au tăiat,
Căci Artemidei ucigătoarei de străini nu s-au închinat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Meletie, episcopul Ciprului.
Stih: De viaţa cea trecătoare Meletie nu s-a grijit,
Pentru aceea cum că iubea al său sfârşit.

Tot în această zi, pomenirea celui întru mărturisitori marelui Ioan egipteanul.

Acestuia îndrăznire şi cutezare neputând răbda păgânul Maximian, poruncind îl omorî cu alţi patruzeci.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Ilarion criteanul ce a mărturisit în Constantinopol la anul o mie opt sute patru, săvârşindu-se prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne miluieşte şi ne mântuieşte, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan tinerii lui Avraam, cu dorinţa dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne.

Mucenicii lui Hristos, ca într-un cuptor fiind închişi înlăuntru boului celui de aramă, care era ars, cu mulţumită strigau: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unii ce eraţi uniţi cu legătura prieteşugului şi a firii, prea lăudaţilor mucenici, o răbdare aţi suferit întru nevoinţe, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeule şi Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai tu eşti din veacuri cu adevărat mai înaltă decât dumnezeieştile puteri cele cereşti, căci ai născut pe Ziditorul lor netâlcuit, Născătoare de Dumnezeu prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Pe ceata mucenicilor celor adevăraţi, care este adunată luminat cu legile firii, şi cu cuvântul credinţei, ca pe nişte iubitori de buna credinţă acum toţi să-i lăudăm şi cu credinţă să cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Din pronia cea de sus fiind despărţiţi înţelepţilor, frumos v-aţi împreunat cinstiţilor; şi vopsind cu sângiurile voastre porfira cea de mire, v-aţi sârguit a intra în cămara cea cerească, strigând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Roada pântecelui tău, şi pe soţia ta, cu bună credinţă bucurându-te i-ai adus lui Dumnezeu fericite Eustatie, făcându-i părtaşi chinuirii, pe cei uniţi din fire, cântând lui Hristos: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toiag din rădăcina lui Iessei eşti Fecioară, ca pe o floare odrăslind pe Atotputernicul Domnul, care bine ne-a miresmat pe noi, împreună cu toţi cei ce strigă: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna-credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Apropiindu-te de lumina Treimii cu bucurie, acum te veseleşti cu căpeteniile oştilor celor îngereşti, mucenice Eustatie. Cu care împreună roagă-te neîncetat, să ne mântuim toţi cei ce te lăudăm pe tine.

Pentru nevoinţele tale cele de pe pământ, şi nevoile cele de multe feluri, ai primit acum veselia cea din ceruri dimpreună cu drepţii; pe care învredniceşte-ne să o dobândim şi noi, cei ce te lăudăm pe tine, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin osârdie cu totul mă aduc pe mine ţie mucenice Eustatie, ca să te câştig pe tine pricinuitor mântuirii celei dumnezeieşti, şi părtinitor către Stăpânul, cel ce poate mântui de toată primejdia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine ceea ce fără ispită de bărbat, ai născut pe Dătătorul de viaţă şi Mântuitorul, toţi cei ce te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu, neîncetat te rugăm, ca prin rugăciunile tale Maică Fecioară, să ne mântuim de toată nevoia.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară, S-a tăiat, adunând firele cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Luminânda

Podobie: Cu Duhul înainte stând...

Eustatie fericite, părăsind dulceţile lumii, împreună cu cugetătorii de Dumnezeu fiii tăi şi cu prea fericită soţia ta, ai dobândit mărirea cea nemuritoare, şi viaţa cea fără de sfârşit, pentru aceasta cu dragoste prăznuim pomenirea ta cea sfinţită şi dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Irmosul: Ucenicii văzându-te...

Nădăjduindu-ne noi întru tine Născătoare de Dumnezeu, pe văzuţii şi nevăzuţii vrăjmaşi îi biruim desăvârşit, purtând la noi Crucea Fiului tău, armă şi semn de biruinţă, pavăză, sabie şi suliţă, şi săgeată împotriva lui veliar.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea, singur glasul:

Ale lui Andrei Pirul: Cine nu-ţi va ferici prea fericită viaţa ta, Eustatie ? Căci vitejeşte ai răbdat pornirile vrăjmaşului celui începător de răutate. Că nu ai cârtit de lipsirea soţiei şi a fiilor tăi, ci strigai cu glasul cel de mulţumire al lui Iov: Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol voi şi merge către însuşi Ziditorul, şi Mântuitorul sufletelor noastre. *(de două ori)*

Glasul al 6-lea: Fiind lăcaş Celui născut din Maria cea nestricată, şi aflându-te pururea în lumina cea fără de materie, îmbunează-ne şi nouă pe Treimea cea nezidită, mucenice Eustatie.

Glasul al 8-lea: Intrând în norul cel neapus, şi unindu-te cu Soarele dreptăţii, ai cugetat cu gândul, Chipul cel ce de la înălţime dumnezeieşte ţi s-a arătat prin dobitoc; şi te-ai făcut chip însufleţit prea fericite Eustatie. Pentru aceea luminându-te cu lucrarea cea din Duh şi din apă, şi spălându-te cu sângele cel mucenicesc, te-ai învrednicit a dănţui cu cereştile adunări ale îngerilor. Întru care uneşte-ne şi pe noi, cu Mântuitorul Hristos şi Domnul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

A lui Ghermano: Arătându-ţi-se ţie Mântuitorul nostru închipuit prin cerb, şi lepădând căpetenia oştirii împărăţiei celei de jos, acum dănţuieşti cu cei de sus dimpreună cu soţia ta şi cu fiii, prea fericite Eustatie. Pentru aceea te rugăm: roagă-te Domnului pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului, asemenea*

A aceluiaşi: Pe care de demult Moise mai-nainte închipuindu-o întru sine, pe Amalic surpând l-a biruit, şi David psalmistul strigând, a poruncit să se închine aşternutului picioarelor tale, cinstitei Crucii Tale Hristoase Dumnezeule, astăzi noi păcătoşii ne închinăm, cu buze nevrednice lăudându-te pe tine, Cela ce ai voit a Te pironi pe dânsa, şi strigăm către Tine: Doamne dimpreună cu tâlharul învredniceşte-ne şi pe noi împărăţiei Tale.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Văzând lemnul Crucii înălţându-se, să dăm slavă lui Dumnezeu, celui ce S-a răstignit cu trupul, pentru bunătatea Sa.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru, şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cu apa cea dumnezeiască, şi cu sângele Tău Cuvinte, luminat se împodobeşte Biserica, ca o mireasă, cântând: Slavă Crucii Tale.

Stih: Iar Dumnezeu Împăratul nostru mai-nainte de veac a lucrat mântuire în mijlocul pământului.

Semnul Crucii tale înălţându-se, Mântuitorul meu, ridică pricina păcatului, cea aducătoare de stricăciune, şi toate le luminează.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Asemenea ca şi Pavel chemarea nu de la oameni luând mucenice Eustatie, şi crescând întru Dumnezeu, cu nădejdea Crucii, vitejeşte ai ruşinat stăpânia tiranilor, şi cumplirea chinurilor. Pentru aceea stând împotriva păcatului până la sânge ai biruit pe vrăjmaşii cei nevăzuţi; ci te roagă acum neîncetat Împăratului şi Dumnezeu, ca să dăruiască lumii pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Glasul prooroculuiTău Moise, Dumnezeule s-a plinit, care zice: Vedea-veţi viaţa voastră spânzurată înaintea ochilor voştri. Astăzi Crucea se înalţă, şi lumea din înşelăciune se liberează. Astăzi învierea lui Hristos se înnoieşte, şi marginile pământului se bucură, în chimvale ca David cântare Ţie aducând şi zicând: Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului Dumnezeule, Crucea şi învierea. Prin care ne-ai mântuit, pe noi Bunule şi Iubitorule de oameni, Atotputernice Doamne slavă Ţie.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială, şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile praznicului Cântarea a 8-a, pe 4. Şi din Canonul sfântului Cântarea a 6-a pe 4. Prochimenul, glasul al 4-lea: Sfinţilor celor de pe pământul lui... Stih: Mai înainte am văzut pe Domnul... Apostolul către Efeseni: Fraţilor întăriţi-vă în Domnul... Aliluia, glasul al 4-lea: Strigat-au drepţii... Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul păziţi-vă de oameni... Chinonicul: Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Eustatie şi a celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Eustatie şi a celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist (s.v. 20 septembrie / s.n. 03 octombrie):

https://www.academia.edu/107020632/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Eustatie_%C5%9Fi_a_celor_%C3%AEmpreun%C4%83_cu_d%C3%A2nsul_so%C5%A3ia_sa_Teopisti_cu_cei_doi_fii_ai_lor_Agapie_%C5%9Fi_Teopist_20_septembrie_

https://archive.org/details/canon_20230922

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-mare-mucenic-eustatie-si-a-celor-impreuna-cu-dansul-sotia-sa-teopisti-cu-cei-doi-fii-ai-lor-agapie-si-teopist-s-v-20-septembrie-s-n-03-octombrie/272215462

***

Canon la Sfântul mare mucenic Eustatie, Teopisti, Agapie si Teopist - 20 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=ER74E2HYN_4

***

Troparul Sfântului mare mucenic Eustatie şi a celor împreună cu dânsul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins, zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri, pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Zburdările patimilor mele potolindu-le, prin rugăciunile tale, mucenice al lui Hristos, învredniceşte-mă a lăuda sfânta prăznuire a nevoinţelor tale, prea fericite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Chemarea ta nu s-a făcut de la oameni, prea alesule; ci din cer te-a chemat pe tine Hristos, ca mai înainte pe Sfântul Pavel, arătându-ţi-se ţie ca un cerb şi scăpându-te de fiarele cele otrăvitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de înţelepciunea cea de sus, mucenice cu toată buna credinţă ai ales mai de cinste desfătarea cerurilor decât averea şi decât dezmierdarea cea pieritoare, încununându-te cu toată casa ta prin mucenicie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine mai curată decât toată zidirea, Ziditorul şi Dumnezeul tuturor a binevoit a Se Întrupa din tine, Preacurată, voind să prefacă iarăşi pe om ca mai înainte.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta…

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdat-ai cu tărie, mărite, întreitele valuri ale supărărilor, mucenice al lui Hristos, Sfinte Eustatie, rămânând fără de fiii tăi şi fără de soţie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind mântuiţi de Dumnezeu de la răpirea fiarelor, mucenice al lui Hristos, mucenice Eustatie, fiii tăi au biruit fiarele cele înţelegătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trecând marea vieţii cea cu supărări, mărite, ţi-ai păzit chipul cel dumnezeiesc al sufletului nevătămat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Veniţi, credincioşilor, să lăudăm cu cântări de bucurie cinstitul locaş al fecioriei şi al curăţiei.

Irmosul: Se veseleşte de Tine, Biserica Ta, Hristoase, cântând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu putere dumnezeiască mântuindu-se soţia ta din tirania vrăjmaşului şi-a păzit ale curăţiei, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind ispitit în multe feluri, te-ai încercat, mucenice al lui Hristos Eustatie şi ai alergat la lupta muceniciei, grăind Stăpânului tău: Slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Povăţuit fiind de porunca Stăpânului, te-ai arătat împodobit cu sângele muceniciei, pururea pomenite mucenice Eustatie mărite, împreună cu soţia şi cu fiii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neispitită de nuntă ai născut, Fecioară şi după naştere te-ai arătat iarăşi Fecioară. Pentru aceea prin glasuri neîncetate cu credinţă strigăm ţie, Stăpână: Bucură-te.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, Sfinte Eustatie, te-ai arătat asemenea cu Iov, petrecându-ţi viaţa fără prihană, cu dreaptă credinţă şi cu îndelungă răbdare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cine va putea să te fericească, mucenice Eustatie şi să numere durerile inimii tale, pe care le-ai suferit, mucenice, fiind lipsit de soţia ta şi de fiii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Preabunul Cuvânt, care îmbunătăţeşte pe toţi, tămăduieşte înrăutăţirea sufletului meu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubit-ai, mărite, pe Hristos care ţi S-a arătat şi te-ai unit Lui cu dragoste. Deci te-ai arătat mucenic împodobit cu porfira sângiurilor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alergat-ai urmând dumnezeieştilor urme ale lui Hristos şi te-ai arătat cu totul părtaş Patimilor Lui şi Împărăţiei Sale, încununându-te, mucenice, cu toată casa ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Slujindu-ne acum de cuvintele Arhanghelui Gavriil, Fecioară fără prihană, grăim: Bucură-te, ceea ce singură eşti Maică binecuvântată; Bucură-te, uşă care porţi pe Soarele dreptăţii.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Aievea râvnind Patimilor lui Hristos şi cu credinţă bând paharul Lui, te-ai făcut părtaş şi împreună moştenitor măririi Lui, Sfinte mucenice Eustatie, de la Însuşi Dumnezeul tuturor, luând dintru înălţime dumnezeiască iertare.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan tinerii lui Avraam, cu dorinţa dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii lui Hristos ca într-un cuptor fiind închişi înăuntrul boului celui de aramă care era încins cu foc, cu mulţumire cântau: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unii ce eraţi uniţi cu legătura prieteşugului şi a firii, prea lăudaţilor mucenici, cu răbdare aţi suferit în nevoinţe, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeule şi Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu eşti din veacuri cu adevărat mai înaltă decât dumnezeieştile puteri cele cereşti, căci ai născut pe Ziditorul lor în chip de netâlcuit, Născătoare de Dumnezeu, prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe ceata mucenicilor celor adevăraţi, care este adunată luminat cu legile firii şi cu cuvântul credinţei, ca pe nişte iubitori de dreaptă credinţă, acum toţi să-i lăudăm şi cu credinţă să cântăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pronia cea de sus fiind despărţiţi, înţelepţilor, frumos v-aţi împreunat cinstiţilor şi vopsind cu sângiurile voastre porfira cea de mire, v-aţi sârguit a intra în cămara cea cerească, cântând: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Roadă pântecelui tău şi pe soţia ta, cu dreaptă credinţă bucurându-te i-ai adus lui Dumnezeu, fericite mucenice Eustatie, făcându-i părtaşi chinuirii, pe cei uniţi din fire, cântând lui Hristos: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toiag din rădăcina lui Iesei eşti, Fecioară, ca pe o Floare odrăslind pe Atotputernicul Domnul, care ne-a înmiresmat pe noi, împreună cu toţi cei ce cântă: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-te de lumina Treimii cu bucurie, acum te veseleşti cu căpeteniile Oştilor celor îngereşti, Sfinte mucenice Eustatie cu acelea împreună roagă-te neîncetat să ne mântuim toţi cei ce te lăudăm pe tine.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru nevoinţele tale cele de pe pământ şi nevoile cele de multe feluri, ai primit acum veselia cea din ceruri împreună cu drepţii pe care învredniceşte-ne să o dobândim şi noi cei ce te lăudăm pe tine, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin osârdie cu totul mă aduc pe mine ţie, mucenice Eustatie, ca să te câştig pe tine pricinuitor mântuirii celei dumnezeieşti şi părtinitor către Stăpânul, cel ce poate a mântui de toată primejdia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, ceea ce fără ispită de bărbat ai născut pe Dătătorul de viaţă şi Mântuitorul, toţi, cei ce te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu, neîncetat te rugăm, ca prin rugăciunile tale, Maică Fecioară, să ne mântuim de toată nevoia.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară, S-a tăiat, adunând firele cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. Podobie: **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Între coarnele dobitocului văzând chipul Crucii şi în aceasta icoana lui Iisus, înspăimântându-te de vedenie, ai căzut la pământ şi cu toată casa ai venit la dumnezeiescul Botez; iar sărăcind, ca al doilea Iov te-ai arătat. Deci, întărindu-te împreună cu soţia şi cu fiii, ai grăit: Domnul a dat şi Domnul a luat. Sfinte mucenice Eustatie Stratilat, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel

ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Vitejind întru ispitele vieţuirii şi cu ostenelile răbdării strălucindu-te pentru buna credinţă, nou Iov te-ai făcut, mucenice prea lăudate, căci, pătimind lipsirea de cele veselitoare ale vieţii, ai mulţumit lui Dumnezeu împreună cu soţia şi cu fiii tăi. Drept aceea, sfârşitul nevoinţelor tale, biruitorule Sfinte Eustatie, l-ai încununat cu vărsarea sângelui pentru Hristos, căruia roagă-te să dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu dragoste prăznuim sfântă pomenirea ta.

Sedelna praznicului Înălţării Sfintei Cruci, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cinstita Elena, aflând Crucea Mântuitorului ascunsă în pământ, a luat-o şi a umplut marginile lumii de bucurie, poruncind să fie înălţată în Biserică şi ca un sceptru îl aduce la curţile împărăteşti, pentru aceasta strigă către fiul său: întinde-ţi, stăpâne, mâinile tale şi primeşte Crucea, care se arată tuturor tărie, iar ţie, înţelepte şi biruinţă, cu darul învaţă dar neamurile să se închine cinstitei Cruci şi Patimilor lui Hristos.

Acatistul Sfântului mare mucenic Eustatie (20 septembrie)

Acatistul Sfântului mare mucenic Eustatie (s.v. 20 septembrie / s.n. 03 octombrie):

https://www.academia.edu/124461847/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Eustatie_s_v_20_septembrie_s_n_03_octombrie_

https://archive.org/details/ac_20241006

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantului-mare-mucenic-eustatie-s-v-20-septembrie-s-n-03-octombrie/272215515

***

 # traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului mare mucenic Eustatie - 20 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=UWxu6gHCVPs

***

Troparul Sfântului mare mucenic Eustatie şi al celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist (glasul al 4-lea): Mucenicii Tăi, Doamne: Eustatie, Teopista, Agapie şi Teopist întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfântului mare mucenic Eustatie şi al celor împreună cu dânsul: soţia sa, Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist (glasul al 2-lea): Aievea râvnind Patimilor lui Hristos şi cu credinţă bând paharul Lui, te-ai făcut părtaş şi

împreună moştean măririi Lui, Eustatie, de la Însuşi Dumnezeul tuturor luând dintru înălţime, dumnezeiasca iertare.

&&&

Condacul 1

Voievodului ales, Sfântului Eustatie Plachida îi aducem astăzi cântări de laudă în fața sfinților. Tu, mare mucenic ai intrat în odihna cerească, prin focul chinului si al pătimirilor și tot felul de nenorociri, iar noi te chemăm cu speranță: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!***

Icosul 1

Domnul Îngerilor și al oamenilor, Creatorul care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la Adevăr, ți S-a arătat într-o vedenie minunată, Eustatie când ai văzut o cruce foarte luminoasă între coarnele unui cerb, spre care privind ai văzut asemănarea trupului Celui răstignit pe cruce pentru noi, Iisus Hristos. Apoi ai auzit vocea lui Hristos strigându-te: „Plachida!" şi îngrijorat, ai întrebat: „Cine eşti tu, Doamne, cel ce grăieşti cu mine?" Și, după aceea, ai mărturisit că El este Iisus Hristos, care a venit să mântuiască pe cei păcătoşi şi ai mărturisit pe Adevăratul Dumnezeu. Noi, minunându-ne de felul în care ai fost adus la credinţă de către Hristos, îţi strigăm acestea:
Bucură-te, cel scos de Domnul din mijlocul celor răi;
Bucură-te, că El te-a călăuzit pe calea mântuitoare;
Bucură-te, iubindu-L pe Creator din toată inima;
Bucură-te, stingând în tine focul patimilor;
Bucură-te, căci pentru numele celui mai dulce, Iisus ai îndurat suferințe;
Bucură-te, că I-ai fost aprig credincios până la moarte;
Bucură-te, că ţi-ai împodobit capul cu o cunună de mucenic;
Bucură-te, că ai gustat dulceața cerească cu sfinții;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 2

Văzând Domnul inima ta în curăție și având mare milă față de toți cei nevoiași și suferinzi, nu te-a lăsat în întunericul idolatriei, ci te-a luminat cu lumina credinței și după ce ai ajuns să-L cunoști pe Adevăratul Dumnezeu, cu toți drepții Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 2

Mintea ta este luminată cu har şi fiind învăţat de un glas de sus, Sfinte Eustatie, ca un înțelept conducător al casei tale, i-ai adus pe toți cei ce trăiau cu tine la credința mântuitoare și la Sfântul Botez. Pentru aceasta, te lăudăm aşa:
Bucură-te, iubitor de Adevăr divin;

Bucură-te, cel ce ai făcut milostenia lui Hristos;
Bucură-te, că ne arăţi icoana vieţii celor drepţi;
Bucură-te, că ne vindeci cu pricepere, rănile păcătoase;
Bucură-te, că îi creşti pe credincioşi pentru a-L slăvi pe Domnul;
Bucură-te, că ne înveți să-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele;
Bucură-te, propovăduitor al lui Iisus Hristos cu inimă dulce;
Bucură-te, moştenitor al Împărăției de sus cu sfinții;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 3

Întăriți de puterea iubirii divine, Sfinții mucenici Eustatie și Teopista cu smerenie și răbdare, au suportat toate necazurile şi durerile, punându-și încrederea în singurul Domn, cântându-I cu credință: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având în inima ta dorința de a-I sluji cu credincioșie Domnului, ți-ai părăsit casa, Sfinte Eustatie și pe mare ai fugit în Egipt cu toată familia. Pentru această smerenie și pentru speranța ta în salvarea lui Dumnezeu, îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, că de dragul Domnului, ai devenit sărac;
Bucură-te, că ai semănat cu Sfânta Familie, fugind în Egipt;
Bucură-te, că ai avut mare credință în Hristos în inima ta;
Bucură-te, îndurând curajos toate durerile;
Bucură-te, ajutor rapid celor care au nevoie și sunt în întristare;
Bucură-te, bun îndrumător al sufletelor noastre;
Bucură-te, că ai înscris crucea lui Hristos în inima ta;
Bucură-te, că ne-ai arătat calea mântuitoare purtând cu blândețe crucea ta;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 4

Dușmanul neamului omenesc, mare mucenice Eustatie a ridicat asupra ta, o furtună de persecuție acerbă și necazuri, însă tu, la fel ca Iov cel îndelung răbdător, ai primit fără împotrivire toate greutățile trimise către tine şi întărindu-te în Dumnezeu, I-ai strigat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind Domnul că ai înălțat rugăciuni către El, ţi-a dat cu milostivire, ajutor și mângâiere, Sfinte Eustatie. Şi tu, fiind înflăcărat de dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele tău ai îndurat cu smerenie și blândețe, durerea lipsei soției și a copiilor tăi, mulțumind pentru tot lui Dumnezeu. Noi, mirându-ne de răbdarea ta îţi cântăm cu afecțiune:

Bucură-te, stâlp, de nezdruncinat, al credinței;
Bucură-te, scut indestructibil al creștinilor;
Bucură-te, comoara minunilor;
Bucură-te, sursă inepuizabilă de vindecare;
Bucură-te, că întărești credincioșii în evlavie;
Bucură-te, căci ne înveți să îndurăm toate durerile, cu smerenie;
Bucură-te, că ai fost vas ales al darurilor lui Dumnezeu pe pământ;
Bucură-te, că ai dobândit Împărăția Cerurilor în virtutea vieții tale;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 5

Ai fost ca o stea, dăruită de Dumnezeu, care ne arată viaţa celor smeriți, mare mucenice Eustatie. Într-o țară străină ai trăit în smerenie mulți ani, ca un ostaş curajos, în slujba stăpânului tău şi Domnului I-ai cântat necontenit: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzându-ți credința, răbdarea şi mulțumirea ta pentru tot, slăvite Eustatie, suntem atinşi sufleteşte şi cinstind sfânta ta amintire cu dragoste îți strigăm:
Bucură-te, apărător curajos al patriei pământești;
Bucură-te, vrednic moştenitor al Împărăţiei cereşti;
Bucură-te, că pe Domnul L-ai avut ca ajutor;
Bucură-te, că nu ți-ai cruțat viața pentru prietenii tăi;
Bucură-te, mijlocitorul nostru cald înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, mijlocitor rapid al sufletelor noastre;
Bucură-te şi roagă-te fierbinte pentru noi la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că cei ce cheamă numele tău se bucură neîncetat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 6

Ai fost un propovăduitor al credinței în Hristos, în cuvânt şi faptă, sfinte mucenice, prin viața ta virtuoasă luminând mulți închinători la idoli cu lumina Adevărului lui Hristos şi învățând pe toată lumea despre Adevăratul Dumnezeu, strigându-I: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aducând-ţi bucurie mare, Domnul a fost milostiv cu tine, slăvite Eustatie când, peste mulți ani, familia ta a fost reunite. Cântând minunata purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru tine şi rudele tale, te numim:
Bucură-te, plăcând lui Hristos prin evlavia ta;
Bucură-te, căpătând o mare îndrăzneală față de El;
Bucură-te, fiind răsplătit cu un har sporit de la Împăratul slavei;

Bucură-te, încununat cu o cunună de mucenic de El;
Bucură-te, că ai împodobit Sfânta Biserică cu pietre prețioase;
Bucură-te, războinicule neînvins al lui Hristos;
Bucură-te, că bogățiile acestei lumi le-ai dispreţuit;
Bucură-te, că de la Domnul ai câștigat slava cerească;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 7

Deși ticălosul Adrian ţi-a dat poruncă, Sfinte Eustatie să jertfești idolilor, i-ai răspuns: "Creştin sunt şi pe Unul Dumnezeul meu Iisus Hristos Îl ţin, pe Acela Îl cinstesc şi-I mulţumesc şi Lui mă închin, pentru că El pe toate acestea: sănătatea, biruinţa, pe soţia şi pe fiii mei mi i-a dăruit mie. Iar idolilor celor surzi, nelucrători, nu mă voi închina" şi închinându-te cu credință, I-ai cântat Lui: ***Aliluia!***

Icosul 7

Un nou chin ţi-a fost dat de slujitorul dușmanului neamului omenesc, Adrian, când în mânia lui nebună a poruncit ca împreună cu soția și copiii tăi, să fiţi sfâșiați de fiare. Dar acestea nu v-au făcut rău, fiind supuse prin harul lui Dumnezeu. Pentru aceasta, slăvind pe Domnul, minunat în Sfinții Săi, îţi strigăm cu dragoste:
Bucură-te, mărturisind adevărata dragoste pentru Dumnezeu;
Bucură-te, că mustrarea chinuitorului nu te-a înspăimântat;
Bucură-te, că ai învins închinarea la idoli;
Bucură-te, săditor al evlaviei creştine;
Bucură-te, dezvăluind amăgirea demonică;
Bucură-te, că ai făcut o faptă bună, prin mucenicie;
Bucură-te, că sufletul tău a trecut prin chinuri pentru a te mântui, de dragul lui Hristos;
Bucură-te, că ai moştenit Împărăția Cerurilor împreună cu sfinții;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 8

Ritorii, cei fără de glas, care nu cunosc puterea lui Dumnezeu, nu pot înţelege cum poate să îndure cineva un asemenea chin pentru Hristos, fiind într-un trup slab. Dumnezeu a fost milostiv cu voi, îndelung răbdătorule Eustatie, când la cererea împăratului nelegiuit, ai fost aruncat, împreună cu soția și copiii tăi, într-un bou de aramă încins, dar voi aţi cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Te-ai umplut de bucurie divină, sfinte mucenice și cu dragoste pentru Hristos, Domnul durerii, ai mers curajos spre moarte pentru Numele Lui. Noi, ne amintim suferințele și lăudăm marea ta răbdare, zicând:
Bucură-te, adevărat propovăduitor al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că înalţi şi acum rugăciuni către Dumnezeu;
Bucură-te, că L-ai urmat pe Hristos în credință;
Bucură-te, că ai avut moarte de mucenic al lui Hristos și ai fost îngropat cu cinste;
Bucură-te, că ai intrat în bucuria Domnului tău;
Bucură-te, că ai moștenit Viaţa veşnică după multe necazuri;
Bucură-te, că ușile cerului ți s-au deschis;
Bucură-te, că te-ai așezat în cetele celor drepți pentru totdeauna;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 9
Văzând credincioșii că și trupul tău, mucenic curajos a fost nevătămat de foc, lăudându-L pe Dumnezeu, slăvindu-l pe sfântul mucenic al Domnului și plângând lângă Sfintele tale moaște, Îi cântau: ***Aliluia!***

Icosul 9
Dumnezeu a vrut să te boteze pe tine, Sfinte mucenice Eustatie și să cunoşţi puterea lui Hristos. Noi, lăudând faptele suferințelor tale, pe care le-ai îndurat, cu curaj pentru credința în Hristos, îți cântăm acestea:
Bucură-te, Sfinte Eustatie, întărirea evlavioaselor familii;
Bucură-te, că întăreşti mica Biserică ce este familia;
Bucură-te, Sfântă Teopista, laudă pentru soții și mame;
Bucură-te, că aperi căsătoriile creştine;
Bucură-te, Sfinte Agapie, mângâierea părinților celor virtuoşi;
Bucură-te, podoaba vieții neprihănite;
Bucură-te, Sfinte Teopist, cu familia ta chemat la sărbătoarea Domnului;
Bucură-te, că aţi fost încoronaţi de Regele slavei, Dumnezeu, cu cununi de mucenici;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 10
Domnul Iisus Hristos v-a proslăvit, Sfinţilor mucenici Eustatie, Teopista, Agapie și Teopist şi l-a inspirat pe Sfântul Constantin să ridice o Biserică la locul muceniciei voastre, astfel încât oamenii să se închine la moaştele voastre şi să primească ajutor, strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Te lăudăm, Sfinte mucenice Eustatie pentru că ne eşti mijlocire către Tatăl Ceresc la toate necazurile şi nenorocirile noastre şi îţi oferim mulţumire, cu sinceritate, pentru toate faptele tale bune, pe care ni le arăţi nouă, celor nevrednici. Şi ţie, cartea noastră de rugăciune caldă, îţi aducem cântarea aceasta:
Bucură-te, stâlp al statorniciei în Biserica lui Hristos;
Bucură-te, că ne uneşti în dragoste cu Hristos;
Bucură-te, că vorbeşti cu Îngerii lui Dumnezeu din ceruri;
Bucură-te, ajutor rapid pentru cei care te cheamă pe pământ;
Bucură-te, că sunteţi mijlocitorii şi speranţa noastră pentru Împărăţia lui Hristos;
Bucură-te, că te rogi cu căldură lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, că nici după moartea ta nu ne-ai părăsit;
Bucură-te, călăuzindu-ne pe Calea mântuirii;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 11
Primiţi cântarea noastră, plină de dragoste, sfinţilor mucenici căci v-aţi adus pe voi înşivă jertfă înmiresmată Domnului şi I-aţi cântat până la ultima suflare: ***Aliluia!***

Icosul 11
Stele strălucitoare aţi apărut pe cerul Bisericii mucenici fericiţi, printre care tu, Eustatie străluceşti puternic împreună cu toţi ostaşii viteji. Din acest motiv, primeşte această laudă de la noi:
Bucură-te, că stai acum în slava Sfintei Treimi;
Bucură-te şi ajută-ne să ne luminăm cu lumina Adevărului divin;
Bucură-te, că îi îndrumi pe credincioşi pe Calea mântuirii;
Bucură-te, învățând pe păcătoşi la pocăință;
Bucură-te, căci faci minuni cu moaştele tale;
Bucură-te, căci locuieşţi nevăzut în Bisericile ridicate pentru a prea mări numele tău;
Bucură-te, tovăraş nevăzut;
Bucură-te, ajutor rapid tuturor celor care te cheamă;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 12
Dumnezeu ţi-a dat harul Său ţie, Sfinte mucenice al lui Hristos, Eustatie, iar noi, cu venerație și dragoste ne închinăm puterii tale de vindecare. Te slăvim pe tine, mijlocitor ceresc, cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 12

Lăudând minunile tale multe și slăvite, mare mucenice Eustatie, te binecuvântăm, împreună cu soţia ta și copiii tăi, căci sunteţi mijlocitorii noștri și ridicaţi rugăciune înaintea lui Dumnezeu și ne rugăm către voi: trimiteţi-ne în toată bunătatea voastră ajutor, strigând cu fervoare către voi:
Bucuraţi-vă, mare laudă a mucenicilor;
Bucuraţi-vă, mare slavă a mărturisitorilor;
Bucură-te, că vindeci diferite boli;
Bucură-te, că dai ajutor celor săraci;
Bucură-te, îndrumătorul iubirii frățești;
Bucură-te, propovăduitorul pocăinței;
Bucură-te, că privești la noi din cer;
Bucură-te şi ajută-ne nevăzut;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfinte mare şi slăvite mucenice al lui Hristos, Eustatie primește de la noi, această laudă, pe care ți-o aducem cu dragoste și prin mijlocirea ta la tronul Atotputernicului Dumnezeu, cere vindecare pentru toate bolile noastre mentale şi fizice, apără-ne de dușmanii văzuţi şi nevăzuţi şi ne izbăvește de chinul veșnic, aşa încât să moştenim şi noi Împărăţia Cerurilor şi să-I cântăm lui Dumnezeu împreună cu tine: ***Aliluia!***

Se zice apoi, din nou:

Icosul 1
Domnul Îngerilor şi al oamenilor, Creatorul care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți şi să ajungă la Adevăr, ți S-a arătat într-o vedenie minunată, Eustatie când ai văzut o cruce foarte luminoasă între coarnele unui cerb, spre care privind ai văzut asemănarea trupului Celui răstignit pe cruce pentru noi, Iisus Hristos. Apoi ai auzit vocea lui Hristos strigându-te: „Plachida!” şi îngrijorat, ai întrebat: „Cine eşti tu, Doamne, cel ce grăieşti cu mine?” Și, după aceea, ai mărturisit că El este Iisus Hristos, care a venit să mântuiască pe cei păcătoşi şi ai mărturisit pe Adevăratul Dumnezeu. Noi, minunându-ne de felul în care ai fost adus la credinţă de către Hristos, îţi strigăm acestea:
Bucură-te, cel scos de Domnul din mijlocul celor răi;
Bucură-te, că El te-a călăuzit pe calea mântuitoare;
Bucură-te, iubindu-L pe Creator din toată inima;
Bucură-te, stingând în tine focul patimilor;
Bucură-te, căci pentru numele celui mai dulce, Iisus ai îndurat suferințe;
Bucură-te, că I-ai fost aprig credincios până la moarte;
Bucură-te, că ţi-ai împodobit capul cu o cunună de mucenic;
Bucură-te, că ai gustat dulceața cerească cu sfinții;

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!

Condacul 1

Voievodului ales, Sfântului Eustatie Plachida îi aducem astăzi cântări de laudă în fața sfinților. Tu, mare mucenic ai intrat în odihna cerească, prin focul chinului si al pătimirilor şi tot felul de nenorociri, iar noi te chemăm cu speranță: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Eustatie, rugăciune pentru sufletele noastre!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

O, slăvite Sfinte și îndelung răbdătorule, mare mucenice al lui Hristos, Eustatie ascultă-ne pe noi, păcătoșii și nevrednici care sărbătorim sfânta ta amintire. Cere, pentru noi de la Domnul, cu multele tale rugăciuni puternice să ne dea har pentru mântuire și să ne ierte pentru toate păcatele pe care le-am făcut. Să ne dea fertilitatea pământului, pace în lume, eliberarea de înșelăciunile diavolului feroce şi sfârşit creştinesc al vieţii noastre şi să ajungem nevătămaţi în Împărăţia Cerurilor. Tu ai primit acest har de la Domnul, aşa că roagă-te pentru noi, cei care îți cinstim memoria sfântă. Nu ne disprețui pe noi, cei nevrednici care suferim de patimi și cere de la Domnul, tot ce este bun și util sufletelor noastre, ca să fim și noi mântuiţi, împreună cu toți Sfinții, în vecii vecilor. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor mari mucenici Eustatie, Teopista, Agapie şi Teopist şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Surse:
https://chirho88888888.wordpress.com/2021/09/16/acatistul-sfantului-mare-mucenic-eustatie/
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/02/21/acatistul-sfantului-mare-mucenic-eustatie-plachida-20-septembrie/

Imnografie

Condacul Sfântului mare mucenic Eustatie şi al celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist: Aievea râvnind Patimilor lui Hristos şi cu credinţă bând paharul Lui, te-ai făcut părtaş şi împreună moştenitor măririi Lui, Sfinte mucenice Eustatie; de la Însuşi Dumnezeul tuturor, luând dintru înălţime dumnezeiască iertare.

Troparul Sfântului mare mucenic Eustatie şi al celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sinaxar - Sfinții mari mucenici Eustație și soția sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist - 20 septembrie:

https://www.trinitas.tv/sfintii-mari-mucenici-eustatie-si-sotia-sa-teopista-cu-cei-doi-fii-ai-lor-agapie-si-teopist-20-septembrie/

Sfinte moaşte

În Bucureşti:

- Sfinţii mucenici.: Eustatie Plachida, Teopisti (soţia sa), Agapie şi Teopist (fiii săi) (prăznuiţi pe 20 septembrie; părticele din moaştele Sfinţilor se află în Biserica "Iancu Vechi", intersecţia Str. Matasari cu Bd. Pache Protopopescu, în apropierea/vizavi sediului ProTV);
- Mânăstirea "Sfântul Nicolae - Mihai Vodă", de lângă Metrou Izvor, BCR şi Spring Time Izvor, Str. Sapienţzei, Nr. 4 (doar Sfântul Eustatie);
- Biserica „Adormirea Maicii Domnului-Sapienţei" (Str. Sapienţei, Nr. 9; în spatele Mănăstirii „Mihai Vodă") (doar Sfântul Eustatie).

În Provincie:

- Mănăstirea Vladimireşti, com. Tudor Vladimirescu, jud. Galaţi (doar Sfântul Eustatie);
- Catedrala Episcopală din Galaţi, jud. Galaţi (doar Sfântul Eustatie).

Este generalul roman al lui Traian, care a cucerit Dacia (al 2-lea război daco-roman). Deci e unul dintre fondatorii poporului nostru. Lui i S–a arătat Hristos sub forma unui cerb (cu o Cruce de lumină intre coarne). Cerb care era chiar Hristos (variantele mai noi din Vieţile Sfinţilor spun că Hristos stătea între coarnele acestui cerb, într-o cruce/sub forma unei cruci de lumină.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului marelui mucenic Eustatie Plachida, a soţiei şi fiilor lui († 118)

În zilele împărăţiei lui Traian (98-117), petrecea în Roma oarecare dregător, anume Plachida, de neam bun, slăvit, mai bogat decât alţii şi atâta de viteaz în războaie încât chiar şi numai numele lui era înfricoşat vrăjmaşilor. Acesta a fost ales povăţuitor al oştirilor romanilor, atunci când împăratul Romei, Tit (79-81), a mers cu oaste în pământul Iudeei şi a arătat multă bărbăţie în războaie.

Deşi era închinător de idoli cu credinţă, arăta în viaţa sa lucruri creştineşti, hrănindu-i pe cei flămânzi, îmbrăcându-i pe cei goi, ajutându-le celor căzuţi în primejdii şi liberându-i pe mulţi din legături şi din temniţe. Şi mai mult se bucura de aceasta, când făcând bine cuiva, îi da mână de ajutor fiind în primejdie, decât atunci când biruia cu mâna pe vrăjmaşi.

Era ca un alt Cornelie, despre care pomenesc Faptele Apostolilor, în toate lucrurile bune desăvârşit, afară numai că nu avea Sfânta credinţă, cea în Domnul nostru Iisus Hristos, fără de care toate lucrurile cele bune sunt moarte. ***Şi avea soţie tot aşa cu fapte bune, ca şi dânsul, cu care a născut doi fii. Plachida şi***

femeia sa erau foarte buni şi milostivi spre toţi. Îi lipsea aceasta numai, să cunoască pe unul, adevăratul Dumnezeu, pe care neştiindu-l, prin lucruri bune Îl cinstea.

Deci, iubitorul de oameni, Dumnezeu, Cel ce vrea ca toţi să se mântuiască şi nu trece cu vederea pe cei ce fac cele bune, n-a trecut cu vederea nici pe acest bărbat virtuos şi nu l-a lăsat pe el ca să piară în întunericul înşelăciunii idoleşti, ci acela (Care în toate neamurile, cel ce se teme de Dumnezeu şi face dreptate, este primit) l-a făcut pe el primit şi a vrut ca să-i arate lui calea mântuirii cu un chip ca acesta:

Plachida, fiind într-o zi, după obiceiul său, la vânătoare de fiare cu slugile sale, a găsit o cireadă de cerbi şi rânduindu-şi călăreţii, au început a urmări pe cerbi.

Şi văzând un cerb mai mare din toată mulţimea, alerga după el. După ce s-a osebit cerbul din grămadă, s-a despărţit şi Plachida de ostaşii săi, cu puţini tovarăşi alergând după el; iar slugile cele ce îi urmau lui, obosind, au rămas departe.

Plachida singur, având calul mai iute, a alergat mai departe după cerb în pustie. Alergându-l pe el mult şi fugind departe, cerbul s-a suit pe o piatră înaltă şi sta pe dânsa şi sosind aproape Plachida singur, cugeta în sine cam cum ar putea să vâneze cerbul şi privea la el.

Iar înduratul Dumnezeu, Cel ce rânduieşte în toate chipurile mântuirea oamenilor şi cu judecăţile care ştie povăţuieşte la calea cea adevărată, Acela a vânat pe vânătorul, nu ca pe Cornelie prin Petru, ci ca pe Pavel prin arătarea sa.

Căci, stând Plachida mult şi privind la cerb, i s-a arătat lui, Hristos, Domnul, astfel: Era o cruce foarte luminoasă între coarnele cerbului, spre care Plachida privind, a văzut asemănarea trupului celui răstignit pe cruce pentru noi, Iisus Hristos. Deci, minunându-se de acea înfricoşată vedenie, a auzit de acolo un glas zicând către dânsul: "De ce mă prigoneşti, Plachido?!" Şi îndată, odată cu acest dumnezeiesc glas, a căzut frică peste el şi căzând de pe cal la pământ, zăcea ca un mort.

Apoi, abia venindu-şi în sine, a zis: "Cine eşti tu, Doamne, cel ce grăieşti cu mine?"

Iar Domnul i-a zis lui: "Eu sunt Iisus Hristos, care Dumnezeu fiind, pentru mântuirea omenească îmbrăcându-mă în trup, de voie am pătimit şi cruce am răbdat; iar tu, neştiindu-Mă, Mă cinsteşti, pentru că lucrurile tale cele bune şi milosteniile cele multe s-au suit înaintea Mea şi Mi-am adus aminte să te mântuiesc pe tine. De aceea, M-am arătat ţie prin această vieţuitoare, ca să te vânez întru cunoştinţa Mea şi să te unesc cu credincioşii robii Mei, pentru că nu vreau ca omul cel ce face lucruri drepte, să piară încurcându-se în cursele vrăjmaşului".

Şi sculându-se Plachida de la pământ, n-a văzut pe nimeni şi a zis: "Acum, Doamne, cred că Tu eşti Dumnezeul cerului şi al pământului şi Făcătorul a toate făpturile. Deci, Ţie unuia mă închin, iar pe alt Dumnezeu, afară de Tine, de acum nu voi să ştiu, ci Ţie Doamne mă rog! Povăţuieşte-mă pe mine, ce să fac!"

Şi s-a făcut un glas către dânsul, zicându-i: "Să mergi la un preot creştin şi să te botezi de către dânsul şi acela te va învăţa pe tine calea mântuirii".

Acestea auzindu-le Plachida, s-a umplut de bucurie şi de umilinţă şi căzând la pământ, s-a închinat cu lacrimi Domnului Celui ce i s-a arătat lui şi se căia că până atunci n-a ştiut dreptatea şi n-a cunoscut pe Dumnezeu Cel adevărat. Dar se bucura cu duhul că s-a învrednicit de un dar ca acela, care l-a adus pe el la cunoştinţă şi la calea cea dreaptă l-a povăţuit. Apoi, încălecând pe cal, s-a întors la ai săi veselindu-se cu duhul şi nespunând nimănui ceea ce se întâmplase.

Iar după ce s-a întors de la vânat la casa sa, a chemat la un loc osebit pe soţia sa, şi i-a spus ei toate cele ce văzuse.

Iar ea a zis: ***"Eu, în noaptea cea trecută, am auzit pe oarecare zicând către mine: "Tu şi bărbatul tău şi fiii tăi, mâine veţi veni la mine şi mă veţi cunoaşte pe Mine, Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce dau mântuire celor ce mă iubesc pe Mine". Deci, să nu zăbovim, ci degrab să facem ceea ce ni s-a poruncit nouă".***

Şi după ce a înnoptat, a poruncit Plachida să caute unde trăieşte preotul creştin şi înştiinţându-se de casa lui unde locuieşte şi-a luat femeia şi copiii şi pe oarecare din slujitorii săi cei credincioşi şi au mers la casa unui preot, anume Ioan, căruia i-a spus toate cu de-a amănuntul, cum li s-a arătat lor Dumnezeu şi au cerut sfântul botez de la dânsul. Iar el, auzind acestea, a proslăvit pe Dumnezeul cel ce adună din neamuri, popor bineplăcut Lui şi învăţându-i pe ei Sfânta credinţă, le-a spus toate poruncile lui Dumnezeu; apoi, din belşug învăţându-i şi făcând rugăciune, i-a botezat pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. ***Şi s-a dat lui Plachida din sfântul botez, numele Eustatie şi soţiei lui, Teopista, iar fiilor lor: Agapie şi Teopist.*** Şi împărtăşindu-i preotul cu Sfintele Taine cele Dumnezeieşti, le-a dat binecuvântare cu pace, zicându-le: ***"Dumnezeu să fie cu voi, Cel ce v-a luminat pe voi cu lumina cunoştinţei Sale şi v-a chemat la moştenirea vieţii veşnice, întru care de vederea Lui pururea vă veţi sătura. Să vă aduceţi aminte şi de mine duhovnicul, părintele vostru".***

Şi se duseră la casa lor, născuţi din scăldătoarea botezului şi plini de negrăită bucurie, pentru că a luminat darul lui Dumnezeu sufletele şi le-a îndulcit inimile, încât li se părea că sunt în cer, nu pe pământ.

A doua zi, Eustatie încălecând pe cal şi luând câteva slugi, s-au dus la locul de vânat, acolo unde a văzut pe Domnul, ca să-i dea mulţumită pentru nespusele Lui daruri. Şi sosind la locul acela, a trimis pe slugile sale, zicându-le: "Să căutaţi vânat".

Iar el, descălecând de pe cal, a căzut cu faţa la pământ rugându-se cu lacrimi şi mulţumind lui Dumnezeu pentru o milă negrăită ca aceea a lui, că bine a voit a-l lumina pe el împreună cu toată casa sa, cu lumina credinţei. Deci, de aici înainte, se încredinţa în mâinile Domnului său, punându-şi nădejdea în voia Lui cea bună şi desăvârşită, ca după a Sa bunătate, pe toate cele pentru dânsul să le rânduiască spre folos, precum ştie şi vrea. Şi i s-a făcut acolo descoperire de ispitele şi de necazurile cele ce erau să vină asupra lui.

Pentru că a auzit pe Domnul grăind către dânsul: "***Eustatie, se cade ţie să-ţi arăţi faptele credinţei tale, neîndoirea nădejdii şi osârdia dragostei tale cea către mine; dar acestea se cunosc nu în vremelnicele bogăţii şi în norocirea cea deşartă, ci în sărăcie şi în ispite. Pentru acestea ai să ajungi în multe necazuri şi o să fii ispitit în primejdii ca un alt Iov, ca "lămurit fiind ca aurul în ulcea", vrednic Mie să te afli şi să primeşti cununa din mâinile Mele".***

Iar Eustatie a zis: ***"Doamne, iată înaintea Ta sunt, fă cu mine ceea ce voieşti, sunt gata ca să primesc cu mulţumire orice din mâinile Tale. Că Tu bun şi milostiv eşti; pedepseşti cu milă ca un Tată şi oare să nu primesc părinteasca învăţătură din îndurate mâinile Tale? Cu adevărat sunt gata a suferi ca un rob şi a răbda toate cele puse asupra mea, numai ajutorul Tău cel atotputernic să fie cu mine".***

Şi iar a auzit acel glas: ***"Dar, acum vrei ca să primeşti necazul sau în zilele cele mai de pe urmă în ale vieţii tale?"***

Iar Eustatie a zis: ***"Doamne, de nu se poate ca să treacă ispitele, apoi dă-mi-le acum ca să rabd acele primejdii, numai trimite-mi ajutorul Tău, ca să nu mă biruiască răutatea şi să nu mă smulgă pe mine de la dragostea Ta!"***

Iar Domnul i-a zis: ***"Îndrăzneşte Eustatie, căci darul meu va fi cu tine, păzindu-te! Apoi când în adâncul smereniei vei veni, Eu te voi înălţa pe tine şi te voi proslăvi, nu numai la cer înaintea îngerilor Mei, dar şi înaintea oamenilor te voi cinsti, pentru că, după acele multe necazuri, iar te voi mângâia pe tine şi în dregătoria ta cea dintâi te voi rândui. Iar tu nu de cinstea cea vremelnică să te veseleşti, ci de aceea că numele tău este scris în cărţile celor vii".***

Aşa, Sfântul Eustatie vorbind împreună cu nevăzutul Dumnezeu şi din descoperirile lui scoţând, s-a umplut de multă duhovnicească bucurie şi de dumnezeiesc dar la acel loc şi s-a întors la casa sa, aprinzându-se de dumnezeiasca dragoste.

Nu a tăinuit aceasta nici de cinstita sa soţie, ci pe toate i le-a spus ei, pe care din dumnezeiască descoperire le ştia, că adică vor veni asupra lor multe ispite şi necazuri, pe care se cuvine să le rabde cu bărbăţie pentru Domnul. Iar pe toate acestea, de le vor răbda, bine le va întoarce lor Domnul întru veşnică veselie şi bucurie. Apoi, auzind de aceasta cea cu bună înţelegere femeie, a zis: ***"Voia Domnului să fie cu noi, fără numai ca dinadinsul să rugăm bunătatea Lui, ca să ne dea nouă răbdare".*** Şi vieţuiau în toată dreapta-credinţă şi cinste, nevoindu-se în post şi în rugăciuni, făcând milostenii la săraci mai multe decât în trecut şi petrecând în toate faptele bune cu osârdie, mai mult decât în cea dintâi viaţă bună a lor.

Iar nu după multe zile, Dumnezeu binevoind, au intrat boala şi moartea în casa lui, în oameni şi în dobitoace şi se îmbolnăviră toţi cei ce petreceau în curtea lui. Şi după puţină vreme au murit aproape toate slugile lui, dobitoacele şi toate animalele de casă. Încă au furat şi tâlharii averile lor noaptea, intrând în cămări, care atunci nu mai erau păzite. Şi chiar dacă vreuna din slugi mai era încă în viaţă, fiind cuprinsă de boală, zăcea în pat. Şi în puţină vreme, slăvitul acela şi bogatul dregător a sărăcit. Dar nu s-a mâhnit de aceasta, nici s-a necăjit. În toate acestea ce i s-a întâmplat Eustatie n-a căzut în greşală, ci mulţumind lui Dumnezeu, ca un alt Iov grăia: ***"Domnul a dat, Domnul a luat. Precum Domnul a voit, aşa a făcut. Fie numele Domnului binecuvântat (în veac)" (Iov 1,21).***

Şi încuraja pe soţia sa, ca să nu se necăjească de cele ce se întâmplau. Iar ea îl încuraja pe el, şi amândoi răbdau cu mulţumire, încredinţându-se voii Domnului lor şi se mângâiau cu nădejdea milei lui Dumnezeu. Deci, văzându-se pe sine Eustatie sărăcit, a gândit să se tăinuiască de toţi cunoscuţii şi să petreacă într-o depărtată ţară între poporul cel de rând, ascunzându-şi neamul cel bun al său şi dregătoria cea mare, în sărăcie şi în smerenie, ca aşa, fără vreo piedică sau gâlceavă, să slujească Celui ce a sărăcit şi s-a smerit pentru mântuirea noastră, lui Hristos Domnul.

Şi sfătuindu-se despre aceasta cu soţia sa, au hotărât ca vremea ieşirii lor din cetate să fie noaptea. Şi aşa au făcut. Tăinuindu-se de casnicii lor, care rămăseseră foarte puţini şi aceia bolnavi, şi-au luat pe cei doi fii ai lor şi schimbându-şi hainele cele de mult preţ, s-au îmbrăcat în altele rupte şi luând puţine din averi, pe câte au putut să ia, au ieşit noaptea din casa lor, lăsându-le pe toate pentru Dumnezeu, slava şi cinstea şi bogăţia, de care deşi se lipsise Eustatie, putea cu înlesnire iar să le câştige, fiind de neam mare, cu înaltă dregătorie cetăţenească, iubit împăratului şi cinstit de toţi.

Pe toate acestea le-a socotit a fi gunoaie, numai ca să dobândească pe Dumnezeu ajutor sieşi. Şi umbla prin locuri neştiute, ascunzându-se de

cunoaşterea omenească; se depărta fugind şi se aşeza în mijlocul oamenilor celor cu totul de jos şi care nu-l cunoşteau. Aşa ieşind din prea luminate palatele lui, se înstrăina, următor fiind lui Hristos, neavând unde să-şi plece capul.

Şi s-a făcut degrab ştire împăratului şi tuturor celor mari, că iubitul lor dregător, Plachida, s-a ascuns nu se ştie unde. Şi se mirau toţi de ce i s-o fi întâmplat! Oare nu cumva l-a omorât pe el cineva din vrăjmaşii cei de casă? Sau a pierit singur prin vreo întâmplare? Şi nu se pricepea nimeni să spună ceva în legătură cu dânsul. Se îngrijeau toţi şi se făceau cercetări, dar n-a putut nimeni să ştie tainele lui Dumnezeu care se făceau cu Eustatie. Pentru că cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine i s-a făcut lui sfetnic?

Iar trăind Eustatie în oarecare loc neştiut, i-a zis femeia lui: "***Până când să trăim aici? Să mergem mai bine în ţări depărtate, ca nu cumva să ne cunoască pe noi cineva şi să ne facem de ocară cunoscuţilor noştri".***

Şi sculându-se cu copiii, s-au dus pe calea care merge spre părţile Egiptului şi mergând câteva zile, au sosit la mare. Aflând în liman o corabie care vrea să meargă la Egipt, au intrat într-însa şi începură a merge. Iar stăpânul corăbiei era barbar foarte. Acela văzând pe femeia lui Eustatie frumoasă, s-a robit spre dânsa şi gândea vicleşug în inima sa, vrând să o ia de la acel om sărac. Apoi, sosind în portul la care se cădea să iasă Eustatie din corabie şi să meargă în calea sa, stăpânul corăbiei a luat în loc de chirie, pe femeia lui Eustatie. Eustatie se împotrivea lui şi nu vrea să i-o dea, dar n-a putut mai mult nimic să facă. Căci nebunul acela şi fără de omenie barbar, scoţând sabia, vrea să-l ucidă pe el şi să-l arunce în mare. Şi nu era nimeni ca să ajute lui Eustatie şi a început cu plângere a cădea la picioarele omului aceluia, rugându-l ca să nu-l despartă de iubita sa soţie. Dar nici aşa n-a reuşit ceva, că îi hotărâse răspuns desăvârşit, zicându-i: "Sau te du tăcând, de vrei să fii viu sau vei muri îndată aici de sabia aceasta şi marea aceasta va fi ţie mormânt". Atunci Eustatie cu cei doi fii au ieşit din corabie, tânguindu-se. Iar cârmaciul acela, depărtând corabia de la mal, a ridicat pânzele şi a început a merge corabia înainte.

Ce despărţire groaznică era plăcutului lui Dumnezeu de la soţia sa cea curată şi cinstită! Unul pe altul se petreceau, plângând cu ochii şi tânguindu-se cu inimile. Se tânguia Eustatie cu fiii, stând pe mal; se tânguia şi femeia lui în corabie, răpindu-se de la bărbat şi ducându-se în neştiută ţară. Şi cine va spune jalea, plângerea şi tânguirea lor? Deci, a stătut Eustatie pe mal, privind după corabie, până când a putut a o vedea cu ochii, apoi a purces pe cale plângând şi ducând cu sine pe copilaşii săi cei mititei şi bărbatul plângea după femeia sa, iar fiii plângeau după mama lor.

Numai cu aceea se mângâia pe sine acel fericit suflet, că unele ca acestea le primea din mâna Domnului, fără de a cărui voie nimic nu putea să se facă asupra lor şi că spre aceasta este chemat în Sfânta credinţă, ca prin răbdare să ajungă la cereasca moştenire.

Dar încă nu se sfârşise necazul acela cu răpirea femeii, că mai mari decât cel dintâi, se arătau altele; încă nu uitase pe cel dintâi şi iată lipsirea de fii nu era departe. ***Pentru că s-a întâmplat de a întâlnit în calea lui un râu revărsat peste margini şi foarte repede, la a cărui margine nici luntre nici pod nu se afla, ci aşa prin apă, gol, trebuia să-l treacă pe el călătorul şi din pricina cursului celui repede al apei, nu era cu putinţă ca pe amândoi fiii deodată să-i treacă de cealaltă parte a râului aceluia.***

Deci, lăsând un copil pe mal, iar pe celălalt luându-l pe spate, l-a dus peste râu şi trecându-l pe el, l-a pus pe celălalt mal şi pe când se întorcea să ia pe celălalt copil, ca şi pe acela aşijderea să-l treacă, ***fiind el în mijlocul râului, a ţipat copilul şi ridicându-şi ochii Eustatie, a văzut un leu venind spre copil, care, apucându-l pe copil, a fugit cu el în pustie.*** Şi Eustatie sta privind şi cu jale strigând, până ce n-a putut să mai vadă pe fiară fugind cu copilul cel răpit. Apoi s-a întors înapoi, având nădejde în celălalt copil. Dar încă nu plânsese de-ajuns pe un copil şi iată că a sosit vremea să plângă după celălalt. Căci, ***când se întorcea el spre celălalt, iată un lup a alergat ca o nălucă, l-a apucat şi pe acela şi l-a dus în pădure.***

Acolo aflându-se, cuprins de necazuri din toate părţile, stând în mijlocul râului, omul se îneca în marea lacrimilor sale. ***Cine va spune durerile inimii lui, tânguirea şi plângerea cea multă? A fost lipsit mai întâi de soţia sa cea curată, de o credinţă sfântă, care îl mângâia în mâhnirile lui. Apoi a fost lipsit de fii, spre care privind avea răcorire în necazurile lui. Este adevărată minune că omul acesta a rămas viu. Cum n-a căzut în mijlocul apei, slăbind de mâhnire?*** Dreapta cea tare a Celui Prea-înalt îl întărea pe el în răbdare; pentru că cel ce a trimis asupra lui o ispitire ca aceea, acela i-a dat şi răbdare.

Ieşind din râu, a plâns la locul acela destul şi s-a dus pe cale tânguindu-se. Cu un gând numai se îmbuna, cu mângâietorul Dumnezeu, în care a crezut şi pentru care pe toate acestea le suferea. Însă n-a cârtit asupra lui Dumnezeu şi n-a zis: *"Oare la aceasta m-ai chemat pe mine, Doamne, într-a Ta cunoştinţă, ca şi de femeie şi de fii să mă lipseşti? Oare acesta este folosul credinţei, ca mai nevoiaş decât toţi oamenii să fiu? Oare aşa iubeşti pe credincioşii Tăi, încât să piară risipiţi unul de altul? "*

Nimic din toate acestea n-a zis dreptul şi răbdătorul bărbat, ci plecându-şi grumajii cu smerenie, se închină lui Dumnezeu, mulţumindu-I de o cercetare a

Lui ca aceea, că pe robii săi nu în norocire lumească, nici în mângâiere seacă, ci în necazuri şi în primejdii voia să-i aibă, ca în veacul ce va să fie să-i mângâie pe dânşii cu cea veşnică bucurie şi veselie.

Iar Dumnezeu, Cel ce pe toate spre folos le face şi îngăduie primejdii asupra dreptului, nu pedepsindu-l, ci ispitindu-i credinţa şi bărbăţia lui şi nu în mâhnire, ci în răbdarea lui cea bună binevoind şi mulţumirile lui ascultându-i, precum a păzit pe Iona în pântecele chitului nevătămat, aşa şi pe amândoi fiii lui cei de fiare răpiţi, în gurile fiarelor i-a păzit întregi şi sănătoşi.

Căci leul, înotând pe râu cu copilul, cu nimic nu l-a vătămat pe acesta. Iar când îl ducea pe el în pustie, l-au văzut nişte păstori şi începură a alerga după dânsul chiuind. El, lepădând copilul sănătos, a fugit.

Aşijderea şi lupul, ducând pe copil viu, l-au văzut nişte plugari şi strigând, au alergat după dânsul; iar acesta le-a lăsat copilul întreg. Păstorii şi plugarii fiind dintr-un sat, au luat copiii şi i-au crescut la ei.

Eustatie, neştiind de aceasta, mergea pe cale, şi uneori mulţumea lui Dumnezeu în răbdare, alteori, biruindu-se de fire, plângea zicând: ***"Vai mie, cel ce oarecând eram bogat, iar acum sunt sărac şi gol. Vai de mine, cel odinioară casnic, iar acum străin. Eram oarecând ca un pom frumos înfrunzit şi bine rodit, iar acum sunt ca o ramură uscată. Eram înconjurat în casă de prieteni, pe uliţe de slugi, în războaie de ostaşi, iar acum am rămas singur în loc pustiu. Nu mă lăsa Tu, Doamne, nu mă trece cu vederea Atoate văzătorule, nu mă uita întru tot Bunule! Doamne, nu mă părăsi pe mine până în sfârşit! Mi-am adus aminte, Doamne, de cuvintele Tale cele ce mi-ai zis la locul unde Te-ai arătat mie: "Ai să iei ispite ca Iov".***

Acestea mai mult decât la Iov s-au făcut cu mine. Pentru că el, de s-a şi lipsit de averea sa şi de cinste, dar şedea în gunoiul său, iar eu în ţară străină nu ştiu unde mă voi întoarce. El avea prieteni, mângâindu-l pe dânsul; iar mângâierea mea, fiii mei cei iubiţi, fiarele cele sălbatice apucându-i, i-au mâncat în pustia aceea. El, deşi era lipsit de fiii săi, de la soţie putea să aibă oarecare mângâiere şi alinare; buna mea împreună-vieţuitoare în mâinile nelegiuitului bărbat a căzut, iar eu ca o trestie în pustie mă clatin de viforul amarelor mele necazuri.

Doamne, nu te mânia asupra mea, cel ce din amărăciunea inimii grăiesc; grăiesc ca un om, căci în Tine purtătorul meu de grijă şi îndreptătorul căilor mele mă întăresc şi spre Tine nădăjduiesc şi cu a ta dragoste ca cu o rouă răcoroasă şi de vânt adietoare, răcoresc focul mâhnirei mele. Cu a Ta dorire, precum cu o dulceaţă, îndulcesc amărăciunea primejdiilor mele."

Aşa grăind el cu suspinuri şi cu lacrimi, a ajuns la oarecare sat ce se numea Vadisis şi intrând într-însul, a început a sluji, supunându-se la locuitorii cei de acolo, ca să se hrănească din osteneală. Şi lucra la lucrul pe care nu-l ştia mai înainte, ostenindu-se întru aceea în care nu era obişnuit. După aceasta, a rugat pe oamenii satului aceluia ca să-l facă păzitor la ţarina lor şi pentru aceea să-i dea o plată foarte mică. ***Şi aşa a petrecut în satul acela cincisprezece ani, în mare sărăcie şi smerenie şi întru osteneli multe, pentru că mânca pâine.***

Iar faptele lui bune şi nevoinţele cine le va spune? Poate tot omul să socotească că într-o sărăcie ca ceea şi străinătate, întru nimic nu se îndeletnicea aşa de mult ca în rugăciuni, în posturi, în lacrimi, în privegheri şi în suspinurile inimii, înălţându-şi spre Dumnezeu ochii, mâinile şi inima şi de la îndurările Lui aşteptând milă. ***Iar fiii lui, nu departe, într-un alt sat creşteau. El nu-i ştia şi nici ei nu ştiau unul de altul, deşi vieţuiau în acelaşi sat.***

Iar femeia, ca o altă Sara oarecând, era păzită de către Dumnezeu de necurăţia bărbatului aceluia, care în acelaşi ceas când a luat-o pe ea de la adevăratul ei bărbat, a fost lovit de oarecare durere şi ajungând la locul lui, a murit şi a lăsat curată pe cea robită de el, neatingându-se de dânsa.

Aşa a păzit Dumnezeu pe credincioasa roaba sa, ca în mijlocul curselor fiind, a rămas nevătămată, şi "***ca o apăsare s-a izbăvit din cursa vânătorilor, cursa s-a sfărâmat, iar ea s-a izbăvit cu ajutorul Celui prea înalt***". Apoi, după moartea bărbatului aceluia, acea cinstită femeie a rămas liberă şi vieţuia în pacea sa fără de ispită, având hrană din osteneala mâinilor sale.

În acea vreme, au făcut război cei de altă seminţie asupra romanilor şi i-au bătut mult, luând unele cetăţi şi robind ţări. Atunci Traian împăratul a fost în mare mâhnire şi aducându-şi el aminte de viteazul său dregător Plachida, zicea: "*De ar fi fost Plachida al nostru, nu şi-ar fi râs de noi vrăjmaşii noştri, că era înfricoşat vrăjmaşilor şi de numele lui se temeau potrivnicii, că era viteaz şi norocos în războaie*". Şi se mira împăratul cu toţi dregătorii săi de acest minunat lucru, că nu se ştia unde s-a ascuns Plachida cu femeia şi cu copiii.

Sfătuindu-se să trimită spre căutarea lui prin toată împărăţia sa, a zis către cei ce stăteau de faţă: *"Dacă cineva îmi va afla pe Plachida al meu, îl voi cinsti pe dânsul cu mare cinste şi îi voi da lui daruri multe"*. Şi iată doi buni ostaşi, Antioh şi Acachie, care au fost oarecând credincioşi prieteni lui Plachida şi vieţuiau în curtea lui, ziseră: *"Stăpânitorule împărate, nouă să ne porunceşti să căutăm pe omul acela care este de foarte bună trebuinţă la toată împărăţia romanilor. Căci chiar până la marginea pământului de l-am căuta pe el, la aceasta ne vom sârgui în tot chipul"*. Şi bucurându-se împăratul de o sârguinţă ca aceea a lor, i-au trimis pe dânşii îndată. Iar ei, ieşind, au străbătut toate

provinciile împărăţiei, prin cetăţi şi prin sate căutând pe iubitul lor conducător şi pe oricine întâlneau, îl întrebau: *"Nu cumva au văzut undeva pe un om ca acela?"*

Apoi, se apropiară de satul acela în care Eustatie îşi trăia viaţa. Iar Eustatie atunci păzea ţarina în câmp şi văzând pe ostaşii cei ce veneau în sat, privea la dânşii. Şi i-a cunoscut pe ei de departe, căci erau ostaşi ai lui şi s-a bucurat, încât de bucurie plângea şi în taina inimii sale către Dumnezeu striga din adâncul suspinării şi sta lângă cale, pe unde ostaşii aveau voie să treacă. Iar ei ajungând la Eustatie şi urându-i de sănătate după obicei, l-au întrebat: "Ce sat este acesta şi cine îl stăpâneşte pe el?"

Apoi începură a-l întreba: *"Nu cumva este aici vreun om străin, al cărui stat este aşa şi faţa în acest chip şi se numeşte Plachida?"*

Iar Eustatie le-a zis: ***"Pentru ce pricină îl căutaţi pe el?"***

Iar ei au zis: "Prieten ne este nouă şi de multă vreme nu l-am văzut pe el şi nu ştim unde se află cu femeia şi cu cei doi fii şi de ne-ar spune nouă cineva de dânsul, mult aur i-am da omului aceluia".

Iar Eustatie le-a zis: ***"Nu-l ştiu pe el, nici n-am auzit cândva de Plachida; poate stăpânii mei. Rogu-vă pe voi să veniţi în sat şi să vă odihniţi în căsuţa mea, că vă văd pe voi şi caii voştri osteniţi de drum, deci să vă odihniţi la mine şi va fi vouă cu putinţă ca şi pentru cel căutat să întrebaţi pe cineva din cei ce îl ştiu. Iar ei, ascultându-l pe el, au mers împreună în sat, însă nu-l cunoşteau pe el; iar el i-a cunoscut bine pe dânşii şi lacrimi din ochii lui voiau să iasă, însă le oprea, ca să nu fie cunoscut.***

Şi era în satul acela un om bun, la care îşi avea Eustatie adăpostirea. La acel om a dus pe ostaşii aceia, rugându-l să-i odihnească pe dânşii şi să pună înaintea lor câte ceva de ospăţ. Iar el zicea: "Îţi voi plăti ţie cu slujba mea toate cele ce vei cheltui la ospăţul lor, pentru că îmi sunt mie cunoscuţi".

Iar omul acela, din obiceiul cel bun al său şi din rugămintea lui Eustatie, care avea să-i răsplătească lui cu slujba, îi ospătă pe străinii aceia din belşug. Iar Eustatie le slujea lor, aducând şi punând bucate înaintea lor şi-şi aducea aminte de viaţa lui cea dintâi, când aşa îi slujeau lui aceia cărora el le slujeşte acum. Şi se biruia de fire spre lacrimi, însă se ascundea ca să nu fie cunoscut şi ieşind afară din casă, plângând puţin şi ştergându-şi lacrimile, iar intra, slujindu-le ca robul şi fiind săteanul cel mai de jos.

Iar ostaşii aceia, căutând adeseori la faţa lui, începură câte puţin a-l cunoaşte şi a grăi încet în sine: *"Omul acesta asemenea este cu Plachida sau cu adevărat sigur el este"* şi ziseră: *"Ne aducem aminte de o rană adâncă de la grumajii lui Plachida, pe care a luat-o la război, drept aceea, de este la dânsul rana aceea, cu adevărat el este Plachida".* Văzându-i rana aceea, au sărit îndată de la masă şi au căzut la picioarele lui şi sculându-se i-au cuprins grumajii şi au plâns mult de bucurie, zicându-i: *"Tu eşti Plachida, pe care noi te căutăm! Tu eşti iubitul împăratului, pentru care împăratul atâta vreme se mâhneşte. Tu eşti renumitul general al armatei romanilor, comandantul, pentru care toţi ostaşii se tânguiesc".*

Atunci Eustatie cunoscând că a venit vremea aceea, în care i-a făgăduit lui Domnul să-l rânduiască, în dregătoria şi în cinstea lui cea dintâi, le-a zis: ***"Eu sunt, fraţilor, cel pe care voi îl căutaţi. Eu sunt Plachida, cu care voi v-aţi luptat multă vreme împreună. Eu sunt cel slăvit oarecând în Roma, celor de alt neam înfricoşat, vouă bun prieten, iar acum sărac şi netrebnic şi neştiut".*** Şi s-a făcut între dânşii bucurie mare şi din bucurie lacrimi.

Apoi, l-au îmbrăcat pe el în haine de mult preţ, ca pe un mare dregător şi i-au dat lui scrisorile împărăteşti şi cu insistenţă îl rugau să meargă fără zăbavă la împărat, zicând: *"Iată şi-a ridicat cornul său vrăjmaşul şi nu este altul aşa de viteaz ca tine, ca să biruiască şi să alunge pe potrivnici".*

Iar stăpânul casei aceleia şi toţi casnicii lui, auzind acestea se mirau şi se uimeau şi a străbătut vestea în tot satul zicând: "*Mare om s-a aflat în satul nostru".* Şi alergau toţi ca la o mare minune şi se mirau văzând pe Eustatie îmbrăcat ca un comandant de oşti şi cinstit de ostaşi. Iar Antioh şi Acachie spuneau la oameni faptele şi vitejia bărbatului, bogăţia şi bunul lui neam.

Iar ei auzind că Eustatie este un om de atâta preţ, mare comandant al romanilor, se mirau zicând: *"O, cum bărbatul acesta mare şi străin a fost la noi!"* Şi cădeau la dânsul şi i se închinau zicându-i: *"Pentru ce nu ne-ai spus nouă, stăpâne, neamul cel mare şi dregătoria ta?"* Şi cădea la dânsul şi stăpânul lui la care trăise Eustatie, rugându-l să nu se mânie pe dânsul, pentru că nu îl cinstea pe el. Şi toţi oamenii se ruşinau de aceasta, că pe un om ca acesta l-au socotit dânşii ca pe un rob.

Apoi, l-au încălecat pe el ostaşii pe cal şi au plecat întorcându-se la Roma, iar toţi oamenii satului aceluia i-au petrecut pe ei până departe cu cinste multă. Mergând pe cale şi vorbind, îl întrebau de femeia lui şi de fii, iar el le-a spus pe rând toate cele ce i se întâmplaseră şi ostaşii plângeau, auzind de reaua întâmplare a lui. Aşijderea şi ei îi spuneau cum împăratul a fost în mare supărare pentru dânsul. Încă nu numai împăratul, ziceau ei, ci şi tot sfatul ostăşesc şi

ostaşii se întristau pentru schimbarea lui. Şi vorbind aşa, nu după multe zile, au ajuns la Roma şi au spus ostaşii aceia împăratului că au aflat pe Plachida, precum şi modul cum l-au aflat pe el. Iar împăratul l-a primit pe el cu cinste, cu toţi cei mari ai săi şi bucurându-se l-au sărutat pe el şi îl întrebau cum a ieşit din casa sa şi ce i s-a întâmplat lui. Iar el a spus toate cele ce i s-au întâmplat şi de femeie şi de copii şi toţi ascultând se înduioşau.

Atunci împăratul a pus pe Eustatie în cea dintâi rânduială a lui şi i-a dat lui multe averi, mai mari decât cele dintâi şi l-a îmbogăţit pe el foarte şi toată Roma s-a bucurat de venirea lui Eustatie. Apoi, l-a rugat pe el împăratul ca să meargă la război împotriva barbarilor şi cu cea dintâi vitejie să apere patria de năvălirea lor şi să izbândească robia unor cetăţi. Iar Eustatie, adunând pe toţi ostaşii şi văzând că nu sunt de ajuns la un război ca acela, a zis împăratului să trimită porunci în toate hotarele sale şi să adune şi din cetăţi şi din sate tineri plăcuţi şi să-i trimită la Roma, la rânduiala ostăşească. Şi s-a făcut aşa. A trimis împăratul porunci şi s-a adunat în Roma mulţime de oameni tineri şi tari, de bună trebuinţă la război.

Între alţii se aduseră acolo şi cei doi fii ai lui, Agapia şi Teopist, care se făcuseră mari şi erau frumoşi; la trup mari şi tari la putere. Aceştia, dacă s-au adus în Roma, i-a văzut pe ei comandantul şi i-a iubit foarte. Pentru că singură firea părintească spre fiii săi se pleca şi cu dragostea cea către dânşii se biruia. Neştiind Eustatie că aceştia sunt fiii fireşti ai lui, însă îi iubea pe dânşii ca pe nişte fii ai săi şi totdeauna stăteau înaintea lui şi îi făcea pe ei părtaşi cu sine la masă sa că îi erau lui plăcuţi.

Deci, a mers Eustatie la război şi bătându-se cu barbarii, cu puterea lui Hristos i-a biruit pe dânşii. Şi nu numai cetăţile şi ţările cele robite le-a dezrobit, dar şi pe tot pământul vrăjmaşilor l-a biruit şi l-a robit şi pe ostaşii lor desăvârşit i-a nimicit şi în Domnul său a arătat vitejie şi biruinţă, mai mare decât cele dintâi biruinţi, pe care le purta mai înainte.

Sfârşindu-se războiul şi întorcându-se cu pace Eustatie la locul său, i s-a întâmplat ca în călătoria sa să poposească într-un sat care era aşezat la un loc frumos lângă un râu, unde fiind plăcut locul pentru repaus, s-a liniştit Eustatie cu oastea sa trei zile; ***Dumnezeu a voit ca în felul acesta să-l aducă întru cunoaştere pe credinciosul său rob, cu femeia sa şi cu fiii şi pe cei risipiţi să-i adune la un loc, pentru că femeia lui vieţuia în acel sat având o grădină şi câştigându-şi dintr-însa cu multă osteneală hrana cea de toate zilele. Iar după dumnezeiască rânduială, Agapie şi Teopist, neştiind nimic de mama lor, şi-au aşezat cortul lor lângă grădina ei, ca dintr-un sat fiind ei, aveau un cort, o viaţă şi o dragoste potrivindu-se întocmai unul cu celălalt în gândire şi în cugete, ca fraţii cei dintr-un pântece. Ei însă nu ştiau că sunt fraţi şi neştiind***

nicidecum strânsa legătură de sânge dintre ei, se aveau ca fraţii. S-au culcat, deci, împreună lângă grădina maicii lor să se odihnească. Nu departe era şi tabăra marelui comandant al lor.

Într-una din zilele acelea, lucrând ceva maica lor în grădina sa, în ceasul de amiazăzi, auzi vorba ostaşilor celor ce se odihneau aproape în cortul lor. Iar vorba lor era aceasta: întreba unul pe altul, care de ce neam este. Şi a zis cel mai mare: "***Eu foarte puţin îmi aduc aminte că tatăl meu era comandant de oşti în Roma şi nu ştiu de ce a ieşit din Roma cu mama, luându-mă pe mine şi pe un alt frate al meu mai mic, pentru că noi doi eram la dânşii şi am mers până la mare, unde am intrat într-o corabie, cu care mergând peste mare, când am sosit la mal, a ieşit tata din corabie şi cu dânsul eu cu fratele meu, iar maica nu ştiu de ce a rămas în corabie. Numai aceasta îmi aduc aminte, că plângea foarte mult după dânsa tatăl meu şi noi asemenea şi mergeam pe cale plângând. Iar după ce am ajuns la un râu, tatăl m-a lăsat pe mine pe mal; iar pe fratele cel mic luându-l pe umere l-a dus de cealaltă parte a râului şi după ce l-a trecut pe el şi venea la mine, un leu alergând m-a răpit pe mine şi m-a dus în pustie, iar nişte păstori m-au scos pe mine din gura leului şi am fost crescut într-acel sat, în care tu ştii."***

Atunci cel mai tânăr sculându-se degrab a căzut pe grumajii lui cu bucurie şi cu plângere zicând: ***"Cu adevărat tu eşti fratele meu, că eu de toate acestea, care le spui tu, îmi aduc aminte; am văzut cu ochii când te-a apucat pe tine leul şi pe mine în acelaşi ceas m-a răpit un lup, dar nişte plugari m-au scos din gura lui."*** Şi cunoscându-se amândoi fraţii între dânşii s-au bucurat foarte, cuprinzându-se şi sărutându-se unul pe altul şi au plâns mult de bucurie.

Iar maica lor auzindu-le vorba, se mira şi cu ochii cu suspinuri şi cu lacrimi spre cer îşi ridica. Căci a cunoscut că sunt fiii ei cei adevăraţi şi inima ei îndată se răcori din cele amare necazuri în care se afla până atunci. Însă fiind femeie înţeleaptă, n-a cutezat fără de cea mai vrednică credinţă de dovadă a se arăta lor, că era săracă şi îmbrăcată cu haine sărăcăcioase, iar ei erau ostaşi aleşi şi cinstiţi. Şi au văzut cu cuviinţă că e bine să meargă la comandantul de oşti, pe care să-l roage ca pe lângă oastea lui să poată a se întoarce la Roma şi acolo mai bine să facă cunoştinţa fiilor săi, să se înştiinţeze de bărbatul său, de este oare viu sau nu.

Deci, mergând, a stat înaintea comandantului de oşti şi i s-a închinat lui zicându-i: ***"Rogu-mă ţie, stăpâne, să-mi dai voie ca pe lângă taberile tale să merg şi eu la Roma, pentru că eu sunt romană şi am fost luată în robie de barbari în pământul acesta, de acum şasesprezece ani şi acum fiind slobodă, trăiesc în ţară străină, îndurând sărăcia cea mare".***

Iar Eustatie fiind de bun neam, îndată s-a înduioşat la rugăciunea ei şi i-a dat voie ca fără de temere să se întoarcă la moştenirea sa. Atunci femeia stând şi privind la comandant, l-a cunoscut că este bărbatul ei şi mirându-se, sta ca uimită. Iar Eustatie n-a cunoscut pe femeia sa. Însă ea deodată venindu-i peste bucurie, precum oarecând mâhnirea era peste mâhnire, înlăuntru striga către Dumnezeu cu suspinuri, dar se temea să spună bărbatului său că este femeia lui. Pentru că îl vedea pe el în pompă mare, impunător la faţă şi mulţime de ostaşi stând înaintea lui. Pe când, ea, ca una din cele mai nevoiaşe femei, era săracă şi s-a dus de la ochii lui atunci, rugându-se stăpânului şi Dumnezeului său, ca numai el să rânduiască în viitor, cum s-ar putea cunoaşte de bărbat şi de fiii săi.

Apoi, găsind vreme cu prilej, a intrat şi a stat înaintea comandantului care privind spre dânsa, i-a zis: ***"Ce mai pofteşti încă de la mine bătrâno? "***

Iar ea închinându-se lui până la pământ, i-a zis: ***"Rogu-mă ţie stăpânul meu să nu te mânii pe mine roaba ta că am să întreb de un lucru pe înălţimea ta; să îngădui puţin, ascultând pe roaba ta".***

Iar el i-a zis ei: ***"Bine, spune!"***

Iar ea a început a grăi: ***"Au nu eşti tu Plachida, cel ce din sfântul botez te-ai numit Eustatie? Au nu ai văzut tu pe Hristos pe Cruce, între coarnele cerbului? Nu ai ieşit tu pentru Dumnezeu din Roma cu femeia şi cu doi fii, Agapie şi Teopist? Nu a luat cu silă de la tine barbarul cel din corabie pe femeia ta, care sunt eu cu adevărat? Martor credincios îmi este la cer singur Hristos Domnul, pentru care multe ispite am suferit, că sunt femeia ta şi sunt păzită cu darul lui Hristos de întinăciune. Pentru că barbarul acela, pedepsindu-se de dumnezeiasca mânie, a pierit în acelaşi ceas, iar eu am rămas curată şi acum în nevoie după cum mă aflu".***

Auzind acestea Eustatie, s-a deşteptat ca din somn şi cunoscând îndată pe femeia sa s-a sculat la dânsa şi îmbrăţişându-se amândoi, au plâns mult de bucuria cea mare.

Apoi a început Eustatie: ***"Să lăudăm şi să mulţumim lui Hristos Mântuitorul nostru, care n-a depărtat de la noi mila Sa, ci precum a făgăduit că după necazuri să ne mângâie pe noi, aşa a şi făcut".***

Şi mult bucurându-se şi plângând, au mulţumit lui Dumnezeu. După aceasta, dacă a încetat Eustatie din plâns, l-a întrebat pe el femeia: ***"Dar unde sunt fiii noştri?"***

Iar el suspinând din adâncul inimii a zis: ***" Fiarele i-au mâncat pe dânşii".***

Iar femeia a zis: ***"Să nu te întristezi stăpânul meu, că precum ne-a dat nouă Dumnezeu ca fără de aşteptare să aflăm unul pe altul, aşa ne va da nouă să aflăm şi pe fiii noştri".***

Iar el a zis: ***"Au nu ţi-am spus că sunt mâncaţi de fiare!?"***

Iar ea a început a-i spune de toate cele ce le auzise ieri lucrând în grădina sa de la cei doi ostaşi ai lui, care vorbeau unul cu altul şi a cunoscut că sunt fiii lor.

Iar Eustatie, chemându-i îndată pe dânşii, i-a întrebat: ***"De ce neam sunteţi, unde v-aţi născut şi unde aţi crescut?"***

- ***"Noi, stăpâne al nostru, am rămas foarte mici orfani de părinţii noştri şi îi ţinem minte puţin, însă ne aducem aminte că tatăl nostru era comandant de oşti al romanilor, precum eşti măria-ta şi nu ştim din ce împrejurare tatăl nostru a ieşit din Roma noaptea cu mama noastră şi cu noi amândoi şi după ce am trecut marea în corabie, a rămas acolo mama noastră, nu ştim pentru ce, iar tatăl nostru, plângând după dânsa, a mers cu noi la un râu, peste care trecându-ne pe câte unul, când era el singur în mijlocul râului, nişte fiare ne-au răpit pe noi; pe mine un leu, iar pe el un lup şi amândoi am fost păziţi de mâncarea fiarelor, căci pe mine nişte păstori, iar pe el nişte plugari ne-au crescut."***

Aceasta auzind-o Eustatie cu femeia sa, cunoscură pe fiii lor şi căzând pe grumajii lor, au plâns mult. Şi s-a făcut bucurie mare în tabăra comandantului precum oarecând în Egipt, când s-au cunoscut Iosif cu fraţii săi. Şi a străbătut vestea prin toate taberile de aflarea femeii şi a fiilor comandantului lor şi s-au adunat toţi bucurându-se şi au făcut veselie mare toată oastea. Pentru că nu se mângâiau atâta de biruinţă, cât de această bucurie.

Aşa a mângâiat Dumnezeu pe credincioşii săi robi. Pentru că el omoară şi face viu, face sărac şi îmbogăţeşte, pogoară în necazuri şi ridică spre bucurie şi veselie. Şi putea atunci Eustatie ca să zică ca David: ***"Veniţi şi auziţi şi vă voi povesti vouă tuturor celor ce vă temeţi de Dumnezeu câte a făcut sufletului meu. Adusu-şi-a aminte să facă milă cu mine. Dreapta Domnului m-a înălţat. Dreapta Domnului a făcut putere" (Psalm 117,16).***

Iar când Eustatie se întorcea de la război, bucurându-se pentru două lucruri: adică pentru biruinţă şi pentru aflarea femeii şi a fiilor săi, atunci mai înainte de mergerea lui în Roma, a murit Traian împăratul, iar în locul lui a stat Adrian (117-138), care era foarte rău, urând pe cei buni şi alungând pe cei binecredincioşi.

Intrând Eustatie în cetate cu veselie şi pompă mare, precum se obişnuia la marii comandanţi ai romanilor şi ducând cu sine mulţi robi şi fără de număr trofee scumpe, a fost primit cu cinste de împăratul şi de toţi romanii şi i s-a răsplătit vitejia lui mai mult decât cea dintâi, fiindcă acum era cinstit de toţi mai mult decât înainte. ***Însă Dumnezeu, cel ce nu vrea ca robii lui în lumea aceasta, prea scurtă şi nestatornică, să fie cinstiţi şi slăviţi până în sfârşit, prin cinstirea cea deşartă şi vremelnică, le-a gătit la ceruri cinstea şi slava cea veşnic neschimbată.***

Acela, prin aducerea în cea dintâi a lui cinstire, numai o răcorire de necazurile lui i-a făcut lui Eustatie, iar calea lui cea mucenicească spre cer i-a însemnat-o mai înainte. Căci nu după multă vreme, iar l-a întors la necinste şi la necaz, pe care el le-a răbdat cu dulceaţă pentru Hristos. Pentru că rău-credinciosul Adrian a vrut să facă jertfă zeilor, mulţumindu-le pentru biruinţa cea asupra vrăjmaşilor şi intrând el în capiştea idolească cu mai marii oştilor sale, Eustatie n-a intrat, ci a rămas afară.

L-a întrebat atunci pe el împăratul: *"De ce nu vrei să intri cu noi în capişte şi să mulţumeşti zeilor? Ţie ţi se cade mai întâi să dai mulţumire idolilor, că nu numai în războaie te-au păzit întreg şi sănătos şi ţi-a dat biruinţă asupra vrăjmaşilor, ba încă pe femeia ta şi pe fiii tăi ţi-au arătat ţie!"*

Răspuns-a Eustatie: ***"Creştin sunt şi pe Unul Dumnezeul meu Iisus Hristos îl ţin, pe Acela Îl cinstesc şi-I mulţumesc şi Lui mă închin, pentru că El pe toate acestea: sănătatea, biruinţa, pe soţia şi pe fiii mei mi i-a dăruit mie. Iar idolilor celor surzi, nelucrători, nu mă voi închina".*** Şi s-a dus la casa sa Eustatie.

Iar Împăratul mâniindu-se asupra lui, chibzuia cu ce chip i-ar răsplăti lui necinstirea zeilor săi. Şi mai întâi, după puţină vreme, a luat de la dânsul dregătoria lui şi ca unui om de rând i-a poruncit să stea înaintea lui; apoi pe femeia şi pe fiii săi de faţă punându-i, îi îndemna pe ei cu cuvintele, ca să jertfească idolilor. Şi neputând să-i întoarcă pe dânşii de la Hristos, i-a osândit la mâncarea fiarelor.

Şi mergea Sfântul Eustatie, sărbătoritul acela şi viteazul ostaş de odinioară, la locul cel de privelişte, cu ai săi osândiţi la moarte şi nu se ruşinau de o necinste ca aceea, nici se temeau de moartea cea pentru Hristos, Căruia precum a început a-I sluji cu credinţă, aşa şi sfârşeau cu credinţa cea cu osârdie şi bine plăcută supunere, mărturisind numele Lui cel sfânt înaintea tuturor. ***Şi întărea pe soţia sa cea cinstită şi pe iubiţii săi fii, ca să nu se teamă de moartea cea dătătoare de viaţă pentru Domnul tuturor. Asemenea şi ei, întru dânşii unul pe altul se***

întăreau cu cuvintele şi cu nădejdea răsplătirii celei ce va să fie şi mergeau la moarte ca la ospăţ.

Dar, dând drumul fiarelor asupra lor, nu i-au vătămat pe ei. Căci, oarecare fiară alerga la dânşii, îndată închinându-se, se întorcea înapoi. Fiarele îşi îmblânzeau mânia lor, iar împăratul mai mult se mânia şi a poruncit ca, ducându-i pe dânşii de la locul acela, să-i arunce în temniţă.

Iar a doua zi a poruncit ca să ardă un bou de aramă şi să arunce într-însul pe Sfântul Eustatie cu femeia şi amândoi fiii. ***Şi a fost sfinţilor mucenici boul acela ars, precum tinerilor cuptorul haldeilor cel de rouă răcorit şi întru acel bou rugându-se sfinţii mucenici, şi-au dat în mâinile lui Dumnezeu sfintele lor suflete şi au trecut la cereasca împărăţie.***

Iar a treia zi a mers Adrian la boul acela, vrând să vadă praful mucenicilor celor arşi. Dar deschizând uşa a aflat trupurile lor cele sfinte întregi şi nevătămate şi nici un păr din capul lor n-a ars, ci ca nişte vii şi dormind se arătau feţele lor, pline de o frumuseţe prea minunată, mai presus de fire şi tot poporul cel ce era acolo a strigat: ***"Mare este Dumnezeul creştinilor".***

Iar împăratul s-a întors cu ruşine la palatul său şi tot poporul ocăra pe împăratul pentru răutatea lui, că pe unul ca acesta, la toată împărăţia mai mare comandant, de bună trebuinţă, l-a pierdut în zadar.

Deci, creştinii luând cinstitele trupuri ale mucenicilor, le-au făcut cuviincioase îngropări slăvind pe Dumnezeul cel minunat întru sfinţii săi: ***pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Căruia cinste, slavă şi închinăciune toţi să-I fie de la noi, acum şi pururea şi în vecii vecilor.***

Amin.

Sfinții Eustatie și Teopista cu cei doi fii, Agapie și Teopist - drumul spre sfințenie

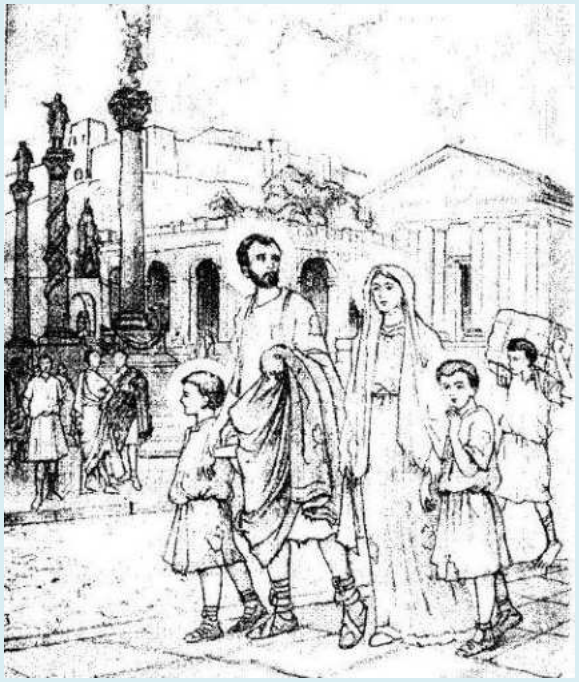

Trecând prin grele încercări și pierzând atât averea, cât și familia, precum dreptul Iov, Sfântul Eustatie împreună cu soția și fiii lui s-au arătat a fi credincioși Domnului, mergând pentru numele Lui până la moarte.

***

General peste oști la Roma, spre sfârșitul secolului I, Sfântul Eustatie era un om bogat și, cu toate că era păgân, era foarte milostiv cu cei săraci. Și arătându-i-se Domnul în chip de cerb, pe când era la vânătoare, l-a mustrat pentru că Îl prigonește. Atunci Sfântul Eustatie s-a botezat împreună cu toată casa lui și a fost anunțat de Domnul că va trece prin grele încercări, asemenea lui Iov, dar că harul va fi cu el.

Pierzându-și averea și ajungând în exil, cu femeia robită, iar copiii luați de fiare sălbatice, Sfântul Eustatie a rămas neclintit în credința sa, așa încât a fost numit din nou căpetenie peste oști, la Roma, și i-a găsit acolo, nevătămați, pe soția și fiii săi.

Noul împărat, Hadrian, i-a cerut să aducă jertfă idolilor pentru victoria lui, și cum Sfântul Eustatie a refuzat, l-a aruncat împreună cu familia lui spre mâncare fiarelor sălbatice. Dar fiarele nu au voit să le facă rău, așa că cei patru sfinți au pierit uciși într-un cazan cu aramă, încins pe foc. Deși și-au dat sufletele în mâinile Domnului, trupurile lor s-au păstrat neatinse de foc, spre uimirea tuturor.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Eustatie şi Teopista, soţia lui, şi cei doi fii ai lor: Agapie şi Teopist

Acest sfânt mare mucenic Eustatie, pe când se numea încă Placid, iar femeia lui, Tatiana, a fost general peste oşti la Roma, pe vremea împăratului Traian (către anul 100). Şi deşi era un păgân bogat, el strălucea cu virtuţile, şi mai ales era foarte milostiv faţă de săraci. ***Văzând deci Dumnezeu buna înclinare a sufletului lui, i s-a descoperit într-un chip asemănător celui în care s-a arătat Sfântului apostol Pavel.***

Căci fiind într-o zi la vânat, i s-a arătat un cerb şi a început a-l goni; şi apropiindu-se a văzut între coarnele lui cinstita Cruce a lui Hristos, strălucind mai mult decât soarele, şi pe dânsa chipul lui Hristos, şi a auzit glas de la Cruce, zicând: ***"O, Placide ! pentru ce mă prigoneşti ? Eu sunt Hristos, pe Care tu Îl cinsteşti fără să ştii prin lucrările tale cele bune."***

Uimit şi speriat, Placid a căzut de pe cal şi a rămas fără cunoştinţă mai multe ceasuri. ***Mântuitorul i-a apărut şi a doua oară, ca să fie încredinţat de adevărul din prima vedenie şi ca să-i spună ca El este Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, şi că din iubire pentru om a luat firea omenească şi s-a întrupat pentru noi.***

Atunci Placide a crezut cu toata inima sa şi s-a botezat, el şi toată casa lui.
Iar din botez el s-a numit Eustatie, soţia lui, Teopista, iar cei doi copii ai lor: Agapie şi Teopist.

Văzând credinţa şi virtuţile sale, Domnul i-a apărut din nou şi i-a spus că o să ajungă, ca Iov, să îndure mari încercări din partea diavolului, dar că harul va fi cu el.

Şi într-adevăr, atât război a dat împotriva lui ucigaşul de oameni, diavolul, încât şi-a pierdut averea, a trebuit să ia drumul exilului, iar pe femeia sa a văzut-o robită şi pe copiii lui răpiţi de fiare sălbatice.

Dar s-a întâmplat ca în vremea aceea barbarii să invadeze pământurile romnilor, fără ca ei să poată găsi un căpitan de oşti destul de încercat ca să le poată face faţă. Atunci împăratul şi-a adus aminte de Eustatie, de curajul lui şi de multele lui isprăvi de arme, şi l-a chemat la curte şi i-a redat averea şi bunurile şi titlurile aristocratice romane.

Iar Eustatie, în fruntea oştilor romane, a învins şi respins pe barbari, şi întorcându-se la Roma, a aflat pe soţia şi copiii săi, păstraţi nevătămaţi de Harul lui Dumnezeu, pentru credinţa sfântului.

Iar noul împărat, Adrian (117), i-a redat lui cinstea cea dintâi, dar i-a cerut ca să aducă jertfă la idoli pentru victoriile obţinute. Eustatie i-a răspuns că această victorie s-a datorat numai lui Hristos, nu şi puterii iluzorii a idolilor şi falşilor dumnezei. De acest răspuns mâniindu-se ***împăratul i-au dat, pe el şi pe soţia şi pe copiii lui, spre mâncare fiarelor sălbatice. Cum însă fiarele nu au vrut să-i mănânce, i-au vârât într-un cazan de aramă încins cu foc şi aşa şi-au dat sfinţii mucenici sufletelor lor în mâinile lui Dumnezeu, fără ca focul să strice trupurile lor, spre mirarea păgânilor şi bucuria creştinilor, care au înţeles astfel că harul lui Dumnezeu sălăşluieşte în trupurile Sfinţilor mucenici, ce le sunt lăsate spre mângâiere.***

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mari mucenici Eustatie şi soţia sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie şi Teopist

Sfântul Eustatie a fost un vestit căpitan de oşti, pe vremea împăratului Traian (98-117). Înainte de a se boteza, numele său era Plachida, iar soţia lui se numea Tatiana.

Mergând într-o zi la vânătoare, a văzut în coarnele unui cerb Crucea lui Hristos, ce strălucea mai mult decât razele soarelui, iar pe Cruce era chipul Mântuitorului Iisus. Şi a auzit un glas care i-a spus: Pentru ce mă goneşti, Plachida? Eu sunt Hristos. Mergi la unul din preoţii mei creştini şi el îţi va arăta calea pe care s-o urmezi!

Deci, s-au botezat el şi toată familia sa şi i s-a dat lui numele Eustatie, soţiei sale numele Teopista, iar copiilor, Agapie şi Teopist.

Murind împăratul Traian şi venind la tron tiranul Adrian (117-138), Eustatie a fost chemat cu familia sa să jertfească idolilor. Pentru că nu s-au supus, au fost arşi de vii, primind de la Dumnezeu cununa muceniciei.

Sfintele lor moaşte se găsesc la Biserica Iancu Vechi - Mătăsari din Bucureşti.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mari mucenici Eustatie și soția sa, Teopista cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist; Sfântul cuvios nou mucenic Ilarion, criteanul

Sfinții mari mucenici Eustatie și soția sa, Teopista cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist

Biserica Ortodoxă sărbătorește astăzi pe Sfântul mare mucenic Eustatie și soția sa, Teopista cu cei doi fii: Agapie și Teopist.

Mare mucenicul Eustatie Placida a fost unul dintre cei mai buni generali ai împăratului Traian (98-117). Își dovedise abilitățile în luptă din timpul lui Tit, în anul 70, când a înconjurat și dărâmat Ierusalimul.

În timp ce se afla la vânătoare a văzut între coarnele unui cerb pe care îl urmărea chipul crucii și al Mântuitorului Iisus Hristos Răstignit.

Apoi, Dumnezeu a grăit către el, precum spre Saul în drum spre Damasc, iar peste câteva zile generalul Placida primea Sfântul Botez împreună cu Teopista, soția lui și cei doi fii ai lor, Agapie și Teopist.

După primirea botezului, Eustatie, dorind să mulțumească lui Dumnezeu, s-a întors în locul din pădure unde a avut loc teofania. Aici, Dumnezeu l-a îndemnat să își arate credința sa și să nu se teamă de încercările ce vor urma să vină asupra sa, căci El îl va păzi.

Nu după mult timp, necazurile au început să apară, căci toți slujitorii și toate animalele lui Eustatie au început să se îmbolnăvească și să moară.

Luându-și familia, a plecat din oraș și s-a urcat într-o corabie pentru a merge în Egipt. Pe drum își pierde soția și pe cei doi copii ai săi, Dumnezeu încercând credința și răbdarea sa prin grele încercări.

Frumoasa sa soție îi este luată cu forța de către corăbier, care o dorea ca și slujnică a sa, iar copiii îi sunt furați de către animalele sălbatice în timp ce încerca să îi treacă un râu.

Rămas singur, Sfântul mare mucenic Eustatie ajunge în satul Vadisie, unde la început a lucrat pentru o bucată de pâine, iar după ce a câștigat încrederea sătenilor a fost pus paznic al pământurilor satului.

Dorind să aline suferința Sfântului Eustatie, Dumnezeu călăuzește pe cei doi trimiși ai împăratului Traian chiar în satul Vasidie și găsindu-l, îl înștiințează de dorința împăratului de a-l repune în funcția de general.

Ajuns general, Sfântul Eustatie avea printre ofițerii săi doi tineri pe care îi îndrăgea în mod deosebit, aceştia fiind, fără ca el să știe, chiar fiii săi. Fuseseră salvați din ghearele animalelor sălbatice de păstorii care se aflau în zonă.

Dumnezeu o descoperă pe mama lor în timpul unui război, în locul unde ei își amplasaseră cortul. Ea nu fusese reținută de corăbier, căci acesta murise la scurt timp.

După moartea împăratului Traian a venit la domnie Adrian (117-138), acest împărat obligând pe Sfântul mucenic Eustatie să jertfească idolilor. Refuzând acest lucru, Sfântul Eustatie a mărturisit credința în Mântuitorul Iisus Hristos, fapt pentru care a fost supus supliciilor și a suferit moarte martirică împreună cu soția și fiii săi.

Glasul 4: Mucenicii Tăi, Doamne întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sfântul cuvios nou mucenic Ilarion, criteanul

Sfântul Ilarion s-a născut în Creta, la Heraclion, din părinţi evlavioşi, care i-au dat numele de Ioan. Pentru a-şi desăvârşi educaţia a fost trimis la Constantinopol, la un unchi medic. Însă acesta nu s-a ocupat deloc de băiat şi l-a trimis la muncă la un negustor de fel din Chios. Revenind acesta din urmă dintr-o călătorie, a băgat de seamă că dintr-o greşeală, Ioan îl făcuse să piardă o sumă mare de bani şi a voit să îl oblige să îi înapoieze întru totul.

Cuprins de deznădejde, Ioan a mers la palatul sultanului să ceară ajutor, iar acolo a întâlnit un agă etiopian care ajutat de diavol, a reuşit să-l convingă să devină musulman. După trei zile însă, cum conştiinţa nu-i dădea pace defel, Ioan s-a pocăit, a fugit de la palat şi aflând un vapor care pleca în Crimeea, a urcat la bord.

După ce a petrecut zece luni în Crimeea s-a întors la Constantinopol şi urmând sfatul unui monah bătrân din oraş, a plecat în Sfântul Munte Athos.

A rămas câţiva ani la schitul Sfintei Ana, în preajma unui stareţ pe nume Visarion care cu ceva vreme înainte, îl pregătise pe Sfântul Luca de Mitilene pentru mucenicie [23 martie], îmbrăcând haina îngerească sub numele de Ilarion, a început a lucra nevoinţe aspre care nu stingeau nicicum setea sa de pocăinţă. Într-atât era de arzătoare dragostea sa pentru Hristos, încât Ilarion dorea să se asemene Domnului până la a suferi mucenicia pentru El.

Primind în cele din urmă binecuvântarea părintelui său duhovnicesc, s-a întors la Constantinopol pentru a mărturisi aici revenirea lui la creştinism. Ajuns la

palat, a călcat în picioare turbanul turcesc dinaintea agăi din pricina căruia se lepădase de adevărata credinţă.

Supus fiind unor cazne cumplite, s-a săvârşit de sabie în ziua de 20 septembrie 1804.

Glasul 8: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Proloage - Pomenirea Sfântului, marelui mucenic Eustatie, a Sfintei Teopista, soţia lui şi a celor doi fii ai lor: Agapie şi Teopist (†120)

Luna septembrie în 20 de zile: pomenirea Sfântului, marelui mucenic Eustatie, a Sfintei Teopista, soţia lui şi a celor doi fii ai lor: Agapie şi Teopist (†120)

Acest Sfânt şi mare mucenic Eustatie a fost un vestit căpitan de oşti, pe vremea împăratului Traian (98-117). În lume, el se numea Plachida, iar soţia sa Tatiana şi, când nu era plecat cu oastea, trăiau la Roma cu cei doi copii mici ai lor. Erau oameni bogaţi şi, măcar că erau păgâni cu credinţa, erau foarte milostivi spre săraci.

Deci, fiind odată la o vânătoare cu mai mulţi prieteni, a dat peste o cireadă de cerbi. Urmărindu-i, a văzut cum din cireadă s-a despărţit un cerb mare şi frumos şi, începând el singur să gonească după acest cerb, pe când se apropia să-l ajungă, Plachida a văzut între coarnele cerbului cinstita Cruce a lui Hristos, strălucind mai mult decât soarele şi pe dânsa chipul lui Hristos, şi a auzit un glas venind de la Cruce şi zicând: "Pentru ce mă goneşti Plachida? Eu sunt Hristos. Mergi la unul din preoţii Mei creştini şi el îţi va arată calea pe care s-o urmezi".

Deci, s-au botezat, el şi toată familia lui, şi i s-a dat lui Plachida numele de Eustatie, soţiei sale numele de Teopista, iar celor doi fii ai săi, Agapie şi Teopist. Şi i-a învăţat pe ei preotul calea mântuirii, descoperindu-le lor şi ispitele şi încercările, sărăcia şi primejdiile ce aveau sa vină asupra lor. Şi-i îndemna pe ei să primească şi să rabde acele necazuri, acum, în viaţa aceasta.

Iar el a zis: "Doamne, de nu se poate altfel să treacă acele ispite, dă-mi-le acum să le rabd, fără numai trimite-mi şi ajutorul Tău, ca să nu mă biruiască răutatea lor".

Şi îndată, atâta război i-a dat lui ucigaşul de oameni, diavolul, cât şi-a pierdut şi averea, pe femeia sa a văzut-o luată în robie, pe fiii lui răpiţi de fiare sălbatice, iar pe sine ajuns la mare sărăcie şi înstrăinare. Şi a trăit, astfel, ca paznic la ţarinele oamenilor, cincisprezece ani, într-un sat din Egipt în sărăcie şi smerenie, ca Însuşi Domnul.

În vremea aceea, purtând război cu alte popoare, romanii au fost înfrânţi. Împăratul Traian şi-a adus aminte de Plachida, viteazul căpitan, şi a pus să-l caute. Şi l-a aflat în satul unde era. Pe drumul spre Roma, a aflat, apoi, şi pe soţia şi pe copiii săi. Şi l-a chemat împăratul şi iarăşi, după biruinţă, şi-a luat cinstea cea dintâi.

Deci, murind Traian şi venind la tron tiranul Adrian (117-138), Eustatie a avut din nou parte de suferinţă. Chemat să intre în templu, să aducă jertfă idolilor, cu toată familia, şi Eustatie nevrând a se supune, împăratul a poruncit ca Eustatie şi familia sa să fie daţi la fiare; dar sălbăticiunile nici nu se atingeau măcar de dânşii. Atunci, împăratul i-a osândit la moarte, prin arderea de vii, într-un bou de aramă, înroşit în foc. Şi aşa îşi primiră sfârşitul.

Întru aceastã zi, cuvânt despre un preot, pe care l-a oprit episcopul de a sluji

Ne spunea nouă Filon, robul lui Hristos, că, de demult, pe vremea prigonirii creştinilor, un oarecare episcop a oprit pe un preot de la slujbă, dintr-o anumită pricină.

Deci, s-a dus preotul acela în altă parte pentru nişte trebuinţe şi acolo l-au prins păgânii şi, mult chinuindu-l, nu s-a lepădat de Hristos şi i-au tăiat capul şi s-a făcut mucenic al lui Hristos.

Iar, după puţină vreme, a încetat gonirea şi stăpânul cetăţii aceleia, văzând minunile Sfântului mucenic, i-a zidit o biserică şi, luând moaştele lui, le-a aşezat în raclă şi le-a pus pe ele înăuntru, în altarul bisericii. Deci a chemat tot poporul şi pe episcop, vrând să facă sfinţirea bisericii. Şi, în vremea când preotul vroia să facă începutul slujbei de seară, s-a mişcat racla şi a ieşit afară din biserică, nedusă de nimeni şi o frică şi o mirare i-a cuprins pe toţi cei ce erau în biserică. Iar poporul a adus funii şi a tras racla în biserică, la locul ei. Apoi, a doua oară, când episcopul a dat pace, iarăşi racla a ieşit îndată din biserică.

Iar domnul acela, văzând aceasta, s-a temut şi a început, smerindu-se foarte, a se plânge către Dumnezeu, zicând: "Pentru păcatele mele, nu voieşte Sfântul să locuiască în biserică". Asemenea şi tot poporul plângea, tânguindu-se, privind la această minune.

Iar în noaptea ce a sosit, s-a arătat Sfântul mucenic episcopului, zicându-i: "Pentru ce vă învinuiţi între voi, ca şi când n-aş voi să petrec cu voi în biserică? Ci rogu-te şi te oseteneşte să mergi în cetate la episcopul meu, şi-l sileşte pe el, să mă dezlege pe mine de canon, că m-a oprit de la slujbă. Şi de aceea, nu pot sluji cu voi acum în biserică, ci ies afară. Cununa muceniciei am luat-o, însă faţa lui Dumnezeu n-am văzut-o, că întru despărţire sunt. Dar să nu gândeşti că mă vei dezlega tu pe mine, că nu voi putea sluji cu voi, nici faţa lui Hristos a o vedea, pentru că El a zis ierarhilor Săi: "Ori pe câţi veţi lega pe pământ, vor fi legaţi şi în ceruri". Şi aceasta zicând, s-a făcut nevăzut.

Iar a doua zi, episcopul a spus aceasta domnului aceluia şi, auzind el acestea de la episcop, s-a mângâiat. Deci, episcopul, luând pe câţiva clerici, s-a dus la episcopul cel numit de Sfântul şi i-a spus lui toate cele despre Sfântul mucenic.

Şi acela, degrabă sculându-se, a mers împreună cu cei ce veniseră. Deci, venind, s-a închinat Sfântului mucenic şi i-a zis: "Hristos, Cel ce te-a legat pe tine prin smerenia mea, să te dezlege pe tine, acum, prin vărsarea sângelui tău pentru numele Lui. Intră şi să fii cu noi".

După aceea, aducând racla în biserică, au săvârşit slujba. Deci, mai mult nu s-a mai mişcat racla de la locul ei şi minuni multe făcea.

Drept aceea dar, iubitorilor de Hristos, să cunoaşteţi cât de mare este rânduiala arhierească, pentru că pe câţi îi leagă pe pământ, legaţi vor fi şi în ceruri, şi pe câţi îi dezleagă pe pământ, dezlegaţi vor fi şi în ceruri.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Eustatie (Plachida)

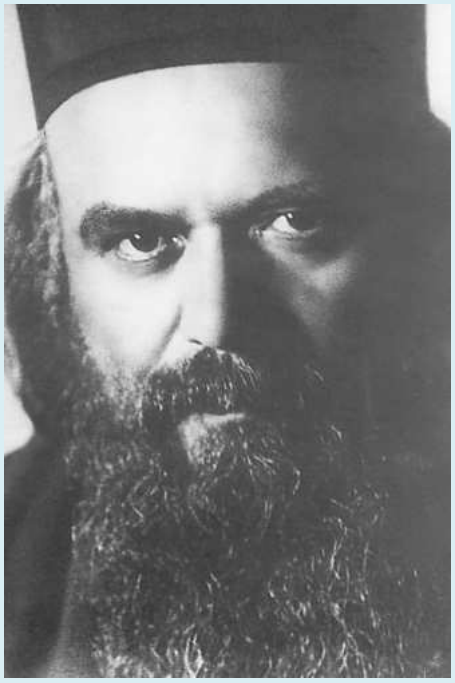

Sfântul Eustatie a fost un mare general roman, din timpul împăraţilor Titus şi Traian. El mai înainte de Botezul său s-a numit Plachida.

Păgân fiind, Plachida a fost bărbat foarte drept şi milostiv, precum altă dată Cornelie sutaşul, cel botezat de Sfântul apostol Petru (Fapte 10).

Aflându-se odată la vânătoare, el a gonit un cerb. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Plachida a văzut deodată între coarnele cerbului semnul Sfintei Cruci, iar în urechi a auzit glasul Domnului, care i-a zis să meargă la un anume preot creştin şi să ia Sfântul Botez. Generalul s-a botezat, împreună cu soţia şi cu cei doi fii ai lui. ***Din botez el a primit numele Eustatie. Soţia lui a primit numele Teopista („credincioasă Domnului"), iar fiii lui s-au numit Theopist şi Agapit.***

După botezul lui, Eustatie s-a dus iar la locul cerbului, a îngenunchiat şi a mulţumit lui Dumnezeu pentru a-1 fi întors la calea adevărului. Făcând astfel, Eustatie a auzit din nou glasul Domnului, care i-a zis că va lua mucenicească moarte pentru numele Lui, şi 1-a întărit. Atunci Eustatie a părăsit în taină Roma, împreună cu Teopista şi cu fiii, plănuind să se sălăşluiască printre cei umili şi să îi slujească lui Dumnezeu întru smerenie şi străinătate.

Sosind în Egipt însă, nenorocirile au început să se abată asupra capului lui. Un barbar a răpit-o de sub ochii lui pe Teopista, iar fiii lui au fost înşfăcaţi de

fiare sălbatice şi duşi departe. Barbarul acela însă în curând şi-a dat necuratul lui suflet, iar vieţile copiilor Dumnezeu le-a păzit prin mâinile unor păstori.

Eustatie s-a sălăşluit în Egipt, într-un sat numit Vadisis, şi a vieţuit acolo timp de cincisprezece ani ca lucrător cu mâinile. Barbarii au atacat atunci Imperiul Roman, iar Traian suferea din pricină că nu îl avea pe bravul lui general Plachida, care biruia în orice război. Doi trimişi imperiali au fost însărcinaţi să-1 caute pe Plachida de-a lungul şi de-a latul Imperiului.

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, aceşti ofiţeri, foşti camarazi de arme şi buni cunoscuţi ai lui Plachida, au sosit şi la satul Vadisis, 1-au recunoscut pe Plachida şi 1-au adus împărtului. La comanda unei armate, Eustatie i-a înfrânt pe barbari. ***Pe drumul de întoarcere către Roma, Eustatie şi-a aflat şi soţia, şi fiii.***

Între timp împăratul Traian murise, iar la cârma imperiului se afla Hadrian. A sosit şi momentul în care Hadrian i-a cerut generalului Eustatie să aducă jertfe idolilor, dar Eustatie a refuzat, arătând că este creştin. ***Hadrian i-a supus pe Eustatie, pe Teopista şi pe ambii fii la torturi bestiale. Ei au fost aruncaţi şi la fiare, dar ele nu le-au făcut nici un rău. Ei au fost la urmă aruncaţi într-un bou de fier încins în foc. În a treia zi, trupurile lor au fost scoase din acel cuptor, întregi şi nearse.*** Aşa a împlinit acest mare sfânt şi comandant militar cuvântul lui Dumnezeu: ***Daţi cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului, iar cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu*** (Luca 20: 25), şi s-a sălăşluit cu sfânta lui familie în Împărăţia veşnică a lui Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Eustatie

Slăvitul Eusthatie, marele comandant,
Viaţa şi-a o dat pentru Domnul Cel Viu.
Stăpânire şi slavă, mărire imperială,
El toate ca pe gunoaie le-a lepădat,
Pentru Hristos Domnul, al Nemuririi împărat,
Şi pentru Veşnica Viaţă.

Când glasul lui Hristos la el a venit,
Inima lui pentru El a ars de iubire.
Inima lui de iubire a ars
Pentru Hristos Domnul Slavei,
Iubitorul de oameni.

Glasul Domnului în inima lui a intrat,
Neşters a rămas pentru totdeauna.
Crucea luminoasă ce în coarnele cerbului i s-a arătat,
În sufletul lui neştearsă a rămas, pentru totdeauna.

Sfânta Cruce neînfricat l-a făcut.
Sfânta Cruce l-a mântuit în războaie.
Sfânta Cruce pe Teopista o a păzit
Soţie credincioasă lui, ca o stâncă.
Sfânta Cruce pe fiii lui i-a păzit,
Viteji şi plini de virtute.

Al Sfântului Eustatie trup în foc a murit,
Iar al lui suflet s-a înălţat la Domnul.

O, Sfinte mare mucenice Eustatie,
Nebiruitule oştean al lui Hristos,
Roagă-te lui Hristos Dumnezeu
Ca Sfânta Sa Biserică de gheară diavolului
Să o păzească!

Roagă-te lui Hristos Dumnezeu
Ca pe a Lui Biserică cu slavă să o strălucească,
Şi ca pururea ea pre Soarele Hristos să Îl slăvească.

Cugetare

Sinuciderea este păcat de moarte şi un act de provocare satanicească la adresa Duhului Sfânt, Dătătorul vieţii. Sinuciderea este un păcat mai cumplit decât crima, căci pentru crima comisă omul care a ucis se mai poate încă pocăi, pe când pentru sinucidere nu mai este pocăinţă.

Iată două exemple de nenorociri cumplite, în faţa cărora un om slab şi-ar fi luat singur viaţa, dar în faţa cărora oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu, s-au arătat adevăraţi viteji.

***

Sfântul Eustatie se află în situaţia de a îl lăsa pe unul din fiii lui la mal, spre a-1 putea duce pe celălalt dincolo, apoi de a se întoarce şi de a îl lua şi pe al doilea. Dar astfel făcând, întorcându-se după al doilea şi în mijlocul râului aflându-se, el a văzut cum fiul spre care mergea este înşfăcat de un leu. Privind în urmă la celălalt, a văzut cum îl înşfacă un lup şi fuge cu dânsul. Un bărbat slab ar fi fost ucis de aceste evenimente năprasnice, şi ar fi renunţat la viaţă, înecându-se în râu. ***Dar deşi cu sufletul înecat de nenorocire, Eustatie nu şi-a ridicat singur viaţa. El a nădăjduit în Domnul şi a dus viaţă de lucrător plătit vreme de cincisprezece ani. Acest bărbat plin de tăria răbdării a trăit să-şi vadă fiii vii. Aşa i-a răsplătit Dumnezeu credinţa şi răbdarea.***

***

Tânăr fiind, Sfântul Ilarion a fost silit să treacă la Islam, însă conştiinţa lui 1-a chinuit cumplit pentru aceasta, încât linişte nu mai avea nicicum. El a revenit la Credinţa Creştină, s-a tuns monah, şi a luat asupra lui cele mai aspre nevoinţe. Dar chiar şi aşa, pacea sufletului nu a aflat-o. Un bărbat slab ar fi cedat în faţa acestei deznădejdi şi şi-ar fi luat singur viaţa. Dar Cuviosul Ilarion a ales o cale mult mai bună.

El a mers la Constantinopol împreună cu părintele lui duhovnicesc, Visarion, şi nu numai că a mărturisit pe faţă înaintea sultanului că este creştin şi calcă în picioare Islamul, dar chiar 1-a sfătuit pe sultan să meargă în Rusia şi să primească Sfântul Botez.

Fiind batjocorit şi torturat, acest tânăr viteaz a fost dat morţii prin decapitare, pe el proslăvindu-1 Domnul şi în această viaţă şi în viaţa cea veşnică. ***Chiar şi astăzi sfintele moaşte ale Cuviosului mucenic Ilarion sunt făcătoare de minuni.***

Pe când slava celor care comit suicid unde este? Şi unde sunt moaştele lor?

Luare aminte

Să luăm aminte la dreptul Iosafat, regele Iudei şi la răsplata lui Dumnezeu faţă de el (II Paralipomena, 17):

- *La cum Iosafat a râvnit pentru adevărul lui Dumnezeu, şi a nimicit idolii şi Aşerele din regatul lui;*
- *La cum Dumnezeu i-a dăruit pentru aceasta bogăţii, slavă, pace şi biruinţă asupra duşmanilor.*

Predică despre singura Cale, Adevăr şi Viaţă

Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine (Ioan 14: 6).

Fraţilor, cuvintele acestea au fost nu doar rostite, ci şi muiate în sânge, dovedite de Slăvita înviere, insuflate de Duhul Sfânt în inimile credincioşilor, şi dovedite iară şi iară de Sfânta Biserică de-a lungul veacurilor.

Dintre toate comorile pământeşti, oamenii iubesc cel mai mult viaţa, ei o iubesc mai mult decât iubesc adevărul, deşi fără adevăr nu există viaţă. ***Astfel, bunul cel mai înalt se arată a fi viaţa, însă adevărul este temelia oricărei vieţi.*** Cel care iubeşte viaţa, trebuie să iubească întâi şi întâi adevărul.

Dar care este calea spre adevăr? Domnul nostru a zis: ***Eu sunt Calea.*** El nu a zis: Eu sunt o cale, astfel încât nimeni să nu creadă că s-ar mai afla vreo cale către adevăr în afară de El, Domnul Hristos.

Iar El nu este doar Calea, ci şi Adevărul şi Viaţa, astfel încât nimeni să nu creadă cum că ar mai exista vreun alt adevăr, sau vreo altă viaţă, în afară de El, Domnul Hristos.

- *Pentru aceasta a luat El chip de om, spre a le arăta oamenilor calea;*
- *pentru aceasta a luat El răstignire pe Cruce, spre a le arăta oamenilor calea, însemnată cu Scump Sângele Lui.*

Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine*. *Aceste cuvinte se adresează celor care se mint pe ei înşişi zicând că ei II cunosc pe Dumnezeu şi dobândesc împărăţia Lui fără Domnul lisus Hristos.

Prin aceste cuvinte ale Lui Domnul a tăiat nădejdea falsă a unora ca aceştia şi deznădăjduita lor înşelare de sine.

Sfântul Apostol care a auzit cu urechile lui aceste cuvinte ale Domnului şi le-a însemnat în Sfânta Evanghelie, a scris şi în sfânta lui epistolă cuvintele: ***Oricine tăgăduieşte pe Fiul nu are nici pe Tatăl*** (I loan 2: 23).

Rugăciune

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela ce eşti izvorul vieţii şi al binecuvântărilor, cu adevărat Tu eşti singura Cale, singura Lumină, singurul Adevăr, singura Viaţă şi Singurul dătător al vieţii.

Noi pe Tine te mărturisim înaintea oamenilor şi îngerilor ca Singurul nostru Dumnezeu şi Mântuitor.

Însuţi, Stăpâne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pre noi, căci noi numai Ţie ne închinăm, şi numai pre Tine Te slăvim în veci.

Amin.

Sfântul mare mucenic Eustatie Placida

La anul 98 d.Hr., Eustatie, bunul biruitor mare mucenic al lui Hristos, era ostaş la Roma, în vremea Împăratului Traian. Era aşadar acesta cu numele foarte faimos pentru biruinţele lui dobândite în războaie şi pentru faptele lui de vitejie ne mai întâlnite şi măreţe. Şi bogăţie avea nu puţină şi se trăgea din părinţi nobili şi foarte viteaz era şi prea înţelept şi învăţat în cugetele şi faptele sale.

Înainte de a se boteza şi de a deveni ucenic al lui Hristos purta numele de Plachida. În afară de meritele lui militare, avea şi multe alte virtuţi: era înfrânat în poftele şi dorinţele trupului, cumpătat, iubitor de dreptate, milostiv şi într-un cuvânt, virtuos. Avea doi fii, care îi semănau întru toate şi în harismele trupeşti şi în cele spirituale şi soţia lui, la rândul ei, pe nume Tatiana, în toate faptele virtuoase i se asemăna.

În vremuri de pace, dorind ca armata sa să nu-i rămână trândavă şi să nu se deprindă cu laşitatea şi lenevirea, îi antrena pe soldaţi la vânătoarea de felurite animale, luptându-se şi el cot la cot cu ei şi întrecându-se alături de ei în arta vânătorească.

Aşadar, într-o zi, pe când se îndeletnicea în pădure cu vânătoarea, vede în depărtare un cerb mare, care alergând îşi întorcea capul şi îl privea în ochi pe Sfânt, iar el, văzându-l, se năpusti călare după cerb să îl prindă, dar nu putea să se apropie de el. Au alergat atunci şi alţii în ajutorul lui, dar şi caii acestora în zadar alergau; până la urmă soldaţii şi-au pierdut nădejdea să îl mai ajungă şi s-au oprit. Doar Sfântul, fără să se revolte că l-au lăsat singur, a continuat să îl

urmărească, până când, uzi de năduşeală şi el şi calul lui, ajunseră la o prăpastie mare. Iar cerbul, sărind peste prăpastie, a stat în faţa lui şi îl privea; calul Sfântului însă nu putea să sară, de aceea Plachida căuta să găsească un loc potrivit pe unde să treacă prăpastia. ***Întorcându-se, dintr-o dată vede că între coarnele cerbului era o cruce mai strălucitoare decât soarele purtându-L pe Domnul nostru Iisus Hristos răstignit şi a auzit de acolo un glas spunându-i: „De ce, o, Plachida, mă prigoneşti? Eu sunt Hristos, pe Care nu Îl cunoşti, dar prin faptele tale Îl cinsteşti şi pentru tine M-am arătat pe acest animal. Milosteniile tale şi facerile de bine pe care le faci săracilor sunt totdeauna înaintea Mea, pentru aceasta am venit Eu la tine, ca să te prind în legăturile iubirii Mele de oameni. Nu este drept ca un om bun ca tine să nu cunoască adevărul şi să se închine idolilor surzi şi nesimţitori. Eu, ca să mântuiesc neamul omenesc, am luat chip de om şi am venit în lume”.***

Sfântul Eustatie Placida, ilustraţie de Psaltire, Mănăstirea Pantocrator, Sfântul Munte

Sfântul auzind cuvintele acestea a căzut de pe calul lui la pământ, cu frică şi cutremur, dar după o vreme şi-a venit întru sine şi s-a ridicat, privind încoace şi-ncolo să vadă cine i-a vorbit şi pentru că nu vedea pe nimeni, a strigat cu glas mare: ***„Al cui e glasul pe care-l aud? Cine eşti tu care îmi vorbeşti? Arată-mi cine eşti, ca să cred în tine”.***

Atunci îi spune Domnul: „Află, Plachida, că Eu sunt Hristos, Care am zidit cerul şi pământul şi am despărţit lumina de întuneric, Care am făcut soarele să strălucească ziua şi luna şi stelele ca să lumineze noaptea, am făcut zilele şi nopţile, lunile şi anii, l-am plăsmuit pe om din nimic, Care pentru

mântuirea lui am venit după toate acestea pe pământ ca om şi am fost răstignit şi îngropat şi a treia zi am înviat din morţi".

Îndată ce a auzit Sfântul aceste cuvinte, a căzut din nou cu faţa la pământ şi a spus: ***„Cred, Doamne, că Tu eşti Ziditorul şi Creatorul lumii, că Tu eşti singurul adevăratul Dumnezeu şi nimeni altul".***

Domnul a spus atunci către el: „Dacă crezi în Mine, du-te şi găseşte-l pe arhiereul locului tău, ca să te boteze precum se botează şi ceilalţi creştini".

Atunci Sfântul a spus: ***„Doamne! pot să spun aceste cuvinte şi femeii mele şi fiilor mei, ca să creadă şi ei în Tine?".***

Iar Domnul i-a răspuns: „Da, spune-le toate acestea în amănunt şi după ce vă botezaţi şi vă curăţiţi de păcatele voastre, vino din nou aici să îţi arăt ce urmează să ţi se întâmple după toate acestea".

După ce Domnul a spus acestea, cerbul s-a făcut nevăzut, iar Sfântul, călare, s-a întors la soldaţii lui, iar seara, după ce a cinat cu femeia şi cu fiii lui acasă, i-a spus acesteia: ***„Eu, astăzi, iubita mea soţie, urmărind un cerb prin pădure, am văzut pe Hristos răstignit pe o cruce aşezată între coarnele sale şi mi-a spus cuvinte pe care omul nu le poate spune".***

Atunci ea a spus către el: *„Domnul meu, L-ai văzut pe Dumnezeul în care cred creştinii? Acesta este singurul Dumnezeu adevărat. El ne va mântui şi pe noi şi pe copiii noştri. Pe Acesta L-am văzut şi eu ieri noapte şi mi-a spus aceste cuvinte: «Mâine veţi veni la Mine, tu şi soţul tău şi fiii voştri, ca să cunoaşteţi că Eu sunt Dumnezeul cel adevărat». De vreme ce ţi S-a arătat şi ţie în chip de cerb, hai să mergem în noaptea asta la arhiereul creştinilor să ne boteze, pentru că prin acest botez se mântuiesc creştinii".*

Sfântul i-a răspuns: ***„Aceleaşi lucruri mi le-a spus şi mie Hristos: să ne botezăm".***

După ce au hotărât să facă aceasta, au continuat să vorbească unul cu altul până la miezul nopţii, când i-au luat pe cei doi fii ai lor şi pe slujitorii lor şi au mers la Biserică şi lăsându-i afară pe slujitori au intrat înăuntru şi l-au găsit pe arhiereu, căruia, după ce i-au înfăţişat vedenia lor, i-au spus că doresc să se boteze. *Arhiereul, mulţumind lui Dumnezeu, Cel ce doreşte mântuirea tuturor oamenilor, i-a botezat pe toţi, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Pe Plachida l-a numit Eustatie, pe femeia lui Tatiana a numit-o Teopista, iar pe fiii lor, pe cel mai mare, l-a numit Agapie, iar pe cel mai mic Teopist. Apoi i-a împărtăşit cu Preacuratele Taine şi le-a urat ca Hristos să fie*

cu ei şi să îi învrednicească de Împărăţia Sa veşnică. După ce s-au întâmplat toate acestea, s-au întors la casa lor.

A doua zi dimineaţă, Eustatie luându-şi soldaţii s-a dus din nou în acelaşi loc, iar soldaţilor le-a poruncit să se ocupe cu vânătoarea, iar el, pretextând că vrea să găsească un vânat mai bun, a mers la prăpastie, unde văzuse vedenia şi căzând cu faţa la pământ plângea spunând: ***„Cred în Tine, Hristoase al meu, pentru că acum am cunoscut că Tu eşti Dumnezeul cel adevărat, Tu eşti Ziditorul tuturor făpturilor văzute şi al celor nevăzute şi Te rog să îmi arăţi cele pe care mi le-ai făgăduit ieri”.***

Atunci a auzit glasul Domnului spunându-i: ***„Fericit eşti, Eustatie, că ai primit Botezul şi ai biruit puterea vicleanului diavol, dar el nu va înceta să te bage în multe ispite, dorind a te face să huleşti şi să îţi tăgăduieşti credinţa, ca să te pierzi veşnic. Vei pătimi ceea ce a pătimit şi Iov mai demult, dar până la urmă îl vei birui pe diavol”.***

Sfântul a spus atunci lăcrimând: ***„Dacă este cu putinţă, Doamne, să nu încerc aceste ispitiri sau dacă nu este cu putinţă, întăreşte-mă să păzesc poruncile Tale şi să fiu tare în credinţa mea”.***

Glasul Domnului a spus: ***„Îmbărbătează-te, Eustatie şi luptă-te pentru faptele bune. Harul meu te va însoţi şi pe tine şi pe ai tăi şi voi păzi sufletele voastre de săgeţile de foc ale celui viclean”.***

După ce Domnul a spus acestea S-a ridicat la ceruri, iar Sfântul a plecat de acolo întorcându-se la casa lui şi i-a spus femeii sale câte a auzit pe munte de la Domnul şi se rugau lui Dumnezeu amândoi spunând: ***„Facă-se voia Domnului”.***

La puţine zile de la vedenia şi de la botezul Sfântului, au murit de ciumă toţi oamenii casei sale. Atunci a înţeles că moartea aceasta era una dintre ispitele prorocite de Dumnezeu şi I-a mulţumit Domnului şi a rugat-o şi pe femeia lui să nu cârtească întru nimic, din dragoste pentru Domnul. Apoi a venit boală asupra cailor săi şi asupra celorlalte animale ale sale, care au murit toate şi a suferit şi această pierdere fără nici o tulburare. Pentru a-şi mai uita de supărare, într-una din zile, a luat-o pe femeia lui şi pe copii şi s-au dus undeva la ţară, dar lipsind ei de acasă, au cunoscut hoţii că locuinţa le era pustie, aşa că au intrat în ea şi au furat aproape toate lucrurile lor şi au rămas doar cu hainele de pe ei şi astfel, fiind ei mai înainte foarte înstăriţi, după acestea au ajuns săraci şi vrednici de tot plânsul.

Sfântul Eustatie Placida, icoană cretană, Veneţia, sec. al XVI-lea

Se întâmpla ca în acele zile idolatrii din Roma să aibă o mare sărbătoare, de la care nu trebuia să lipsească nici împăratul, nici generalul. Au căutat peste tot pe Sfânt, dar nu au putut să îl găsească şi de aceea erau cu toţii mâhniţi în loc să se veselească aflând de cumplita nenorocire care venise asupra Sfântului, dar şi pentru că nu ştiau unde se afla, unde a plecat şi ce i s-a întâmplat.

După acea sărbătoare, îi spune Teopisti bărbatului ei: ***„Ce mai stăm aici în acest loc şi suntem de ruşine tuturor? Să plecăm, să mergem în altă parte, unde nu ne cunoaşte nimeni”.***

Sfântul a întrebat-o unde crede că ar fi bine să meargă.

Iar ea i-a răspuns: ***„Locul potrivit cred că este Ierusalimul, unde spun creştinii că este mormântul lui Iisus Hristos”.***

Sfântul a încuviinţat şi pe timp de noapte au plecat după câteva zile în Egipt. Plecând aşadar, au ajuns la un ţărm de mare şi găsind o corabie, s-au urcat în ea, ca să treacă pe celălalt mal.

Căpitanul vasului, după ce i-a dus la locul cuvenit, pentru că o plăcea pe Teopisti care era foarte frumoasă, le-a cerut mult mai mulţi bani decât se obişnuia şi pentru că Sfântul nu avea de unde să îi dea, căpitanul i-a cerut să i-o dea pe femeia lui drept zălog în locul banilor. Sfântul nu a primit, atunci căpitanul a poruncit marinarilor să îl prindă şi să îl arunce în mare. Aflându-se

în această strâmtorare, Sfântul a lăsat-o pe corabie pe femeia lui, care plângea şi se tânguia şi luându-i pe cei doi copii a ieşit pe uscat îndurerat şi neştiind unde să meargă.

Plângând a spus: ***„Vai mie şi vouă, fiii mei, că pe maica voastră a luat-o un bărbat străin şi barbar”.***

Mergând deci la un râu şi pentru că acesta era mare şi învolburat şi copiii lui nu puteau să îl treacă, l-a lăsat pe unul pe marginea râului, iar pe celălalt l-a luat pe umeri şi l-a trecut pe celălalt mal. Pe când se întorcea să îl ia şi pe celălalt şi ajunsese pe la mijlocul râului, vede că pe fiul lui l-a înşfăcat un leu. Atunci a întors capul ca să vadă ce face celălalt şi vede că şi pe acela l-a înşfăcat un lup. S-au împlinit atunci toate nenorocirile greu de purtat, care una după alta trebuia să i se întâmple, după prorocia Domnului şi acum nu ştia ce să facă: ***„Să cad şi eu în râu (zicea în mintea sa) şi să mă înec sau să îndur şi să nu săvârşesc acest păcat cumplit?”.*** Însă harul lui Dumnezeu l-a ajutat să le îndure pe toate cu răbdare şi cu bărbăţie, fără vaiete şi hule.

Sfântul Eustatie, frescă a lui Manuil Panselinos, Biserica Protatos din Karyes, Sfântul Munte

După aceste nenorociri, a ieşit Sfântul din râul acela, s-a aşezat pe o piatră şi plângea foarte cu amar, smulgându-şi perii capului şi spunând: ***„Vai mie! Cum eram şi cum am ajuns acum! Unde e slava mea? Unde sunt cinstirile pe care le aveam? Unde, soldaţii mei? Unde, ceilalţi oameni, fără de număr care erau sub porunca mea? Dar, Doamne, nu trece cu vederea lacrimile mele, nu mă părăsi până în sfârşit. Ai spus, Doamne, că voi pătimi câte a pătimit şi Iov,***

dar pătimirile aceluia au fost, din câte am auzit, mai puţine decât ale mele. Acela, deşi a pierdut toate bunurile sale, avea un mic loc pe pământ unde să-şi găsească odihnă, în gunoi, eu însă nu am unde să îmi plec capul, sunt străin în loc străin. Ce să fac? Unde să îmi găsesc scăpare? Ce se va întâmpla cu mine? Iov avea prieteni care îl mângâiau. Iov, dacă şi-a pierdut copiii, avea însă pe femeia lui, dar pe mine cine mă va mângâia? Femeia mi-a luat-o altul, copiii mi i-au mâncat fiarele. Nu te mânia, Doamne, pe mine, pentru aceste plângeri; dar dă-mi răbdare şi inimă tare ca să îndur ispitirile ca un ucenic credincios al Tău".

După ce a plâns destul, s-a ridicat şi mergând a ajuns într-un oraş numit Vadisson, unde a rămas şi lucra ca zilier, uneori săpând pământul, alteori culegând roadele acestuia. Când, după un an, i-a cunoscut mai bine pe oamenii acelui loc, i-a rugat să îl pună paznic la vie şi a avut această ocupaţie vreme de 15 ani încheiaţi.

Dar Atotbunul Dumnezeu nu îi lasă pe robii Lui să se piardă. Aproape de râul acela, unde copiii lui au fost prinşi de fiarele sălbatice, erau nişte păstori, care, văzând leul acela, au alergat îndată cu toţii, cu câinii lor şi au reuşit cu ajutorul lui Dumnezeu să îl scape pe unul dintre copii din dinţii leului. De cealaltă parte, nişte ţărani, când au văzut şi ei lupul, au alergat după el şi cu strigătele lor au reuşit să îl sperie şi să îl lase şi pe celălalt copil teafăr şi nevătămat. Păstorii şi ţăranii aceia erau locuitorii unui oraş bogat şi s-au îngrijit ei înşişi de creşterea copiilor şi pentru că nu ştiau ai cui sunt, i-au crescut separat şi copiii nu aveau ştiinţă unul de altul, nu ştiau că erau fraţi.

Soţia Sfântului, Teopisti, la rândul ei a fost păzită nevătămată, pentru că îndată ce a luat-o, acel căpitan barbar s-a îmbolnăvit, prin dumnezeiasca purtare de grijă şi după puţine zile, ajungând în patria lui, a murit, fără să poată să îşi împlinească ruşinoasa lui poftă şi Teopisti a rămas acolo liberă. După o vreme, oraşul în care se afla Teopisti, s-a răsculat, iar răsculaţii au pus stăpânire pe multe oraşe şi cetăţi ale Imperiului Roman.

Atunci Traian, neştiind cum să îi supună pe răsculaţi şi-a amintit de faptele de vitejie ale Sfântului Eustatie, dar nu putea să afle unde se afla, iar ostaşii îi spuneau: „Fără generalul nostru Plachida nu mergem la război" şi că trebuie să trimită oameni în toate locurile împărăţiei, care să încerce să îl găsească. Atunci, Traian, încuviinţând propunerea lor, a trimis câte doi oameni în toate oraşele şi cetăţile ca să îl caute şi să îl găsească. Dintre aceştia, doi prieteni de arme ai Sfântului, unul pe nume Antioh, iar celălalt Acachie, mergând din loc în loc, au ajuns şi în oraşul Vadisson, unde se afla Sfântul. Pe aceştia văzându-i de departe pe drum mergând şi cunoscându-i după uniformă şi după chip, îndată a lăcrimat şi L-a rugat pe Dumnezeu ca, aşa cum i-a văzut pe cei doi prieteni ai săi, fără să

spere acest lucru, la fel să o vadă şi pe femeia lui, pe Teopisti, spunând: ***„Pentru că fiii mei, Doamne, ştiu bine că au fost mâncaţi de fiare, dar învredniceşte-mă să îi văd în ziua Învierii”.***

Spunând acestea, aude un glas spunând: ***„Să ai curaj, Eustatie, pentru că cele dintâi cinstiri le vei dobândi iarăşi şi pe femeia ta o vei vedea şi pe copii, iar în viaţa viitoare de mai mari bunuri te vei desfăta şi vei fi lăudat din neam în neam”.*** Acestea auzind Sfântul şi cuprinzându-l teama, s-a aşezat într-un loc.

Când trimişii aceia mergând pe drum s-au apropiat, el i-a cunoscut mai bine, dar ei nu l-au cunoscut pentru că purta alte haine şi din marea lui tristeţe chipul i se schimbase foarte mult.

Când aceştia s-au apropiat i-au spus: „Bucură-te, prietene!”.

Sfântul, la rândul lui, le-a răspuns la salut şi le-a spus: ***„Bucuraţi-vă şi voi, fraţilor!”.***

Îndată aceia l-au întrebat dacă nu cunoaşte în oraş vreun străin, care avea soţie şi doi fii, i-au descris trăsăturile lor şi i-au spus şi aceasta: „Dacă îl ştii şi ni-l arăţi, îţi vom da oricâţi bani vrei”.

Sfântul i-a întrebat de ce îl caută, iar ei i-au răspuns că era un prieten apropiat al lor şi că doreau să îl vadă, pentru că de multă vreme sunt lipsiţi de prezenţa lui.

„Asemenea om, a spus Sfântul, nu cunosc pe nimeni aici, dar staţi, vă rog, câteva zile în acest loc străin să vă odihniţi şi apoi să mergeţi cu bine, căci şi eu sunt străin”.

Trimişii împăratului au stat, iar Sfântul a alergat în oraş şi l-a rugat pe un prieten să îi împrumute puţini bani şi cumpărând pâine şi vin şi alte mâncăruri le-a aşezat străinilor masă, iar ei mâncau fără să ştie că acesta era generalul lor. Sfântul însă, slujindu-i cu ospitalitate şi aducându-şi aminte de starea lui de mai înainte, nu putea să îşi ţină lacrimile, dar suspinând din adânc se întorcea şi se îngrijea din nou de străini.

Iar străinii, uitându-se apoi cu luare aminte la faţa lui, au început să îl recunoască puţin câte puţin. Antioh a şoptit la urechea lui Acachie: „Frate Acachie, îmi pare că acesta este generalul nostru, pe care îl căutăm”.

Iar Acachie i-a răspuns că şi el bănuieşte acelaşi lucru.

„Ştiu însă foarte bine”, a spus, „că Plachida avea la gât un semn de la sabie. Dacă are acest semn, el este cu adevărat”. Uitându-se aşadar cu atenţie au observat cu adevărat semnul şi sărind îndată l-au îmbrăţişat şi l-au sărutat spunând: „Nu eşti tu generalul Plachida?”.

Sfântul nu a mai putut atunci să îşi ţină lacrimile, a răspuns însă că nu este el acela, dar trimişii împăratului au spus că oricât ar tăgădui asta, ei nu îl credeau, pentru că erau siguri că el era Plachida şi au început să îl întrebe despre soţia lui şi despre copii. Atunci Sfântul a prins îndrăzneala şi a spus că femeia şi copii lui au murit.

Acestea întâmplându-se, s-a făcut cunoscut şi în oraşul acela acest fapt şi multă lume a alergat să afle ce caută ofiţerii aceia şi aflând s-au mirat zicând: „Cât de mare era acest om şi cum a ajuns el în locul nostru?”.

Ofiţerii, prezentându-i porunca împărătească, l-au îmbrăcat cu uniformă potrivit rangului lui militar şi apoi au plecat către Roma, iar locuitorii oraşului i-au însoţit pe cale până unde Sfântul Eustatie le-a poruncit să nu vină mai departe, ci să se întoarcă la casele lor.

Pe drum, Sfântul le-a povestit trimişilor toate cele ce i se întâmplaseră, adică despre înfăţişarea lui Iisus Hristos, cum la botez a fost numit Eustatie, despre răpirea femeii lui de către căpitanul corabiei şi a copiilor lui de fiarele sălbatice şi despre toate nenorocirile prin care a trecut. După un drum de 15 zile au ajuns la Roma, unde Traian, aflând despre aceasta, i-a ieşit în întâmpinare şi l-a sărutat, întrebându-l de ce a plecat din Roma. Atunci acesta a povestit în prezenţa acestuia şi a tot poporul care stătea de faţă şi asculta toate câte i s-au întâmplat şi s-a făcut bucurie mare în toată armata pentru scăparea şi găsirea Sfântului, iar împăratul l-a rugat să se încingă din nou cu centura de general.

Aceasta întâmplându-se, Sfântul a numărat armata pe care o avea la dispoziţie şi a găsit că e mai mică decât era de trebuinţă, pentru aceasta a primit ordin împărătesc să ia în armată pe toţi câţi vroiau din întregul imperiu. Ordinul acesta a ajuns şi în oraşul unde se aflau copiii Sfântului. Autorităţile oraşului i-au recrutat pe copii, pentru că amândoi erau străini şi lipsiţi de protecţie, iar acum amândoi erau prea frumoşi şi la vârstă matură şi după chipul lor se vădea că se trag din familie aristocratică.

După ce au fost adunaţi toţi cei nou înrolaţi şi după ce au fost împărţiţi pe decemvirate, centurionate şi cete, pe cei doi copii, văzându-i Sfântul foarte frumoşi, cuviincioşi şi plăcuţi, i-a rânduit să îi slujească la masă. Campania aceea a avut succes, pentru că Sfântul Eustatie a asediat, a biruit, a ocupat toate oraşele şi cetăţile câte fuseseră cuprinse în puterea răsculaţilor. Apoi au înaintat

şi au trecut râul Hrispin, au cucerit şi au prădat ţara duşmană, până când a ajuns şi în oraşul unde se afla Teopisti şi fără să cunoască acest lucru, a fost găzduit chiar în casa unde locuia ea şi şi-a aşezat cortul chiar în grădina acelei case, căci era mare şi aparţinea acelui căpitan barbar, care fusese foarte înstărit şi Sfântul a petrecut acolo trei zile ca să se odihnească.

Într-una din aceste zile, fiii Sfântului s-au dus la casa Teopistei ca să ia mâncarea. În timp ce stăteau afară şi aşteptau să fie gata mâncarea, au început să vorbească unul cu altul şi primul, cel mai mic, a zis: „De atâta vreme ne aflăm amândoi în aceeaşi slujire a generalului şi niciodată nu ne-am întrebat unul pe altul de unde ne tragem”.

Spune cel mai mare: „Şi eu de multă vreme doream să aflu acest lucru, dar până în ziua de azi nu am apucat, să vorbim acum! Eu, pentru că eram mic, nimic altceva nu îmi amintesc decât că tatăl meu era general la Roma, iar mama mea era foarte frumoasă şi că aveam şi un frate frumos, mai mic ca mine, cu părul blond ca al tău. Tata şi mama, luându-ne într-o zi, au plecat din Roma, dar unde trebuia să călătorească eu nu ştiu. Îmi amintesc doar că, aflându-ne umblând pe uscat, am intrat apoi cu toţii într-o corabie şi că mama noastră, nu ştiu de ce, a rămas în corabie şi doar tatăl nostru şi cu noi doi am ieşit pe uscat şi mergând pe jos am ajuns la un râu foarte mare. Iar pentru că noi doi eram mici şi nu puteam să îl trecem, tata l-a luat pe umeri pe cel mai mic şi l-a trecut de cealaltă parte, iar pe mine m-a lăsat pe celălalt mal. Şi pe când se întorcea să mă ia şi pe mine, un lup l-a înşfăcat pe fratele meu, iar pe mine, de cealaltă parte, m-a înhăţat un leu. Dar lui Dumnezeu i s-a făcut milă de mine şi s-a întâmplat ca în acel ceas să se afle în pădure nişte păstori care m-au scăpat din dinţii leului şi m-au dus în oraşul pe care îl ştii şi tu şi acolo am fost hrănit şi crescut. Ce s-a întâmplat însă cu tatăl meu şi cu fratele meu mai mic, nu ştiu.

După ce a auzit acestea, fratele mai mic, dintr-o dată a sărit în sus de bucurie şi i-a spus celui mai mare: „Întru puterea lui Hristos, suntem fraţi! Din câte ai spus, se adevereşte acest lucru. Şi mie mi-au spus cei care m-au crescut că din gura unui lup m-au scăpat”. Atunci s-a sculat şi cel mai mare şi s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat unul pe altul cu mare bucurie şi veselie.

Teopisti, ascultând toată vorbirea tinerilor, a înţeles că ea este mama lor şi văzându-i pe ei că se îmbrăţişează cu drag, a vrut să se arate cine era ea, dar ei grăbindu-se şi luând vasele cu mâncare au alergat să pregătească masa generalului. A doua zi, a mers Teopisti la cortul generalului ca să-şi găsească fiii, dar nu i-a găsit, pentru că lipseau având slujiri de făcut. L-a găsit doar pe Sfânt stând la umbra unui copac şi văzându-l de departe, îndată a simţit tulburare mare în inimă, pentru că i se părea că este soţul ei. Şi, pentru că dorea să îi vorbească, s-a apropiat şi i-a spus: ***„Ascultă, te rog, domnul meu, cuvintele***

mele. Eu sunt de neam din Roma şi am fost adusă aici ca prizonieră, de aceea te rog să mă duci înapoi acolo”.

Spunând acestea Sfântului, Teopisti s-a uitat bine la chipul lui şi a găsit că semăna foarte mult cu bărbatul ei, dar nu îndrăznea să îl întrebe cine era, dar, în cele din urmă însă, după ce s-a încredinţat fără nici o şovăire că el era, a căzut la picioarele lui şi i-a spus: *„Te rog, domnul meu, nu te mânia împotriva mea, ci ascultă cuvintele mele! Nu vrei să te milostiveşti de mine şi să îmi spui care a fost starea ta dinainte? Pentru că eu cred că tu eşti generalul Plachida, care a crezut în Hristos, adevăratul Dumnezeu, pe care L-a văzut răstignit pe o cruce aşezată între coarnele unui cerb şi a îndurat multe ispite, iar în cele din urmă şi-a luat femeia, care sunt eu şi copiii lui, care erau mici, Agapie şi Teopist şi a pornit să ajungă la Ierusalim, dar căpitanul vasului, un om rău, m-a ţinut ca zălog şi m-a adus aici în acest oraş. Dar Îl iau martor pe Domnul nostru Iisus Hristos şi pe îngerii lui că am rămas curată şi neîntinată până acum şi nici de acela, nici de altul nu am fost atinsă în cinstea mea”.*

Auzind acestea Sfântul şi încredinţându-se şi după trăsăturile chipului ei şi după informaţiile exacte pe care i le-a dat că într-adevăr ea era soţia lui, a strigat dintr-o dată cu multe lacrimi şi a zis cu glas mare: ***„Slavă Ţie, Dumnezeul meu, slavă Ţie!”.***

Apoi întorcându-se către Teopisti, i-a spus: ***„Eu sunt cel despre care vorbeşti”.***

Atunci s-au ridicat amândoi şi s-au îmbrăţişat şi au slăvit pe Dumnezeu. Apoi Teopisti l-a întrebat unde sunt copiii lor. Iar Sfântul i-a răspuns că au fost mâncaţi de fiare.

Şi l-a întrebat din nou Teopisti: *„Şi cum s-a întâmplat aceasta?”.*

Atunci el i-a povestit în amănunt cele întâmplate.

La care ea îi spune: *„Să îl slăvim pe Dumnezeu, copiii noştri trăiesc până azi şi se află aici cu noi, pentru că eu ieri am auzit să spună la fel cele pe care mi le-ai zis acum şi dacă nu crezi, porunceşte să vină, ca să auzi şi tu cuvintele lor”.*

Îndată, aşadar, Sfântul îi cheamă pe tineri spunându-le: ***„Băieţi, povestiţi-mi de unde vă trageţi!”.***

Atunci cel mai mare a spus tot ce îşi amintea şi ştia şi din cele spuse, Sfântul şi femeia lui s-au încredinţat că într-adevăr aceia erau copiii lor. Ce bucurie şi veselie s-a făcut în ziua aceea pentru general şi pentru toată armata lui! Şapte

zile încheiate a durat bucuria şi prăznuirea armatei, nu doar pentru că i-au învins şi i-au supus pe răsculaţi, ci şi, mai cu seamă, pentru că a fost găsită iubita soţie a generalului şi cei doi copii ai săi.

Sfântul, din tot sufletul şi din toată inima Îl slăvea pe Dumnezeu spunând: ***„Mulţumesc Ţie, Doamne Dumnezeul meu, că nu m-ai lăsat pe mine, robul Tău, să fiu ispitit până în sfârşit, ci ai dat odihnă marilor mele necazuri. Te slăvesc pe Tine, Dumnezeul meu, că aşa cum ai spus mai înainte, aşa ai şi făcut. Acum, că mi-am văzut femeia şi copiii, ia sufletul meu!”.***

Sfântul Eustatie, înăbuşind cu totul răscoala din Imperiu, s-a întors la Roma, dar pe când se întorcea el a murit împăratul Traian şi a fost urmat la tron de nepotul lui, Adrian, cel care a construit oraşul Adrianopol. Adrian era şi el idolatru şi un mare prigonitor al creştinilor. Acesta, aflând că vine generalul Eustatie în Roma ca învingător al răsculaţilor şi purtător de biruinţă, i-a ieşit în întâmpinare, după obiceiul de atunci al împăraţilor Romei. Şi aflând că Sfântul şi-a găsit femeia şi copiii, a dorit să aducă o mare jertfă idolilor, mai întâi pentru că i-au biruit pe răsculaţi, apoi pentru că fericitul Eustatie i-a găsit în viaţa pe cei dragi ai lui, pe care de multă vreme îi socotea pierduţi.

Intrând deci Adrian în templul lui Apolo şi aducând jertfă, Sfântul nu a vrut să facă şi el acelaşi lucru. Când însă Adrian l-a întrebat apoi de ce nu a mers şi el în templul lui Apolo ca să aducă jertfă de mulţumire zeilor prin puterea cărora şi pe duşmani i-a învins şi pe femeie şi copii i-a găsit, Sfântul i-a răspuns: ***„Împărate, eu lui Hristos jertfesc, pe El Îl slăvesc şi Lui Îi mulţumesc pentru că Lui Îi datorez viaţa şi sufletul meu, El mi-a dat putere şi am biruit pe duşmanii Imperiului, tot El a binevoit să îmi revăd soţia şi fiii. Alt Dumnezeu nu cunosc, nici nu cred altuia, ci numai în Acesta Care a făcut cerul şi pământul şi toate câte sunt într-însele”.***

Atunci, Adrian a poruncit să îi fie scoasă îndată centura de general şi să stea înaintea lui ca un condamnat, el, femeia lui şi copiii lor şi astfel a început să îi cerceteze în multe chipuri şi să le facă observaţii, încercând să îi convingă să îşi schimbe părerea, dar, pentru că în nici un chip nu a reuşit, a poruncit să fie înfăţişaţi în câmpul cel mare şi să se slobozească asupra lor un leu mare înfometat. Dar leul, după ce s-a apropiat de ei urlând fioros, şi-a plecat capul închinându-se lor şi s-a retras. Şi, pentru că astfel s-a zădărnicit dorinţa împăratului, acesta a poruncit soldaţilor să ardă bine în foc un vas de aramă lucrat în formă de bou şi să îi închidă acolo pe Sfinţi. Aceasta aflând, mulţime nenumărată de creştini în ascuns şi idolatri au mers în ziua în care trebuia să se execute pedeapsa hotărâtă, ca să vadă cum îi vor băga şi cum îi vor arde în boul de aramă.

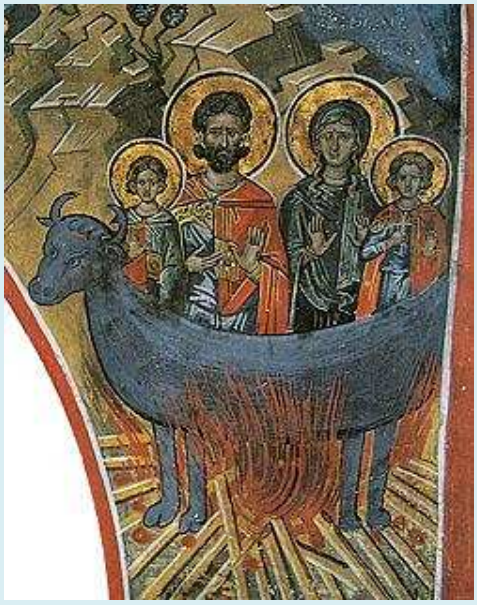

După ce au aprins un foc mare sub vasul de aramă şi l-au ars îndeajuns, soldaţii s-au pregătit să îi bage înăuntru, atunci Sfinţii i-au rugat să le îngăduie să stea puţin să se roage mai întâi şi primind îngăduinţă şi ridicând mâinile la cer, L-au implorat pe Dumnezeu spunând: ***„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul Puterilor, pe Care nimeni nu poate să Îl vadă, dar noi ne-am învrednicit să Te vedem, ascultă rugăciunea noastră acum, după ce ai binevoit să ne regăsim şi precum ai păzit în cuptorul de foc trupurile celor Trei Sfinţi Tineri, în acelaşi chip păzeşte şi trupurile noastre şi binevoieşte să fie îngropate toate într-un singur mormânt şi ia sufletele noastre în mâinile Tale. Dăruieşte, Doamne, Harul Tău moaştelor noastre şi cel care ne cheamă să aibă parte de Împărăţia cerurilor şi fie în râu de s-ar afla, fie pe mare, dacă este în primejdie şi ne cheamă în ajutor, ne rugăm Ţie să Te grăbeşti spre ajutorul lui”.***

Atunci au auzit Sfinţii glas venind din cer şi zicând: ***„Se va întâmpla ceea ce cereţi şi încă mult mai multe, căci pentru numele Meu aţi suferit multe ispite cu răbdare şi bărbăţie. Pentru relele voastre pătimiri în această viaţă trecătoare vă veţi desfăta în patria cea cerească de bucuria veşnică şi de cununile neveştejite care se cuvin luptelor voastre”.***

Atunci Sfinţii cu bucurie s-au predat ostaşilor cu multă dorire şi fiind închişi în acel bou de aramă, au predat după puţină vreme sfintele lor suflete lui Hristos, la anul 126 d.Hr.

După trei zile, a poruncit Adrian să deschidă acel bou de aramă şi după ce l-au deschis şi au văzut că nici un fir din capul lor nu era atins de foc, au crezut că sunt încă vii şi a poruncit să îi scoată afară. Oamenii care era acolo, văzând trupurile lor tefere şi neatinse, au început cu toţii să strige cu glas mare, cu

singură o gură şi cu o singură inimă: „Mare este Dumnezeul creştinilor, El singur este Dumnezeu adevărat şi nimeni altul”. Atunci Adrian, temându-se, s-a retras. Astfel, în zarva aceea, unii creştini au luat pe ascuns moaştele Sfinţilor şi le-au îngropat la loc potrivit.

Relicvariu cuprinzând moaşte ale Sfântului Eustatie, Bizanţ, sec. al X-lea, Harbaville Triptych (Luvru)

Pe timpul împăratului Constantin cel mare, apărătorului creştinilor, aceştia au ridicat o biserică în cinstea Sfinţilor şi în fiecare an sărbătoresc până azi pomenirea lor pe 20 ale lunii septembrie.

Întru slava Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, amin!

(Sursa: Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ΑΘΗΝΑΙ 1974)

Sursa: https://www.pemptousia.ro/2013/06/sfantul-eustatie-20-septembrie/

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Evstatie Plachida - un sfânt general

În priveliştea, iubiţii mei, în priveliştea eroilor şi mucenicilor creştinismului se arată acum un sfânt, care provine din armată, ca să demonstreze că şi soldaţii, şi chiar şi ofiţerii, pot să se sfinţească şi să se facă părtaşi ai Împărăţiei cerurilor.

Sfântul pe care îl vom pune înainte în această predică este Sfântul Evstatie Plachida, a cărui sfântă pomenire Biserica Ortodoxă o sărbătoreşte pe 20 septembrie…

(trad. FOMSTNI, din cartea „Din toate meseriile” (gr.), Atena, 1980)

Pr. Ciprian Apetrei - Sfântul Eustatie, general al credinţei mărturisitoare

Sfântul Eustatie a fost martirizat la Roma, împreună cu familia sa, în timpul împăratului Hadrian, pe la anul 118 d.Hr. Inițial a purtat numele Placidus, iar după convertirea la creștinism a primit numele Eustatius, în română Eustațiu, Eustație, Eustatie, Eustasie, care se traduce prin cuvântul `constant~.

Sfântul mare mucenic Eustatie și soția sa, Teopista, împreună cu cei doi fii, Agapie și Teopist, sunt sărbătoriți de Biserica Ortodoxă astăzi, 20 septembrie.

În cântările Bisericii noastre, sfântul este numit „Al doilea Iov“. Eustatie, cu viața sa, „a pus înaintea noastră nevoințele și cununile și pe sine însuși pildă de răbdare spre îndemnarea noastră către virtuți, întrecând cu adevărat pe Iov în virtute, ca unul ce a suferit împreună cu soția sa și cu fiii lui mucenicia. Pe cel ce este credincios în viață și neclintit în ispite și nevoințe biruitor, pe acela să-l punem rugător către Hristos, ca să dăruiască sufletelor noastre luminare și

curăție de păcate”.

Sfântul Eustatie a fost general în timpul împăraţilor Titus şi Traian. Înainte de a primi Botezul, numele său era Placidus. Ca general roman păgân, el era virtuos şi milostiv cu cei săraci şi-l putem asemăna foarte uşor cu un alt ofiţer roman, sutaşul Corneliu, înainte de a primi botezul de la Sfântul apostol Petru.

Minunea convertirii Sfântului Eustatie s-a petrecut pe când acesta se afla la vânătoare. Urmărind un cerb, a văzut între coarnele lui semnul Sfintei Cruci şi a auzit glasul Domnului, care i-a zis să meargă la un preot creştin şi să primească Taina Sfântului Botez. Generalul s-a botezat, împreună cu soţia şi cu cei doi fii ai lui. Din Botez el a primit numele Eustatie. Soţia lui a primit numele Teopista („credincioasă Domnului”), iar fiii lui s-au numit Agapie şi Teopist.

După Botezul creștin, împreună cu toată familia, soția și cei doi copii, a suferit multe greutăți. Și-a pierdut averile, soția sa a fost luată în robie, iar copiii săi s-au pierdut prin locuri sălbatice și pustii. Eustatie a trăit 15 ani în umilință, ca paznic la țarinile oamenilor, într-un sat din Egipt.

Barbarii au atacat atunci Imperiul Roman, iar Traian suferea din pricină că nu îl avea pe bravul lui general Plachida, care biruia în orice război. Doi trimişi imperiali au fost însărcinaţi să-1 caute pe Plachida de-a lungul şi de-a latul imperiului. Aceşti ofiţeri, foşti camarazi de arme şi buni cunoscuţi ai lui, au sosit în satul unde era generalul, 1-au recunoscut şi 1-au adus la împărat. Acesta l-a numit în fruntea unei armate care i-a învins pe barbari.

Pe drumul de întoarcere către Roma, Eustatie şi-a aflat şi soţia, şi fiii. Între timp, împăratul Traian murise, iar la cârma imperiului se afla Hadrian.

A sosit şi momentul în care Hadrian i-a cerut generalului Eustatie să aducă jertfe idolilor pentru victoria dobândită, dar el a refuzat, arătând că este creştin. Hadrian i-a supus pe Eustatie, pe Teopista şi pe fiii lor la torturi pentru a părăsi credinţa lor creştină. Ei au fost aruncaţi la fiare, dar ele nu le-au făcut nici un rău. Apoi au fost aruncaţi într-un taur făcut de fier, pe care l-au încins în foc.

Astfel şi-au încheiat viaţa ca martirii sfinţii pe care îi pomenim astăzi, iar după trei zile, când trupurile lor au fost scoase din acel cuptor, acestea erau întregi şi nearse. Aşa a împlinit acest mare sfânt şi comandant militar cuvântul lui Dumnezeu: „Daţi cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului, iar cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu” (Luca 20, 25) şi s-a sălăşluit cu sfânta lui familie în Împărăţia Veşnică a lui Hristos.

Oamenii care erau acolo, văzând trupurile lor tefere şi neatinse, au început cu toţii să strige cu glas mare, cu o singură gură şi cu o singură inimă: „Mare este Dumnezeul creştinilor, El singur este Dumnezeu adevărat şi nimeni altul”. Astfel, în zarva aceea, unii creştini au luat pe ascuns moaştele sfinţilor şi le-au îngropat la loc potrivit.

Pe timpul împăratului Constantin cel mare, apărătorul creştinilor, aceştia au ridicat o biserică în cinstea sfinţilor şi în fiecare an sărbătoresc până azi pomenirea lor pe 20 ale lunii septembrie.

Astăzi, Biserica noastră Ortodoxă ne pune înainte modelul de sfinţenie al unei familii de la sfârşitul secolului I şi începutul secolului al II-lea, de patricieni romani care, prin asumarea urmării lui Hristos, au ajuns la sfinţenie. Este vorba de Sfântul mare mucenic Eustatie, de soţia sa Teopista şi de cei doi fii ai lor, Agapie şi Teopist, ale căror sfinte moaşte se află la Biserica Iancu Vechi-Mătăsari din Bucureşti.

Să-l laudăm astăzi pe Sfântul mare mucenic Eustatie prin cuvintele imnografului: „Diamantule cu sufletul, cum te vom lăuda după vrednicie pe tine? Căci ai covârșit slăbiciunea firii și, rămânând fără de avuții și de fii, și de soție, nicidecum nu ai cârtit; ci ai strigat acel fericit și pururea pomenit glas al lui Iov: Domnul a dat, Domnul a luat, precum a părut Domnului, așa s-a și făcut. Dar Dumnezeu, pe Care L-ai iubit și de Care cu aprindere ai dorit, iarăși ți-a dăruit ție pe iubiții tăi fii, purtând de grijă ca să se facă împreună cu tine mucenici. Cu care împreună ți-ai și împlinit fericitul sfârșit prin multe chinuri. Ci luându-i și pe dânșii rugători cu tine, Eustatie mult-răbdătorule, roagă-te să ne mântuim noi de fărădelegile noastre.”

Bogăţia cea virtuoasă

Data de 20 septembrie este ziua de pomenire a unei familii bogate, care a iubit virtutea şi pe Dumnezeu mai mult decât bogăţia, anume: Sfinții mucenici Eustatie, soţia lui Teopista, împreună cu cei doi fii ai lor, Agapie şi Teopist.

Ei au trăit în jurul anului 100, la Roma. Eustatie se numea înainte de botez Placid, şi era general al armatei romane. Deşi era un păgân foarte bogat, Placid practica virtuţile, în mod special mila faţă de cei săraci.

Văzându-i Dumnezeu înclinaţia morală a sufletului, i S-a descoperit în chip asemănător celui în care S-a arătat Sfântului apostol Pavel. Afându-se Placid la vânătoare de cerbi, s-a apropiat de unul între coarnele căruia a văzut semnul cinstitei Cruci a lui Hristos, iar un glas i-a spus: „O, Placide! pentru ce mă prigoneşti? Eu sunt Hristos, pe care tu Îl cinsteşti fără să ştii, prin lucrările tale cele bune.” Mântuitorul i-a vorbit, spunându-i că El este Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, şi că din iubire pentru om a luat firea omenească, întrupându-Se.

Placid a crezut cu toata inima, şi s-a botezat împreună cu soţia sa Tatiana, şi cu cei doi fii ai lor, numindu-se după botez Eustatie, Teopista, Agapie şi Teopist. Dumnezeu l-a încredinţat, apoi, că-i va fi încercată credinţa precum dreptului Iov, dar harul va fi cu el.

Într-adevăr, Eustatie şi-a pierdut averea - Botezul creştin a atras după sine decăderea din drepturile şi bogăţia anterioare - şi a trebuit să ia drumul exilului. Dar, o invazie barbară la care oştirile romane nu puteau ţine piept l-a făcut pe împăratul Traian (98-117) să-şi aducă aminte de vrednicul general Eustatie; l-a chemat, i-a redat averea şi titlurile aristocratice romane, iar Eustatie a învins şi i-a respins pe barbari.

Noul împărat, Hadrian (117-138), i-a cerut însă lui Eustatie să aducă jertfă la idoli pentru victoriile obţinute. Eustatie s-a opus, afirmând că această victorie s-

a datorat numai lui Hristos, nu puterii iluzorii a idolilor şi falşilor dumnezei. Mâniindu-l pe împărat cu răspunsul, acesta i-a supus pe Eustatie cu întreaga familie la chinuri, martirizându-i prin ardere.

Pe scara valorilor este întotdeauna loc şi timp de ales, de ierarhizat priorităţile. A alege este o provocare a omului de toată viaţa.

Imagine: Reprezentarea martiriului Sfinților Eustatie, Teopista, Agapie și Teopist în manuscrisul Menologului lui Vasile al II-lea, Împăratul Bizanțului, din jurul anului 1000.

(Articol publicat în cotidianul „Evenimentul Regional al Moldovei”, din 20 septembrie 2012.)

Sfântul mare nucenic Eustatie, hramul bisericii parohiei Iancu Vechi - Matasari

Sfântul mare mucenic Eustatie (sec. II), sărbătorit în fiecare an la 20 septembrie, este ocrotitorul bisericii parohiei Iancu Vechi - Matasari din Bucureşti (bd-ul Pache Protopopescu, nr. 90). Potrivit documentelor din arhiva parohiei, biserica Iancu Vechi Matasari păstrează cu mare evlavie de 140 de ani părticele din sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic Eustatie, ale soţiei sale Teopista şi ale fiilor lor Agapie şi Teopist.

Sfântul mare mucenic Eustatie a fost un vestit comandant în armata împăratului roman Traian (98-117), care înainte de a se converti la creştinism se numea Plachida. După convertire, Sfântul Eustatie împreună cu soţia sa Teopista şi fiii lor Agapie şi Teopist au fost martirizaţi în timpul împăratului roman Hadrian (117-138) pentru că au refuzat să renunţe la credinţa în Hristos.

Biserica Iancu Vechi - Matasari este singurul lăcaş de cult din Bucureşti şi printre puţinele din ţară care păstrează părticele din cinstitele moaşte ale Sfântului mare mucenic Esutatie şi ale celorlalţi membri ai familiei sale.

Biserica veche a parohiei Iancu Vechi - Matasari a fost construită între anii 1774 - 1775 de Dumitru Gheorghe Măcelaru, soţia sa Ghiţa (Gherghina) şi preotul Ivan de la biserica Silvestru pe terenul dăruit de căpitanul Nicolae Petre şi unchiul acestuia, Frangulea, în timpul domnitorului Ţării Româneşti Alexandru Ipsilanti şi a mitropolitului Grigore al II-lea.

Cutremurele din anii 1940, 1977, 1986 şi 1990 au afectat structura de rezistenţă a vechiului lăcaş de cult, astfel încât au fost necesare ample lucrări de consolidare. Acestea au început în primăvara anului 2000, dar, din păcate, din cauza unor erori de execuţie biserica a fost deteriorată iremediabil. În această situaţie, biserică veche a fost demolată şi s-a construit un lăcaş de cult nou între anii 2002-2008. În prezent, la biserică se fac lucrări pregătitoare pentru începerea picturii interioare şi a mozaicurilor exterioare, precum şi de finalizare a Centrului social-educaţional Sfântul mare mucenic Eustatie din incintă.

Andrei Butu - Hramul Parohiei Iancu Vechi-Mătăsari din Capitală

21 sep, 2019

Parohia bucureșteană Iancu Vechi-Mătăsari și-a cinstit vineri, 20 septembrie, ocrotitorii spirituali, pe Sfinții mucenici Eustație și soția sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist. Bucuria duhovnicească a început încă din ajunul sărbătorii, cu săvârșirea slujbei Vecerniei cu Litie, urmată de tradiționala procesiune „Calea sfinților” în jurul locașului de cult. În continuare, a avut loc concertul „Bucuria credinței”, aflat la cea de-a patra ediție.

În ajunul sărbătorii hramului de toamnă al Parohiei Iancu Vechi-Mătăsari, numeroși credincioși din Capitală și-au îndreptat pașii către locașul de cult pentru a aduce cinstire Sfinților Eustație, Teopista, Agapie și Teopist, familie de mucenici creştini din secolul al 2-lea, martirizați la Roma în timpul împăratului roman Hadrian.

După săvârșirea Vecerniei unită cu Litia în biserica parohială, a urmat procesiunea „Calea sfinților” cu racla care adăpostește sfintele odoare, în sunete de toacă și clopote și cântări duhovnicești, în jurul locașului de cult. Procesiunea s-a desfășurat cu rânduitele opriri și rugăciuni pentru cler, conducătorii țării, poporul binecredincios și țara noastră, iar credincioșii au cântat imnuri bisericești.

Prin această procesiune, credincioșii au mărturisit credința creștină în cetate și și-au arătat recunoștința lor pentru ajutorul primit de la Dumnezeu prin mijlocirea sfinților ocrotitori ai acestei comunități.

„Această procesiune este o tradiție în prăznuirea Sfinților Eustație cu soția sa Teopista și cei doi fii ai lor, Agapie și Teopist. Este o jertfă înălțată lui Dumnezeu, mai ales că alături de rugăciunile, privegherea și procesiunea ce se săvârșesc în această seară, se organizează și un concert cu cântări la care toți credincioșii sunt chemați să se umple duhovnicește la acest popas de rugă-ciune”, a spus părintele Aurel Mihai, vicar administrativ al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

După procesiune, racla cu sfintele moaște a fost așezată în baldachinul din fața bisericii, unde rândul pelerinilor a curs necontenit spre cinstirea sfinților ocrotitori ai familiei creștine.

După momentele liturgice, evenimentele organizate în ajunul sărbătorii hramului Parohiei Iancu Vechi-Mătăsari s-au încheiat cu un concert de cântece religioase, patriotice și folclorice, susținut de Corul mixt Canticum Bucharest, dirijat de Răzvan Rădos, și de Corul bărbătesc „Cantus Domini”, dirijat de arhid. Răzvan-Constantin Ștefan. Prin acest concert, cele două coruri au pus în valoare creațiile culturii spirituale populare românești.

În ziua pomenirii Sfinților Eustație, Teopista, Agapie și Teopist, Sfânta Liturghie de hram a fost săvârșită de un sobor de slujitori. După citirea pericopei evanghelice rânduite, părintele paroh Constantin Stoica a rostit un cuvânt de învățătură în care a evidențiat modelul soților Eustație și Teopista, dimpreună cu fiii lor, Agapie și Teopist, ca paradigmă a familiei creștine.

„Sfinții mari mucenici Eustație și soția sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist, au fost o familie creștină martirizată la Roma în secolul al 2-lea. Nu peste multă vreme, se vor împlini 1.900 de ani de la martiriul lor. În același timp, precizăm că această biserică parohială păstrează ca un dar de mare preț de 179 de ani fragmente din cinstitele moaște ale acestei familii creștine. Ele au fost aduse de către un credincios harnic și darnic din București, de la Baia, prima cetate de scaun a Moldovei. Vorbim foarte mult despre felul în care părinții își educă și cresc copiii. În cazul de față, cei doi fii ai acestei familii creștine, Teopist și Agapie, au fost educați potrivit valorilor transmise de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, chiar dacă viața a fost una plină de primejdii și încercări”, a spus părintele Constantin Stoica.

La hramul de toamnă al Parohiei Iancu Vechi-Mătăsari au participat preoți și credincioși de la parohiile învecinate, reprezentanți ai Primăriei Sector 2 Capitală, directori și profesori de religie de la Colegiul Național „Mihai Viteazul” și Școala Gimnazială nr. 56.

Povestiri pentru copii - Sfântul mucenic Eustatie şi familia

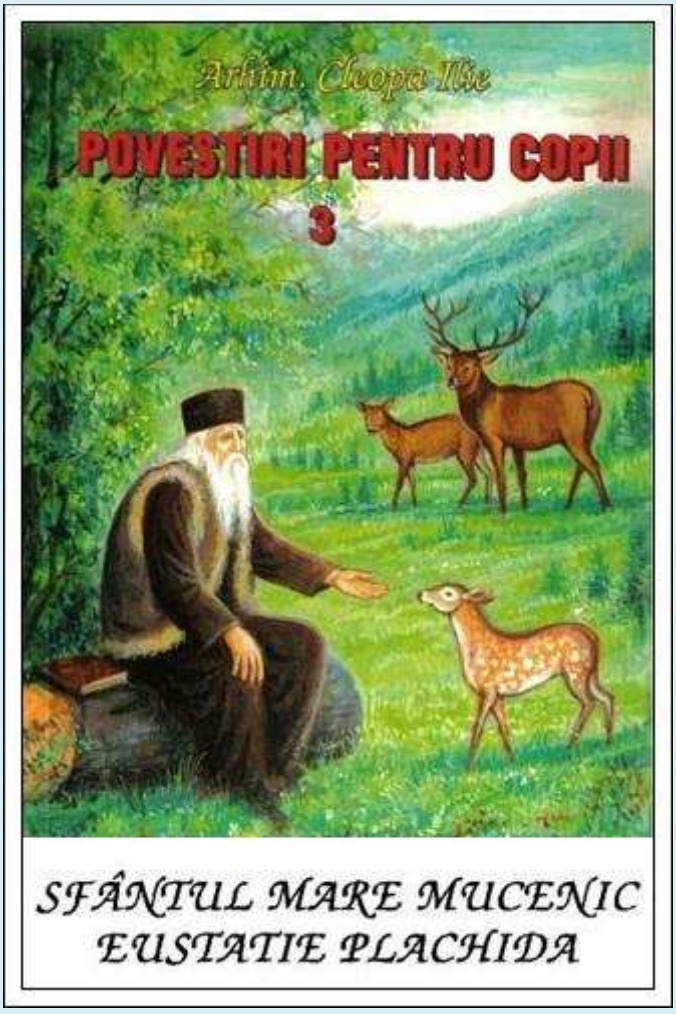

Arhim. Cleopa Ilie - Povestiri pentru copii 3 - Sfântul mare mucenic Eustatie Plachida:

https://www.academia.edu/44175175/Povestiri_pentru_copii_Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Eustatie_Plachida

https://archive.org/details/sf.-eustatie

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-eustatie/238652928

***

Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântul Eustatie - Mylopotamos, Athos

Chilia Sfântul Eustatie - Mylopotamos, Athos (Foto: Silviu Cluci)

Chilia Sfântul Eustatie de la Mylopotamos este cel mai mare metoc athonit al Mănăstirii Marea Lavră. Aşezământul este cunoscut în întreaga lume ortodoxă pentru podgoriile sale şi pentru producerea vinului liturgic.

Ctitorie a Sfântului Atanasie Athonitul

Paraclisul ce poartă hramul Sfântul mucenic Eustatie şi turnul chiliei, au fost construite de Sfântul Atanasie Athonitul după anul 973. Pe lângă viţa de vie, cuviosul Atanasie şi ucenicii săi au plantat şi măslini, iar aşezământul a fost înzestrat cu o presă pentru ulei.

Viaţa Sfântului Atanasie Athonitul consemnează minunea vindecării de cancer a monahului Theodor de la Mylopotamos, fratele cuviosului Xenofon care a ctitorit Mănăstirea Xenofont. Altădată, un frate pe nume Gherasim, lucrând în vie, a voit să smulgă din pământ o viţă înaltă. Însă această mişcare i-a cauzat o hernie inghinală, ce îi provoca o cumplită durere. Dar prin rugăciunea Sfântului Atanasie şi cu semnul Sfintei Cruci s-a tămăduit.

De-a lungul veacurilor, chilia a slujit ca loc de exil pentru multe figuri eclezіastice de seamă, incluzându-i pe patriarhul ecumenic Grigorie al V-lea (1745-

1821), care a rămas aici câţiva ani, pe patriarhul ecumenic Ioachim al III-lea care a trăit aici doisprezece ani (1889-1901), şi un episcop de Florina, care a locuit aici trei ani (1917-1920).

În istoria milenară a Chiliei Sfântul Eustatie există numeroase referinţe istorice legate de renumitul vin liturgic de la Mylopotamos.

Părintele Epifanie şi refacerea metocului Mylopotamos

În anul 1990 va începe o perioadă de înflorire a metocului Mylopotamos, odată cu venirea părintelui Epifanie Mylopotamitul, actualul stareţ al chiliei.

Monah aghiorit din anul 1973, Părintele Epifanie a vieţuit mai întâi la Mănăstirea „Sfântul Pavel" vreme de 17 ani. Aici a învăţat muzica bizantină de la monahi aghiopavliţi mai vechi, devenind un bun psalt şi dedicându-se, în acelaşi timp, ascultării de bucătar. În anul 1989 a mers pentru o scurtă vreme la Mănăstirea „Sfântă Ecaterina" de pe muntele Sinai.

În 1990, Părintele Epifanie s-a întors la Muntele Athos şi a decis să se aşeze la Chilia „Sfântul Eustatie" - Mylopotamos. Alături de Părintele Ioachim, şi-a asumat sarcina de a restaura chilia istorică. Respectând tradiţia milenară a locului, cei doi părinţi au sădit viţă de vie şi au ridicat un atelier pentru producerea vinului.

În anul 2010, Părintele Epifanie Mylopotamitul a publicat singura carte de bucate din Sfântul Munte. Volumul a fost tradus deja în limbile rusă, engleză şi germană.

În prezent, Chilia Mylopotamos deţine 50 de hectare de viţă de vie, cu soiurile Merlot, Limnio, Cabernet, Muscat Hambourg, Muscat de Alexandria şi Roditis, un atelier de producere a vinului - în care se păstrează procesul tradiţional din Muntele Athos.

Vinul produs şi îmbuteliat la Mylopotamos poate fi găsit nu doar în Muntele Athos, ci şi în magazinele din Grecia şi din celelalte ţări ortodoxe.

(Foto) Mylopotamos - cea mai vestită podgorie athonită:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/mylopotamos-cea-mai-vestita-podgorie-athonita-galerie-foto

© doxologia.ro

Icoane

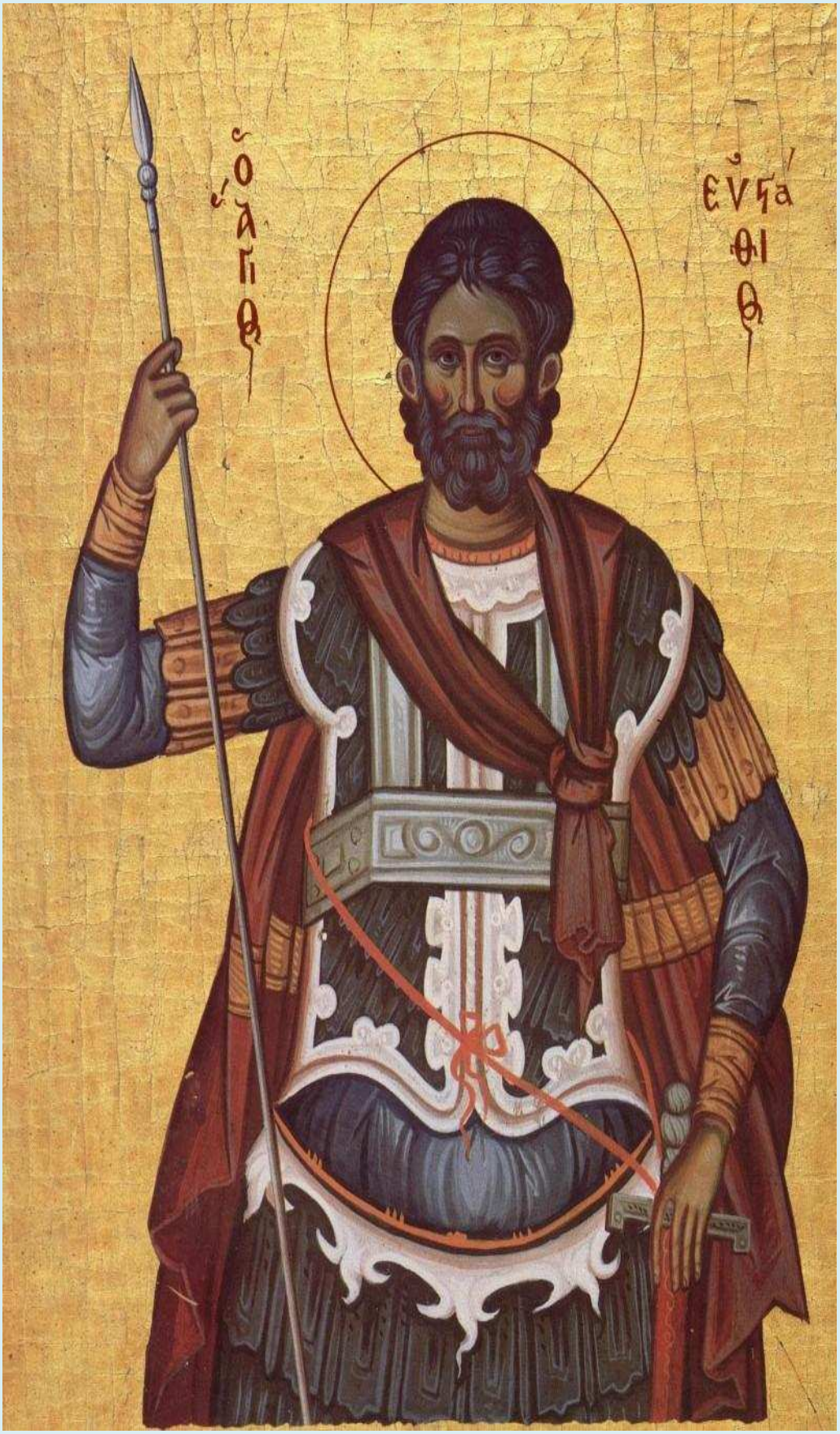

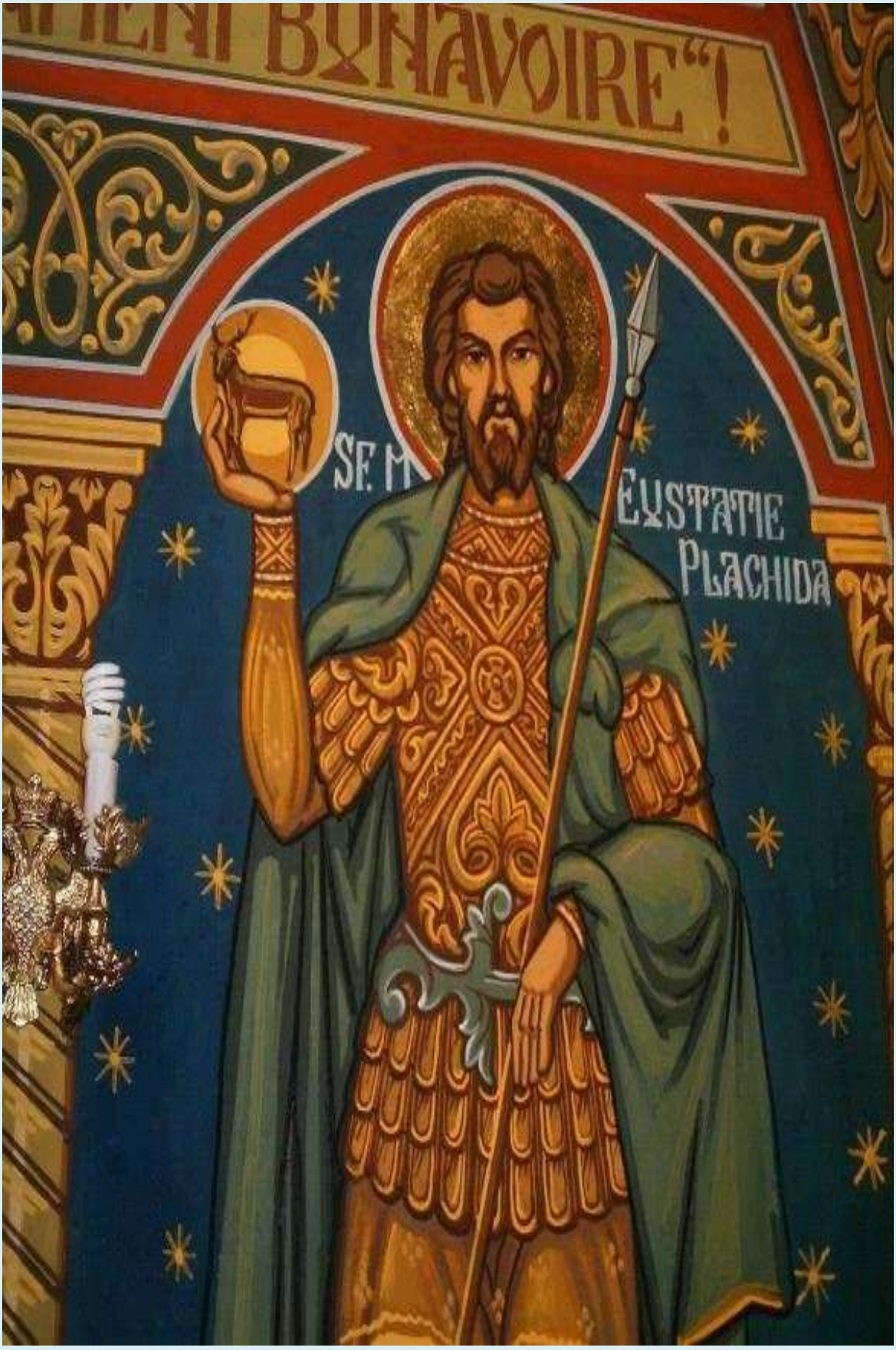
BONAVOIRE"!
SE M
EUSTATIE
PLACHIDA

Ὁ ἅγι ὃν
εὐ στάθι ὃν
ὁ πλακίδας

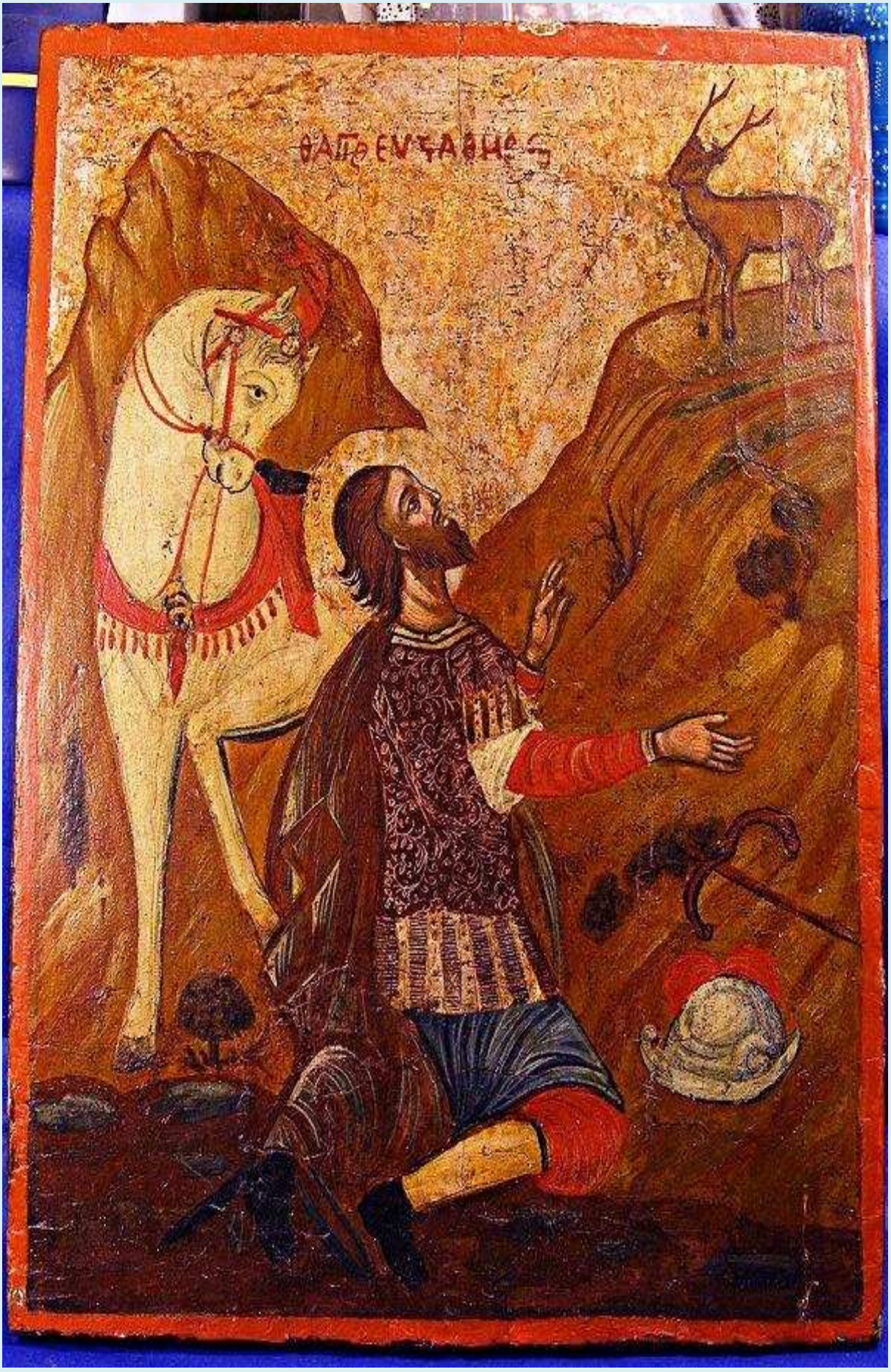

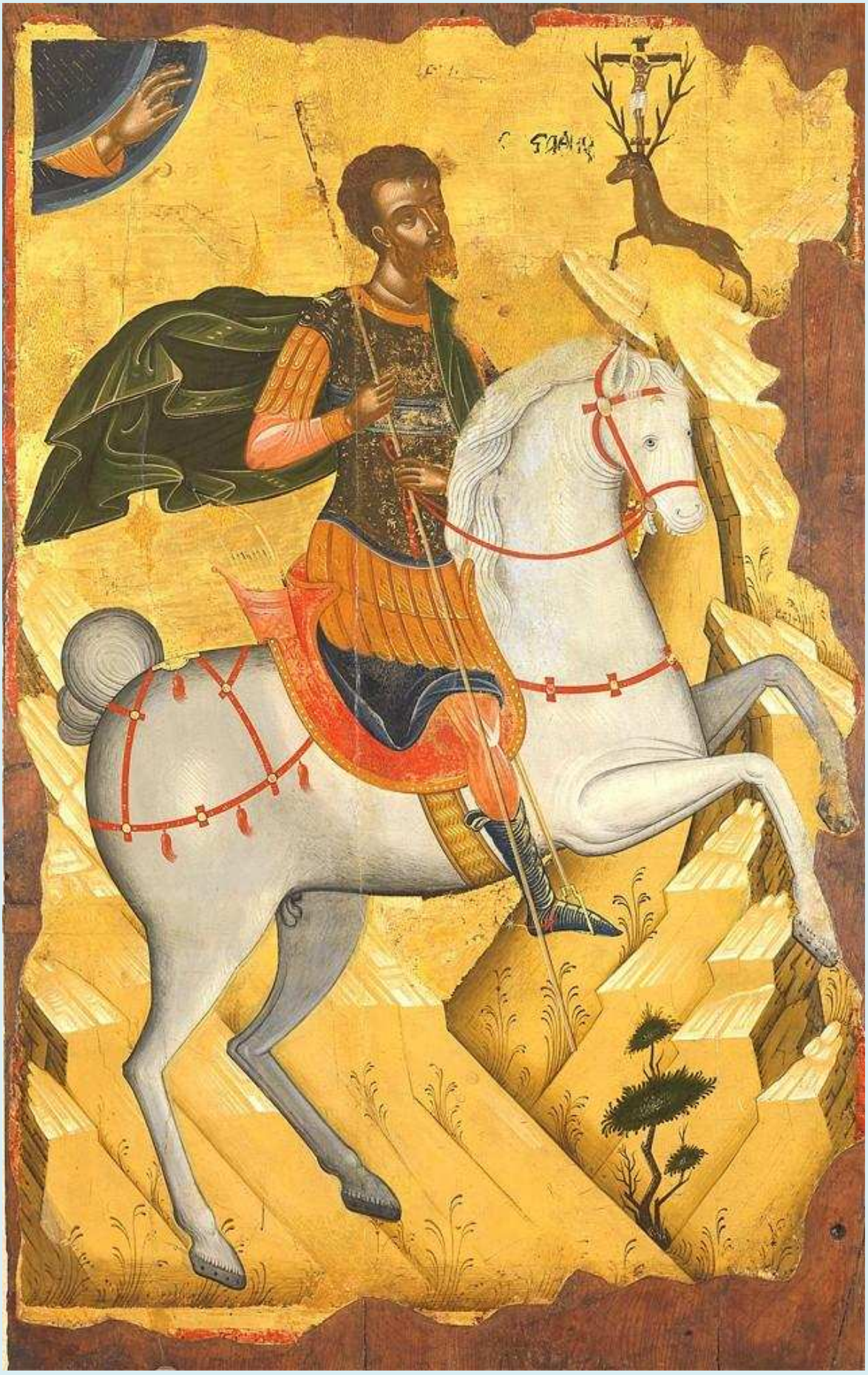

ὁ ἅγιος
εὐ
σάθι
ος
ἅγιε τοῦ θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ τῶν δούλων σου
εὐσαθίας εὐσαθίου καὶ εὐσαθίας Μ.
καὶ εὐσαθίας Κ.
eikonografos.com

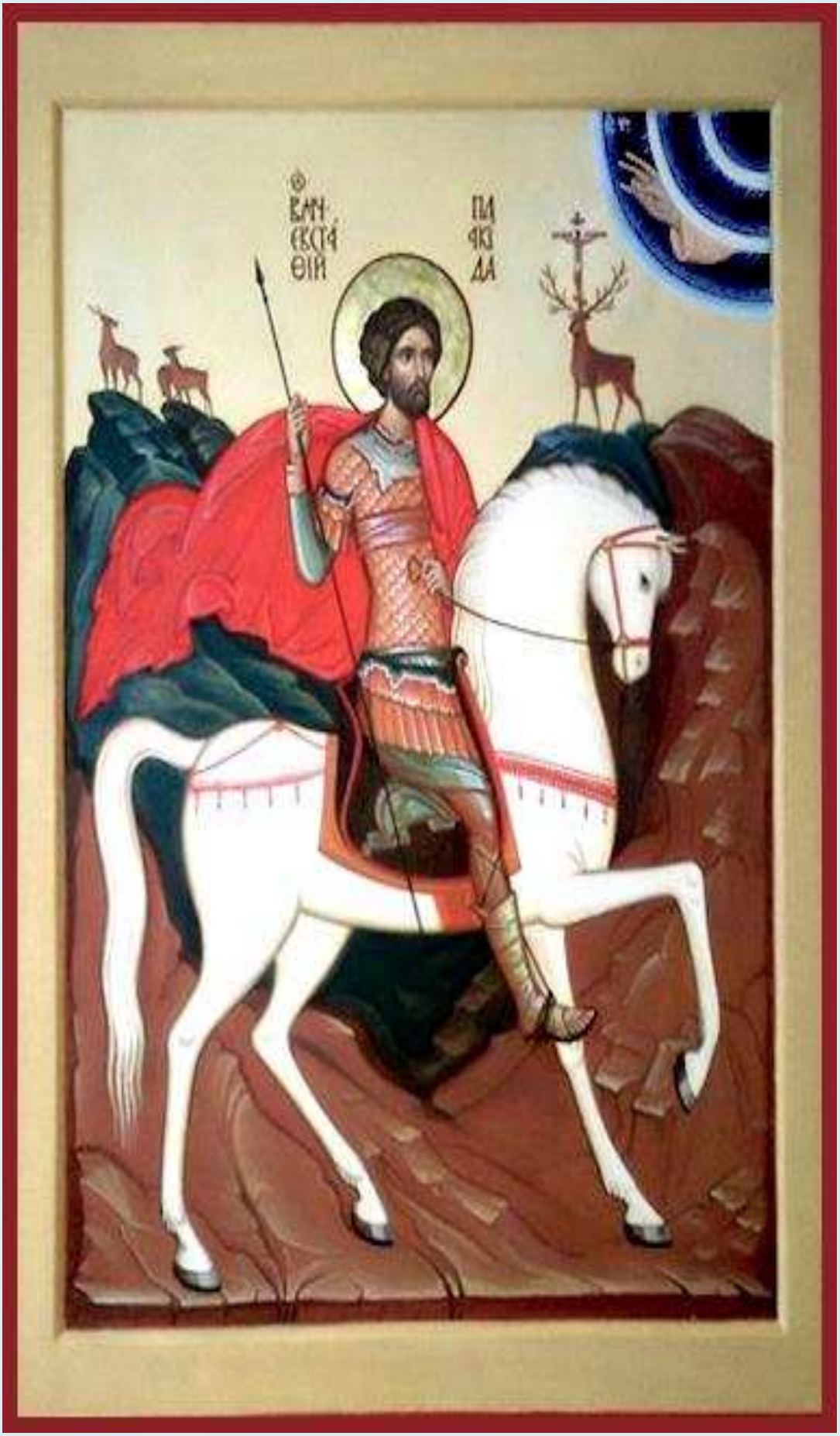

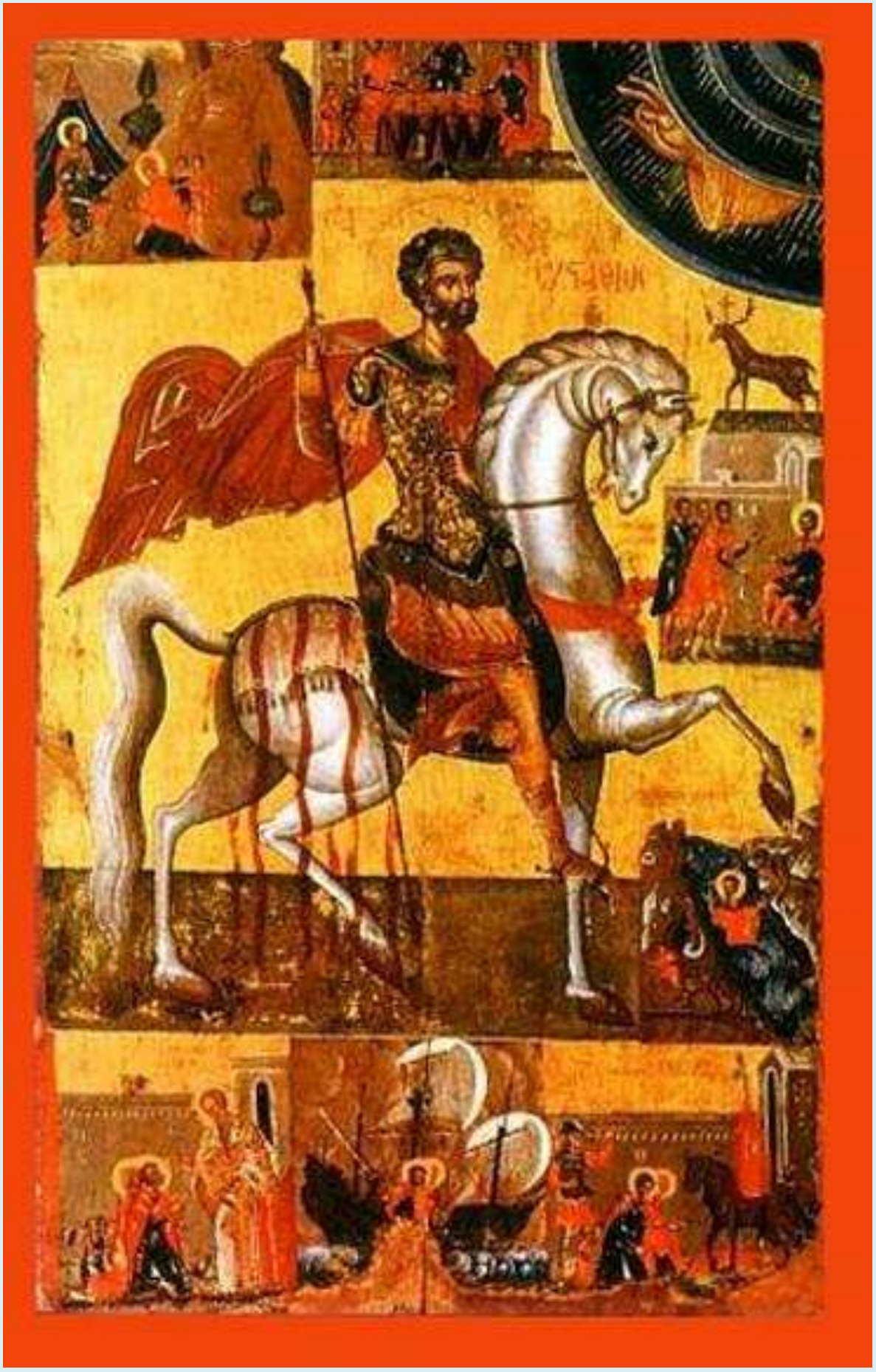

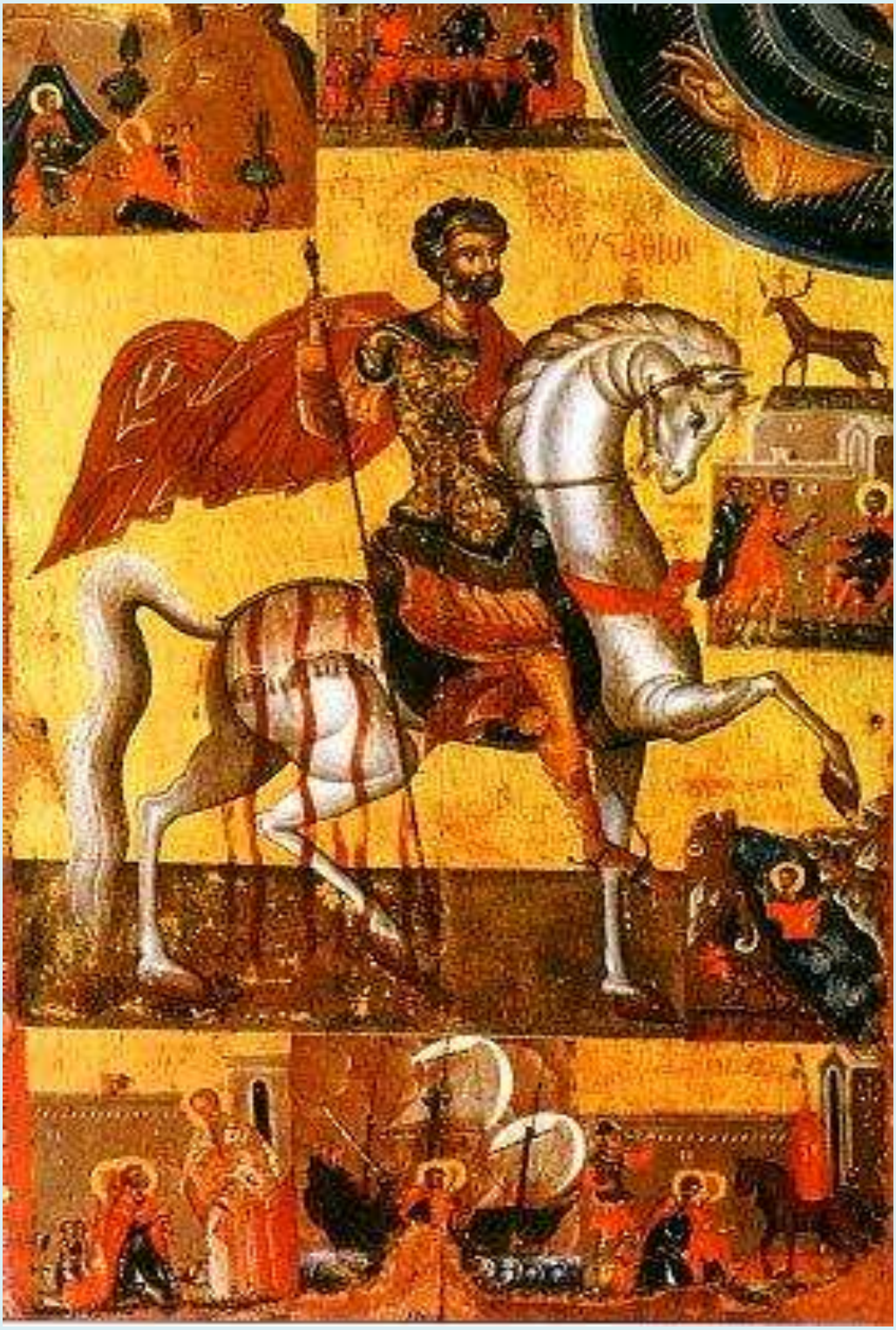

O, Sfinte mare mucenice Eustatie,
Nebiruitule oştean al lui Hristos,
Roagă-te lui Hristos Dumnezeu
Ca pe a Lui Biserică
cu slavă să o strălucească,
Şi ca pururea ea
pre Soarele Hristos să Îl slăvească.

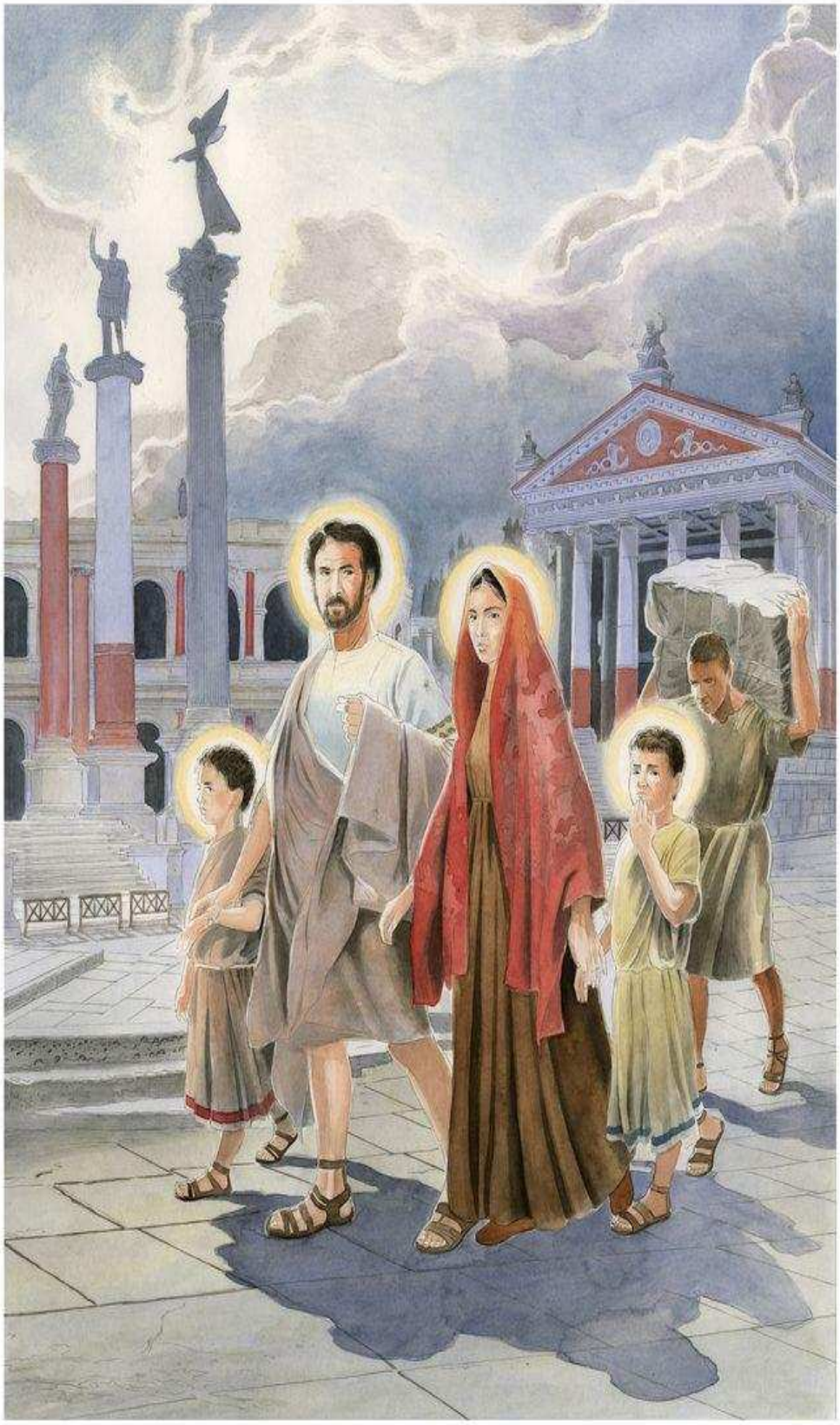

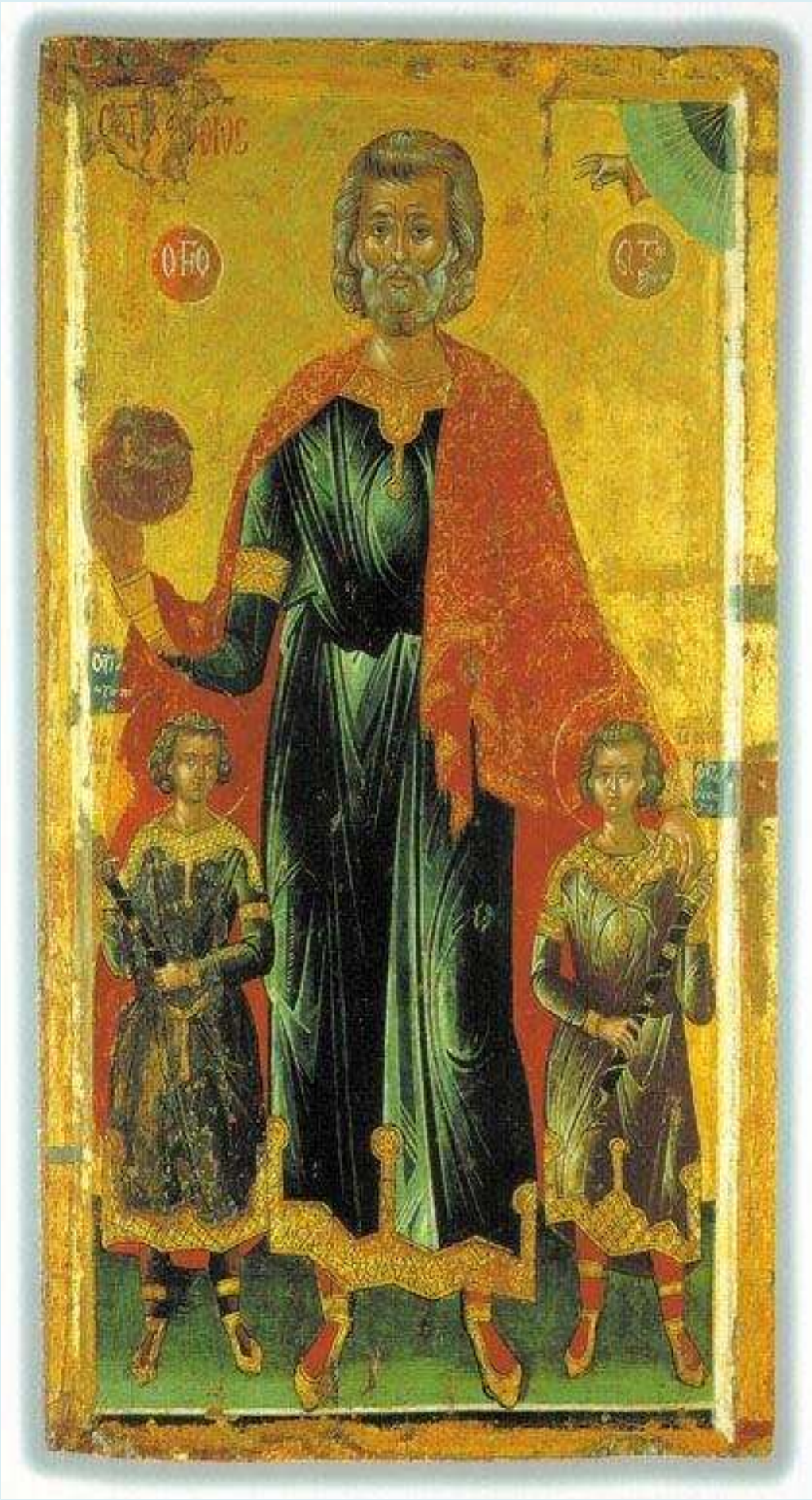

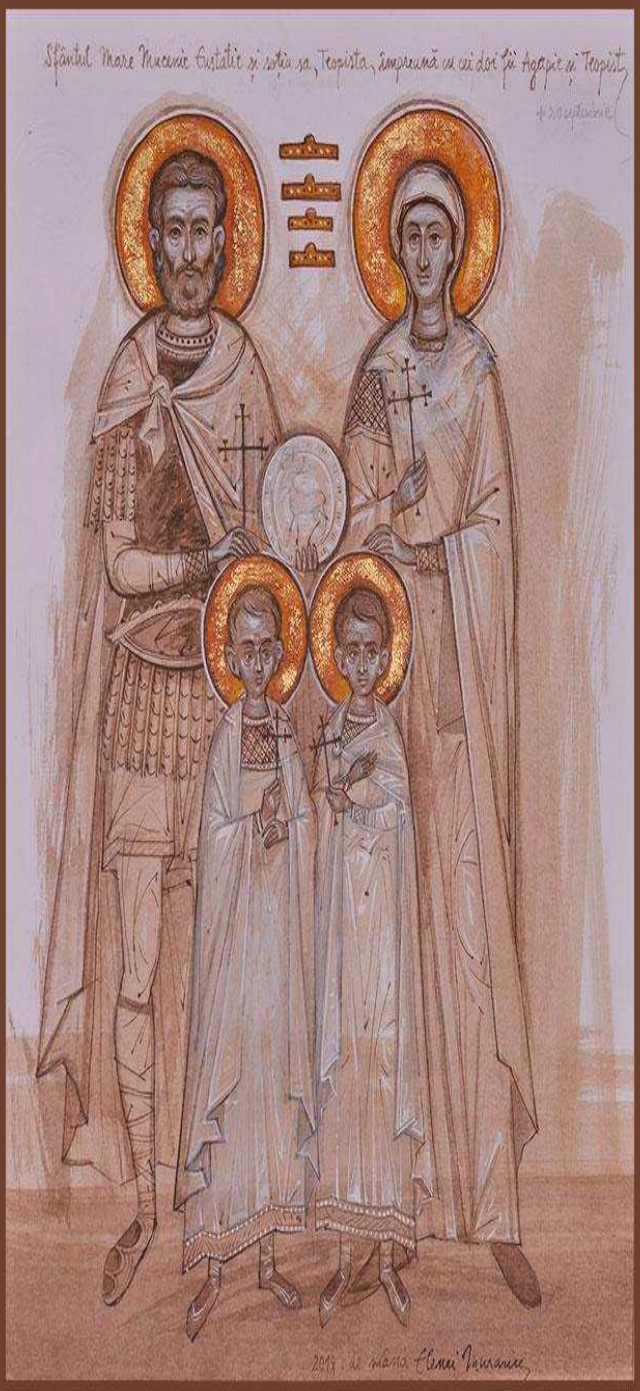
Sfântul Mare Mucenic Eustatie și soția sa, Teopista, împreună cu cei doi fii Agapie și Teopist
20 septembrie

20 septembrie

Sf. Mc. EUSTATIE
PLACHIDA
Sf. Mc. TEOPIST
Sf. Mc. AGAPIE
Sf. Mc. TEOPISTA
20 septembrie

Ὁ ἅγ. εὐσταθιος ὁ πλακιδας
Ἡ ἁγια θεοπιστη
Ὁ ἁγ θεόπιστος
Ὁ ἁγ ἀγαπιος

Ὁ ἅγ. εὐσέβιος ὁ πλακίδας
Ἡ ἁγία θεοπίστη
ὁ ἅγ θεόπιστος
ὁ ἅγ ἀγάπιος

Ὁ ἅγιος Εὐσέβιος
Ἡ ἁγία Θεοπίστη
Ὁ ἅγιος Ἀγαπίος
Ὁ ἅγιος Θεόπιστος

ὅγά
εὐσά
θι
ἡγά
θεοπ
σή
ὅγά
ἀγά
πι
ὅγά
θεό
πι
σ

USTAȚIE
PLACHIDA CU SOȚIA SA
TEOPISTA ȘI FIII LOR
AGAPIE ȘI
TEOPIST
BASILICA.RO

SF.M.MC.EUSTAȚIE
PLECHIDA CU SOȚIA SA
TEOPISTA ȘI FIII LOR,
AGAPIE ȘI TEOPIST
VIAȚA SFINȚILOR MUCENICI
EUSTAȚIE, TEOPISTA, AGAPIE ȘI TEOPIST
RUGĂCIUNEA LA RACLA CU
MOAȘTELE SFINȚILOR MUCENICI
EUSTAȚIE, TEOPISTA, AGAPIE ȘI
TEOPIST, FĂCĂTORII DE MINUNI,
OCROTITORII FAMILIEI CREȘTINE
SFINȚII M. MC. EUSTAȚIE,
TEOPISTA, AGAPIE ȘI TEOPIST,
OCROTITORII FAMILIEI
ACATISTE ȘI POMELNICE
BASILICA.RO

SF.M.MC.EUSTAȚIE
TEOPISTA ȘI FIII LOR,
AGAPIE ȘI TEOPIST

SF.M.MC.EUSTAȚIE
TEOPISTA ȘI FIII LOR,
AGAPIE ȘI TEOPIST

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc. Eustatie
Sf. Teopist
Sf. Mc. Teopista
Sf. Agapie

SF. MC. EUSTATIE
SF. MC. TEOPISTA
SF. MC. TEOPIST
SF. MC. AGAPIE

Sfântul Mare
Mucenic
Eustație
și
familia

DOXOLOGIA.ro
Sf. Teopist Sf. Agapie
Sf. M. Mc. Eustatie
Sf. Mc. Teopista

SFINȚII ZILEI
Sf. Teopist Sf. Agapie
AU FOST O FAMILIE
DE CREȘTINI CARE
AU PĂTIMIT PENTRU HRISTOS
ÎN CEL DE-AL II-LEA SECOL.
SFINȚII MARI MUCENICI
EUSTAȚIE ȘI SOȚIA SA,
TEOPISTA, CU CEI DOI FII
AI LOR: AGAPIE ȘI TEOPIST
20 SEPTEMBRIE

Troparul Sfântului Mare Mucenic Eustatie şi al celor împreună cu dânsul: soţia sa Teopisti cu cei doi fii ai lor Agapie şi Teopist

20 Septembrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

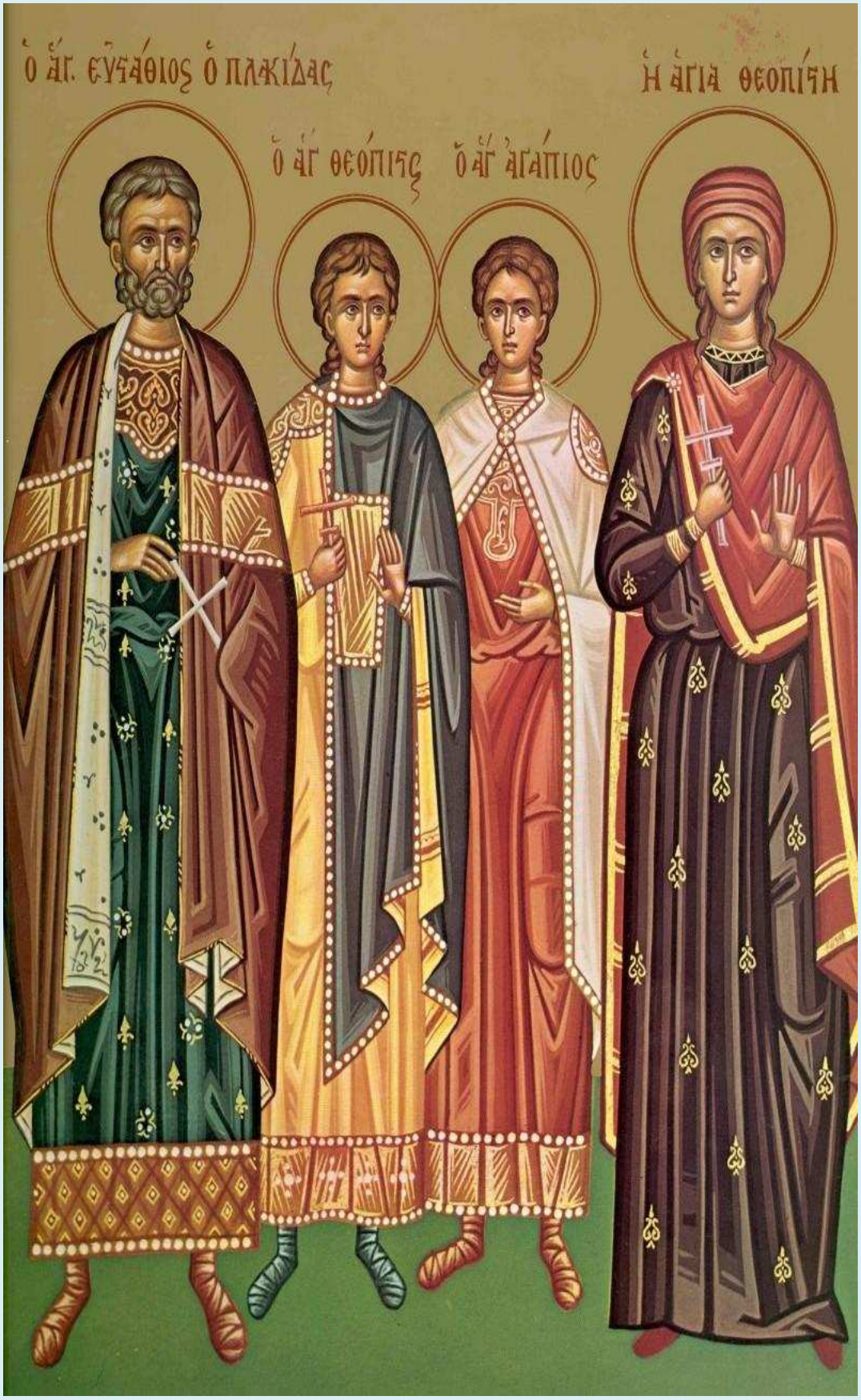

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Eustatie şi Teopisti împreună cu cei doi fii ai voştri Agapie şi Teopist!